

Ca Thay Tim Định Mệnh

Contents

Ca Thay Tim Định Mệnh	1
1. Chương 1: Cậu Ấm Kiêu Ngạo	2
2. Chương 2: Hãy Để Em Tiếp Tục Yêu Anh...	4
3. Chương 3: Cảm Xúc Lẫn Lộn	7
4. Chương 4: Tình Yêu Của Gã Hề	10
5. Chương 5: Ngông Cuồng	16
6. Chương 6: Rượu Vào Lời Ra...	21
7. Chương 7: Người Thừa Kế Tình Yêu	28
8. Chương 8: Trốn Tránh	32
9. Chương 9: Danh Tiếng	37
10. Chương 10: Khoảnh Khắc Hạnh Phúc	44
11. Chương 11: Hư Vô...	52
12. Chương 12: Scandal	57
13. Chương 13: Nụ Hôn Cuối	63
14. Chương 14: Bài Hát Bị Đánh Cắp	69
15. Chương 15: Những Điều Bị Lãng Quên	74
16. Chương 16: Tổn Thương...	79
17. Chương 17: Tên Khốn, Tôi Yêu Anh Đến Phát Điên Lên Được!	84
18. Chương 18: Bí Mật Về Sound Of Paradise	89
19. Chương 19: Hãy Nói Yêu Em	92
20. Chương 20: Ràng Buộc	97
21. Chương 21: Trái Tim Anh Vẫn Luôn Hướng Về Em	101
22. Chương 22: Hẹn Gặp Lại Em...	105

Ca Thay Tim Định Mệnh

Giới thiệu

Đọc truyện Ca Thay Tim Định Mệnh, bạn đọc sẽ nhận ra được một số điều rất đổi nhỏ bé trong tình

1. Chương 1: Cậu Ấm Kiều Ngạo

Phong ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế mây, chán nản rít 1 hơi dài thuốc Hero trước sự ngạc nhiên của người bạn thân. Vì sức khỏe yếu ớt của mình, nên anh hiếm khi nào động đến thuốc lá. Anh không muốn ngày càng tiến gần hơn đến lưỡi hái của tử thần, bởi cuộc sống này còn quá nhiều thứ để anh luyến tiếc... 1 ngoại hình đẹp, 1 người bạn tốt, 1 gia đình giàu sang đáng mơ ước... và quan trọng hơn là anh phải tiếp tục sống để theo đuổi ước mơ của mình...

Bảo Lâm – người bạn chí cốt – thừa biết anh đang có chuyện không vui nên mới như vậy. Lâm giết phăng điếu thuốc trên tay Phong, dí xuống chiếc gạt tàn đầy nhóc những mẫu thuốc lá và hỏi với giọng điệu cộc cằn:

- Hôm nay mày làm sao thế?!

Phong thở dài, nói sau hồi im lặng:

- Ông già tao lại ép tao đến làm chủ cho quán café Sound of Paradise. Ông thừa biết tao ghét kinh doanh. 3 năm đại học đã làm tao ngán tới tận cổ rồi Lâm ạ!

- Giao kèo với ông đi. – Lâm nhún vai

- Kèo gì?

- Mày ngu thật! đậu hủ nằm trong cái đầu tóc vàng khè kia chắc? Nói với ông là nếu mày ngoan ngoãn chịu làm kinh doanh trong 1 thời gian, sau này ông phải cho phép mày theo đuổi công việc mà mày thích.

Phong im lặng, đảo mắt suy nghĩ về chuyện giao kèo hấp dẫn mà Lâm vừa gợi ý. Anh không chắc rằng bố mình sẽ đồng ý, vì anh thừa biết, ông ghét cái nghề mà anh gọi là “ước mơ cháy bỏng” này vô cùng. Nhưng nghĩ lại, nếu anh chịu khó làm kinh doanh trong 1 thời gian, có thể sẽ thay đổi được suy nghĩ của ông bố khó tính. Cũng đáng để thử lắm chứ...!

Chợt, lúc ấy, 1 anh bồi bàn sơ ý làm đổ cả ly nước chanh vào người Phong. Tức giận vì bị cái mùi kinh khủng của chanh hòa trộn với hương nước hoa; sặc thẳng vào mũi, Phong đứng phắt dậy, dấm cho người bồi bàn kia 1 phát như trời giáng rồi quát lên:

- Thằng ôn! Mất mũi mày để đầu thế hả!? Mày vừa làm cho tao trở nên bẩn thỉu, hôi hám giống mày đấy??!

Người bồi bàn gật đầu lia lịa, miệng thì lắp bắp xin lỗi chàng trai tướng mạo bảnh bao, đang nổi điên như vệt Donald kia

- Xin lỗi cái quái gì?? – Phong cau có – mày có biết cái áo này bao nhiêu tiền không hả?! Bán cả cái nhà mày cũng chả đủ để mua đâu, biết chưa??!

Lâm nhanh chóng xen vào giữa, khéo léo nháy mắt với người bồi bàn, ra hiệu cho anh ta bước đi chỗ khác trước khi Phong nổi cơn xung thiên mà phá nát cái quán này, nhưng... có lẽ trước khi kịp làm điều đó, cậu công tử cũng đã ngã quỵ ra đất vì căn bệnh tim tái phát mất rồi. Lâm nhún vai Phong ngồi xuống chiếc ghế mây, chau mày nói:

- Bỏ cái tính công tử đó của mày đi. Có đáng để mày đánh nó đâu?

- Nhìn cái bộ dạng lôi thôi của nó là tao đã ứa gan rồi! – Phong gất gỏng – giờ người tao tỏa ra cái mùi bệnh hoạn đánh thể nào chịu được.!

Lâm thở dài...như kiểu đã bó tay với cậu bạn của bạn rồi vậy. Bạn bè của Lâm ai cũng thắc mắc vì sao anh có thể chịu đựng được gã công tử kiêu ngạo với tính khí nóng nảy này trong 1 thời gian lâu như thế... Thật ra...Lâm quý Phong cũng bởi người bạn này chưa bao giờ nghĩ anh chơi với cậu ta vì đồng tiền, thậm chí có lần Phong đã nổi điên, tấn thẳng kia 1 trận tới bờ khi nó dám bảo Lâm bòn rút tiền của anh. Sau khi

nhau chóng để tiền trên bàn trước Phong, Lâm kéo Phong đi về, để chàng công tử này có thể được tắm gội, rửa trôi đi cái mùi hương kinh khủng kia, cùng với những nỗi buồn bực đang vây bám anh lúc này...

Tối hôm đó, đúng như suy nghĩ của Phong, bố anh gật đầu cái rụp khi nghe anh giao kèo. Đối với ông, chuyện đưa con trai cưng đầu này chịu ngoan ngoãn thay ông quản lý quán café Sound of Paradise là tốt lắm rồi...mặc dù ông không thích cái nghề mà Phong định theo đuổi, nhưng có lẽ đây là phương án duy nhất để Phong nghe lời ông...

Sáng hôm sau, Phong miễn cưỡng chạy đến quán café thật sớm để bắt đầu làm việc. Anh uể oải, đẩy cánh cửa to ùng và chán nản bước vào. 1 khung cảnh sang trọng, cổ kính với ánh đèn tối vừa đủ ngay lập tức cướp lấy sự chú ý của anh, nhưng tiếng nhạc buồn bã phát ra từ chiếc piano nơi phía sân khấu nhỏ kia lại khiến anh nhăn mặt lại 1 cách khó chịu, từ bé đến giờ, đây là thể loại nhạc mà anh ghét nhất, nhưng...dường như chỉ 1 mình anh có cảm giác khó chịu này mà thôi... Sound of Paradise, đúng như cái tên của nó, nơi đây người ta có thể chìm đắm trong những âm thanh mượt mà để quên đi mọi phiền muộn trong cuộc sống. Quán café là tất cả tâm huyết của bố Phong, và cũng là thiên đường dành cho những tâm hồn hay mơ mộng...

Các nhân viên nữ mặc bộ đồng phục như mấy cô người hầu trong anime, trông rất dễ thương. Nhận ra con trai ông chủ, họ liền gật đầu chào Phong, cô thì tủm tỉm cười duyên với anh, cô thì liếc mắt đưa tình với vẻ rất thích thú về ngoại hình điển trai của cậu chủ mới này. Phong đứng dừng bước ngang những cô gái ấy, tỏ ý chẳng hề quan tâm đến những ánh mắt ngưỡng mộ kia và tiến về phía Thái Hà. Hà lúc này đang đứng trò chuyện với 1 thanh niên cao to nào đó, mà trông cô có vẻ e thẹn đến kì lạ. Vừa thấy anh trai mình, Hà liền hí hửng chạy đến, không quên kéo theo cả người thanh niên kia

- Anh! – mắt Hà sáng rỡ - em tìm được ca sĩ cho quán mình rồi nè

Phong tắc lưỡi vẻ ngán ngẩm vô cùng, trước giờ anh nào có thêm quan tâm đến chuyện cái quán chết tiệt này thiếu hay đủ ca sĩ đâu? Vớ vẩn thật.

- Ủ, chuyện đó em lo đi – anh đáp hờ hững

- Không được...! – Hà nũng nịu – anh là chủ mà, em còn phải đi học, thời gian đâu mà em quản lý chứ?

Sự phiền phức của cô em khiến bản tính nóng nảy trong anh lại trỗi dậy, anh quay sang, cau gắt:

- Được rồi!! Ca sĩ nào??!

Hà tủm tỉm cười, chỉ sang người thanh niên bên cạnh, tự hào nói :

- Giới thiệu với anh, đây là Thiên Tuấn, bạn...của em.

Phong nhún mày 1 cách khó chịu khi nhìn vào bộ quần áo lôi thôi lếch thếch của gã đối diện, gã mặc chiếc quần jean cũ kĩ đến bạc màu, ống quần còn le que vài sợi chỉ chưa kịp cắt, còn chiếc áo sơ mi thì nhăn nhúm giống như có ai vừa ra sức nhàu nát nó vậy. Đã thế, gã ca sĩ quên đi xin việc này lại còn thần nhiên hút thuốc lá trước mặt cậu chủ mới nữa chứ. Nhiều đó là quá đủ để làm Phong nổi sùng. Không cần suy nghĩ, anh quyết chẳng nhận tên này dù hắn có hát hay đến mức nào đi chăng nữa!

- Nếu tìm ca sĩ, tìm ai coi được chút. Cái thể loại gì mà vừa nhìn đã muốn bỏ về, chứ đừng nói là kiên nhẫn ngồi nghe.!

- Anh nói chuyện kì quá! – Hà nhăn nhó – anh Tuấn hát hay lắm, biết chơi nhiều nhạc cụ nữa, rất nhiều nơi mời anh ấy làm ca sĩ độc quyền mà anh không chịu đó.

Tuấn trở mặt ra nhìn Phong rồi bỗng lại bật lên cười như nắc nẻ. Mặc dù anh đã nghe thiên hạ đồn rằng con trai ông chủ Sound of Paradise rất kiêu ngạo, nhưng anh vẫn không ngờ là tên này lại có thể...xác lác đến mức như thế. Tuấn nhếch mép, thần nhiên nói:

- Nhóc, cậu chưa đến 20 tuổi phải không? Nói chuyện chẳng ra dáng ông chủ gì cả.

- Vậy chứ giống gì?!! – Phong xướng đến Tuấn 1 cách mạnh bạo

Hà thấy thế liền ra sức đẩy anh trai mình ra khỏi Tuấn, miệng thì liên tục quát lên :”Thôi đi!” đến nỗi những khách hàng gần đó phải đồng loạt xoay người lại vì tò mò. Tuấn rít 1 hơi dài điều thuốc ở trên môi, rồi phả hết hơi khói nồng nặc vào mặt Phong như 1 lời thách thức đầy ngạo mạn

- Giống...1 thằng thất học!

Dứt câu, Tuấn bước mạnh ngang Phong, không quên ngoáy đầu lại bảo với Thái Hà rằng anh không thích công việc này rồi tiến thẳng ra cửa. Khỏi phải nói là Phong giận điên lên đến nỗi lỡ tai anh muốn xì ra cả khói. Và...cơn tức giận đến đỉnh điểm đó đã khiến căn bệnh tim tái phát và hành hạ anh. Phong bất thành thình khụy xuống 1 cách đau đớn trước sự bàng hoàng của Thái Hà và những khách hàng trong quán café Sound of Paradise...

—————†—————

Cùng lúc ấy...

Trước viện hiến xác khoa học, 1 cô gái với thân hình ốm yếu, gương mặt thì phờ phạc trông thiếu sức sống vô cùng...đang đứng nhìn vào những thứ bên trong cánh cửa kính to đùng với vẻ rụt rè... Nhưng sau hồi lưỡng lự, cô can đảm lê từng bước chân nhỏ của mình, tiến vào viện hiến xác...

2. Chương 2: Hãy Để Em Tiếp Tục Yêu Anh...

Sau khi rời khỏi viện hiến xác, cô gái ấy chậm rãi dạo bước trong công viên. Ánh nắng ấm áp tràn xuống, phủ lên bãi cỏ xanh mướt khiến chúng bỗng bừng sáng lấp lánh lên 1 cách lạ thường. Tiếng cười đùa của những đứa trẻ ở góc cây phía xa kia đột nhiên làm trái tim cô đập rộn ràng... cô rất yêu trẻ con và luôn mơ ước sau này mình có thể được làm mẹ của 1 đứa bé đáng yêu nào đó...! Nhưng...1 sự thật phũ phàng đã tước đoạt đi niềm khao khát của người con gái ấy, nó như 1 nhát búa nặng trĩu vào tai cô; khi cô biết mình chẳng thể nào sống nổi qua tuổi 24...

Từ ngày cô nhập viện để bác sĩ tiện theo dõi và điều trị, ba mẹ cô đã phải tốn rất nhiều chi phí cho khối u quái ác ở não ấy, thậm chí họ phải cầm, phải bán vài món đồ có giá trị để cố níu lấy mạng sống của con gái mình, nhưng...thật đáng cay khi tất cả mọi cố gắng...giờ đây chỉ còn là công cốc; và còn đáng cay hơn khi từ 1 con người khỏe mạnh, bỗng chốc trở thành gánh nặng của gia đình...

Cô ngồi thừ trên chiếc ghế đá, ngược mắt lên và thả hồn vào bầu trời trong xanh, mênh mông dường như bất tận. Cô cảm thấy tiếc nuối về những tháng ngày đã qua, tiếc những khoảng thời gian mình đã bỏ phí, tiếc bao lỗi lầm mà mình đã vô tình gây ra; để rồi lại thoáng 1 nỗi buồn vô hạn khi không còn có cơ hội được trải nghiệm những buồn vui, những khổ đau, hạnh phúc của quãng đời phía trước nữa...

Lấy chiếc điện thoại nhỏ từ túi xách ra, cô nhấn nút gọi vào cái tên mình lưu đầu tiên trong danh bạ, chỉ với 1 chữ “Anh”. Và 1 giọng nói trầm ấm vang lên, khiến trái tim cô lại đập rộn ràng như thuở nào...:

- Anh nghe nè...

- Tuấn à, em nhớ anh – cô lí nhí – em đang ở công viên, anh đến đây với em đi...

- Trời đất! Sao em bỏ ra ngoài đó 1 mình như thế??

Cô bất giác mỉm cười, không biết người khác nghĩ sao, nhưng cô thật sự rất thích nghe những lời trách móc đáng yêu này của anh lắm...

- Sau khi đi chơi với anh xong, em sẽ ngoan ngoãn về bệnh viện, em hứa đó.

Tuấn ngưng 1 hồi, rồi nói:

- Ừm, anh đến ngay, em chờ nhé, đừng tự ý đi đâu 1 mình đấy.

Dứt câu, cô lại mỉm cười và đợi anh cúp máy trước. Từ đó đến nay vẫn thế, cô không bao giờ chịu cúp máy trước anh, vì cô chẳng muốn Tuấn phải nghe thứ âm thanh gây hụt hẫng ấy. Bận bè cô luôn thắc mắc có sao cô lại làm 1 việc hoàn toàn trái ngược với những cặp tình nhân khác như thế. Câu trả lời đơn giản của cô gái sĩ tình này chỉ là yêu và yêu mà thôi...

Nhắc đến bạn bè, bỗng dưng cô lại nhớ đến Thái Hà, người bạn làm cô cười nhiều nhất và cũng là người bạn khiến cô khóc nhiều nhất. Cô còn nhớ như in lần cuối 2 người gặp nhau trong bệnh viện, Hà vừa gọt vỏ trái cây, vừa thản nhiên bảo với cô rằng :” Hãy nhường anh Tuấn lại cho tớ”. Nét mặt Hà lúc ấy không cười, ánh mắt thậm chí còn sắc lên; và điều đó đã nói cho cô biết rằng người bạn này đang hoàn toàn nghiêm túc, có thể còn cầu mong cho gã tử thần đến rước cô đi càng sớm càng tốt...! Nghĩ tới đó, khóe mi cô lại trở nên cay nồng...và rồi... 1 giọng nói trầm ấm quen thuộc cất lên, kịp thời ngăn chặn những giọt nước mắt đang trực trào tuông ra ấy

- Nhi, em đợi anh lâu không?

Cô ngược lên, nhìn thật lâu vào đôi mắt sâu thẳm của anh rồi đưa 2 tay ra phía trước, nũng nịu với người yêu như 1 đứa trẻ:

- Công em đi, hôm nay mình hẹn hò 1 ngày nha!

Tuấn hơi chau mày, nhưng liền sau đó lại nở 1 nụ cười hiền hòa

- Ừm được rồi, nhưng sau đó em phải ngoan ngoãn về bệnh viện đấy.

Nhi gật đầu lia lịa rồi nhanh chóng bám lấy lưng người yêu, siết chặt đến nỗi anh suýt nghẹt thở và phải liên tục than vãn với cô.

Tuấn công Nhi đi dạo khắp con đường mòn trong công viên, chưa bao giờ anh công cô lâu đến như thế... trước giờ, vì ngại những ánh mắt kì lạ của mọi người, anh ít khi công cô ở nơi công cộng. Nhưng lúc này, anh không có quyền gì để mà ngại ngần nữa, cô đáng được nâng niu, được yêu thương nhiều hơn bao giờ hết. Còn Nhi, cô vẫn cố ôm Tuấn thật chặt. Cũng phải thôi, bởi vì sau này, cô đâu còn cơ hội để ôm anh như vậy nữa...

Hai người nghỉ chân bên 1 chiếc ghế đá với cây kẹo bông gòn trên tay Nhi. Nắng lúc bấy giờ đã bớt gắt đi khá nhiều, nó trở thành 1 thứ ánh sáng vàng nhạt, phủ nhẹ lên người Nhi, giúp cho làn da của cô bớt nhợt nhạt hơn. Từng làn gió ướp theo hương hoa; thổi tung mái tóc màu nâu nhạt của Nhi nhưng vẫn không che khuất được sự rạng rỡ của nụ cười đang nở trên đôi môi xinh xắn kia. Tuấn chống cằm nhìn người yêu ăn kẹo bông gòn 1 cách thích thú, những lúc như thế này trông cô thật đáng yêu làm sao...!

Rồi khi bất gặp mình đang bị nhìn trộm, Nhi quay sang, lém lỉnh quệt 1 mẩu kẹo bông lên môi Tuấn. Thấy chàng người yêu nhăn mặt vì bị chất ngọt của kẹo chui tọt vào miệng – vốn là hương vị anh không thích – cô liền bật lên cười rồi...nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc anh... Hành động này khiến trái tim Tuấn bỗng dưng lại đập liên hồi... dù chỉ là 1 cử chỉ nhỏ bé, nhưng đối với Tuấn, nó lại có ý nghĩa vô cùng...

“Tách!”, tiếng chụp ảnh bất ngờ vang lên khiến Tuấn phải chau mày lại vì khó chịu. Bởi dĩ anh vốn rất ghét bị chụp lén như thế này. Nhưng chưa kịp đợi Tuấn lên tiếng, chàng nhiếp ảnh gia kia liền bước nhanh đến, e dè nói:

- Xin lỗi 2 bạn, nhưng thật sự khung cảnh của 2 bạn khi này rất đẹp và tự nhiên, nên tôi...không thể bỏ lỡ được...

Nhi chạm nhẹ vào bàn tay của Tuấn, ý bảo anh đừng tỏ vẻ khó chịu nữa, rồi cô ngẩng mặt lên, cười hiền với chàng thanh niên kia

- Không sao đâu, chỉ là bức ảnh thôi mà.

Chàng trai thở phào nhẹ nhõm, rồi nói với giọng rất thân thiện:

- Cám ơn bạn, à tôi tên là Bảo Lâm, khi nào rửa xong tấm ảnh này...Lâm sẽ gửi cho...?

- Nhi – cô tiếp lời - ừ mà...nếu gửi thì gửi cho anh này thôi, còn Nhi thì chắc...không thể nhận được đâu...

Câu nói sau cùng của Nhi ẩn chứa 1 nỗi buồn vô hạn khiến Tuấn phải chú ý... Anh quay sang và nhìn chăm chăm vào cô người yêu bằng ánh mắt lo lắng... rồi bất giác...1 nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng anh... Có chuyện gì không hay sắp xảy ra sao...?

Về đến phòng bệnh, Nhi xé 1 tờ giấy trong cuốn sổ tay của mình ra, ngồi phịch xuống chiếc giường trắng rồi bắt đầu viết 1 bức thư...

—————†—————

Trưa hôm sau...

Phong đang nằm xem báo trên chiếc giường bệnh trắng muốt thì 1 vị bác sĩ với gương mặt phúc hậu bước vào. Phong ít khi có cảm tình với ai, nhưng anh lại rất quý mến con người tốt bụng, hiền lành này. Ông đã luôn chăm sóc, theo dõi căn bệnh của anh 1 cách tận tình, và anh thật sự biết ơn ông về điều đó.

- Có chuyện gì ạ? – Phong nói, nhưng mắt vẫn dán chặt vào mẫu tinh nói về 1 đoàn kịch mới nổi trong báo

Vị bác sĩ ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường anh, rồi bằng giọng điệu nghiêm túc nhất, ông cất lời:

- Vừa có 1 trái tim mới, nó có vẻ tương thích với cơ thể của cậu, tôi nghĩ cũng đã đến lúc rồi...!

- Vậy là..... – Phong há hốc mồm, buông rơi cả tờ báo trên tay

- Phải – Ông cười hiền – như tôi đã từng nói với cậu, trái tim đang nằm trong lồng ngực kia không thể giúp cậu sống lâu được, cùng với bản tính nóng nảy của mình, cậu có thể tự giết bản thân bất cứ lúc nào. Nhưng khả năng thành công của phẫu thuật thay tim là...khá thấp, cậu có muốn thử không?

Phong cảm thấy như có ai đó vừa đánh trống, rung chuông trong lồng ngực mình. Cuối cùng... cái ngày mà anh mong chờ đã đến, ngày mà anh sẽ có cơ hội sở hữu 1 trái tim khỏe mạnh để hướng đến 1 cuộc sống mới...và hơn nữa, anh có thể hoàn toàn yên tâm theo đuổi ước mơ của mình... Nghĩ đến đó, Phong nhìn thẳng vào mắt vị bác sĩ, nói với giọng điệu cương quyết:

- Cháu muốn! xin hãy tiến hành phẫu thuật càng sớm càng tốt!

—————†—————

Cùng lúc ấy...

Tuấn ngồi thu mình lại dưới sàn nhà lạnh ngắt của bệnh viện 1 cách khổ sở... đôi vai anh thi nhau run lên bần bật vì cố kìm nén những nỗi đau khổ đến tột cùng trong lòng anh lúc này. Nhi...đã tự sát! Sự ra đi quá bất ngờ của cô khiến anh đau đớn đến điên dại... Lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy trời đất quanh mình như sụp đổ... Bàn tay Tuấn vẫn siết chặt lá thư – kỉ vật cuối cùng mà cô để lại cho anh...

Tuấn yêu dấu của em...

Khi anh đọc bức thư này thì em đã không còn trên cõi đời này nữa. Em biết anh sẽ trách em thật nhiều, nhưng anh à... sống mà biết trước thời gian nào mình sẽ chết thì giống như đã chết 1 nửa rồi vậy. Em không muốn suốt ngày phải nằm trên chiếc giường nồng nặc mùi bệnh viện; đợi bác sĩ đến khám, đợi y tá đến cho uống thuốc, đợi mẹ lo từng miếng ăn giấc ngủ và đợi cả gã tử thần đến rước linh hồn của em đi. Suốt khoảng thời gian nằm trong bệnh viện, em đã muốn được nghe anh hát biết bao... Hình ảnh khi anh lướt từng ngón tay trên phím dương cầm sẽ luôn luôn theo em đến hết cuộc đời này. Anh không biết lúc ấy mình trông đẹp như thế nào đâu, 1 vẻ đẹp vô cùng bình thản và nhẹ nhàng...Em nhớ những lần đôi ta hẹn hò, cùng nhau thưởng thức các món ăn mà em và anh đều yêu thích, cùng nhau nắm tay dạo bước trên con phố dài đường như bất tận... Cái quá khứ hạnh phúc khi còn là 1 con người khỏe mạnh ấy; nó ám ảnh em và khiến em đau khổ không thể nào chịu được. Em ra đi vì em muốn như thế, điều này giúp em thanh thản hơn nhiều lắm anh à. Hãy giúp em chăm sóc bố mẹ và cố trấn an họ hộ em anh nhé. Nói với họ là em yêu họ rất nhiều...!

P/s : Em sẽ mãi mãi yêu anh, mãi mãi là như thế cho dù em không còn tồn tại nữa...

—————†—————

Ca phẫu thuật thành công ngoài mong đợi như 1 phép màu. Gia đình và bạn bè của Phong đều rất vui mừng cho anh. Đến bây giờ, Phong vẫn không tin mình còn sống sót sau ca phẫu thuật ấy và còn khó tin hơn khi biết được rằng: kể từ giây phút này, anh sẽ không còn bị cơn đau tim hành hạ nữa. Và 1 cuộc sống mới cũng bắt đầu từ đây...

3 tháng sau...

Phong chính thức trở lại quán café Sound of Paradise làm việc. Hôm nay anh cảm thấy tâm trạng phấn chấn vô cùng, cái cảm giác vui sướng khi không còn bị trái tim quái ác kia hành hạ vẫn còn lâng lâng trong

lòng anh. Đẩy nhẹ cánh cửa kính và bước vào, ngay lập tức những âm thanh êm dịu từ chiếc đàn piano trôi nhẹ nhàng vào tai Phong, nhưng kì lạ thay, anh cảm thấy giai điệu bản nhạc này quen kinh khủng, mặc dù trước giờ đây là thể loại nhạc mà anh không đời nào nghe đến. Và còn khó hiểu hơn khi anh lại còn có cảm giác thân thiết, gắn bó với bản nhạc này đến mức nức cười!

- Kiss...the rain...??? – Phong lẩm bẩm, rồi tự mình lấy làm kinh ngạc.

Anh vừa vô thức nói ra tên của 1 bài nhạc mà anh chưa bao giờ nghe sao? Rồi khi ngược nhìn về phía người thanh niên đang lướt từng ngón tay thanh thoát trên phím dương cầm; phía nơi sân khấu kia, trái tim Phong bắt giắc lại đập liên hồi, rộn ràng đến mức khó tả. Ban đầu, anh cứ nghĩ đó lại là triệu chứng của 1 cơn đau tim khác, nhưng rõ ràng không phải...! Cái cảm giác này không làm anh khó chịu, không làm anh đau đớn, mà kì lạ thay, nó lại khiến anh cảm thấy hạnh phúc...! Nhưng...tại sao trái tim anh lại rung động trước 1 người con trai? Mà đó lại là kẻ đã từng làm cho anh tức điên đến mức lên cơn đau tim... Chuyện quái gì đang diễn ra trong lòng anh thế này...???

3. Chương 3: Cảm Xúc Lẫn Lộn

Bản nhạc kết thúc, Tuấn mỉm cười, gật đầu cảm ơn những tràng pháo tay của khách rồi bước nhẹ xuống từng bậc thang sân khấu. Bất giác... anh khựng lại 1 cách khó chịu khi trông thấy Phong. Phong lúc này vẫn còn bối rối với mớ cảm xúc quái lạ trong lòng mình, nên anh cứ đứng chết trân ra đấy, mắt thì mở thao láo nhìn Tuấn đến mất tự nhiên. Thái Hà lườm Phong, rồi nhanh nhẩu kéo Tuấn lại gần anh trai, lém lỉnh nói:

- Anh ơi, thấy anh Tuấn đàn piano hay không nè?

Phong dường như chẳng nghe Hà nói gì cả, mặt anh vẫn đơ ra và nhìn chằm chằm vào chàng thanh niên trước mắt

- Anh!!! – Hà quát lên

- À... Hà...??! – Phong giật bắn người, lúng túng – gì... mà hét lên ghê thế...con nhỏ này...?

Tuấn lúc bấy giờ lộ rõ vẻ mặt khó hiểu đến buồn cười. Anh tự hỏi chả biết có vết nhọ nào dính trên mặt anh hay không? Hay là vì tên công tử ngạo mạn này ngạc nhiên khi thấy anh – người từng nhục mạ hắn – dám thân nhiên ngồi đàn hát ở đây. Nghĩ rồi Tuấn thở dài, nói về ngắn gọn:

- Thái Hà, dù sao anh cũng dự định là sẽ đi; khi cậu nhóc này quay lại. Rảnh anh sẽ ghé thăm em.

Dứt câu, Tuấn lại bước mạnh ngang vai Phong giống như lần đầu 2 người gặp nhau. Nhưng lần này, Phong không nổi giận, không để mặc anh ta, mà anh lại nhanh chóng chớp lấy cánh tay rắn chắc của Tuấn. Trong khi Thái Hà đang giật bắn người vì sợ Phong sẽ nổi điên mà đánh cho Tuấn 1 trận; thì...người anh trai nóng tính này lại làm cô kinh ngạc khi điềm đạm nói:

- Ở lại đi, tôi...nhận anh.

Tuấn ngoáy đầu lại, trở mặt ra vẻ ngạc nhiên đến tột độ, không thua gì Thái Hà lúc bấy giờ cả. Thật sự đến cả Phong cũng không thể lý giải nổi vì sao anh lại hành động như vậy nữa. Chỉ là... khi Tuấn bước ngang anh, đột nhiên anh cảm thấy trái tim mình đau nhói và thật sự anh không muốn hắt lạnh lòng bỏ đi như thế... Chợt, Phong thấy 1 mẩu tàn thuốc vương trên làn tóc Tuấn, rồi như 1 hành động vô thức, anh đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc hung đỏ kia...khiến Tuấn sững cả người. Bất giác, Tuấn nhớ đến cử chỉ ngọt ngào thuở ấy từ cô người yêu đã khuất của anh, nó làm anh hạnh phúc, nhưng cũng xen lẫn 1 nỗi sợ hãi khi người đang đem đến tình cảm giác ấm áp này, lại là 1 tên con trai...!

Phút giây ấy khiến trái tim cả 2 đều loạn nhịp. Thời gian, không gian xung quanh như ngừng hẳn lại...Nhưng khi nhận ra Thái Hà đang trừng trừng nhìn mình bằng đôi mắt vô cùng khó hiểu và khó chịu thì Phong liền lúng túng giật tay ra khỏi làn tóc của Tuấn, rồi anh đi như bay vào phòng vệ sinh, chẳng nói 1 lời nào...

- Cái...cái gì...thế...? – Tuấn vẫn ngơ ngác nhìn theo bóng Phong

Hà chợt chau mày, đảo mắt suy nghĩ với 1 vẻ mặt vô cùng lo lắng. Một suy nghĩ khủng khiếp vừa thoáng qua trong tâm trí cô, nhưng cô vội gạt phăng nó đi ngay, vì cô chẳng thể nào tin vào điều kinh khủng kia được...! Mặc dù Hà biết rõ giới tính của anh mình, nhưng ánh mắt đầy tình cảm vừa rồi của Phong thật sự khiến cô sợ hãi. Ngay lúc này, cô chỉ mong sao... do mình ghen quá rồi trở nên hóa rồ mà thôi...

Phong vội vã mở vòi rumine, rồi hắt dòng nước lạnh ngắt vào mặt mình liên tục đến mất bình tĩnh. Sau đó, anh hít vào 1 hơi dài rồi thở ra thật mạnh như muốn tống khứ hết tất cả mọi thứ rối rắm, hỗn loạn trong lòng anh lúc này. Phong nhìn chằm chằm bóng hình mình trong tấm gương trước mắt, xoáy thật kĩ vào phần tóc mái ướt đầm, phủ lòa xòa trên đôi mắt thất thần kia, rồi anh vội liếc xuống thân thể cùng với bàn tay đang run lên của mình. Chẳng có gì thay đổi về anh cả, mọi thứ vẫn như trước, nhưng...tại sao anh cảm giác khi này...khi đối diện với gã Tuấn, anh không còn là chính mình nữa...

—————†—————

Tối hôm đó, Phong mơ thấy 1 khung cảnh trắng xóa cùng những đám mây bông bồng bênh trôi như kẹo bông gòn quá khổ vậy. Trước mắt anh lúc bấy giờ là 1 cô gái khá xinh xắn với mái tóc đen óng ánh, xoa ngang lưng. Nhưng...Phong bắt đầu cảm thấy hơi瑟瑟 khi phát hiện trên ngực trái cô gái ấy có 1 lỗ hổng khá to; và còn kinh ngạc hơn nữa khi chẳng có trái tim nào đập thình thịch trong đấy cả! Cô gái bước chầm chầm đến bên Phong bằng đôi chân trần, rồi cô nhẹ nhàng đặt tay lên ngực anh. Bất giác, Phong nổi cả gai ốc khi bị luồng khí lạnh tỏa ra từ bàn tay nhỏ bé kia xen lẫn vào trong cơ thể, giống như cô không thuộc về nơi trần thế này vậy. Rồi đột nhiên, cô gái ấy giật bắn người và ngơ ngàng ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt Phong, nhưng sau đó lại mỉm cười thật hiền hòa...

- Cô... - Phong ngập ngừng - cô...là ai vậy...?

Vẫn để tay lên ngực anh, cô gái chớp chớp đôi mắt to tròn của mình, rồi nói bằng thứ âm thanh nghe như vang vọng từ 1 nơi nào đó xa xôi lắm vậy

- Chàng trai trẻ, hãy trân trọng “nó” hộ tôi nhé...!

Lúc cô gái bỗng chốc tan biến như 1 làn sương cũng là lúc Phong giật mình tỉnh giấc. Anh tự hỏi cô gái vừa xinh xắn, vừa kinh dị với lỗ hổng trên ngực kia là ai mà lại theo anh đến cả trong giấc mơ. Nhưng...quả thật rất kì lạ nếu như anh mơ về 1 người anh chưa bao giờ gặp mặt...thậm chí anh còn nhớ như in giấc mơ ấy nữa chứ! “Nó” mà cô gái kia nhắc đến, rốt cuộc là cái quái gì...?

—————†—————

Kể từ hôm đó, Tuấn chính thức trở thành ca sĩ, nghệ sĩ độc quyền của Sound of Paradise. Phong ngày càng khổ sở hơn với chính bản thân mình. Sau mỗi lần chạm mặt với Tuấn, anh bắt đầu có những cảm giác nhớ nhung, quan tâm, thậm chí là ghen tuông khi trông thấy Thái Hà cứ quần lầy Tuấn không rời. Sau đó, vì sợ mình lẫn lộn giới tính, Phong liền tìm đến những cô gái khác, tán tỉnh họ, hôn họ, gần gũi họ. Và anh thật sự mừng rỡ khi nhận ra mình vẫn còn cảm giác với phái nữ, nhưng có sao...chỉ với mỗi mình Tuấn là anh có cảm xúc mãnh liệt như thế? Tựa như chuyện anh rung động với tên lồi thoi kia, là chuyện HIẾN NHIÊN phải có vậy!

Còn Tuấn thì từ sau khoảnh khắc vuốt tóc ấy, anh cũng len lén nhìn Phong 1 cách vô thức, như tìm kiếm thứ gì đó quen thuộc trong cậu công tử kiêu ngạo này, nhưng...giới hạn của nó chỉ là sự tò mò mà thôi. Có lần, Tuấn để ý thấy Phong cứ dán mắt vào vở kịch trên tivi trong quán, đến nỗi cô bé bồi bàn gọi những 5 lần Phong mới giật bắn mình và đáp lời. Tuấn không nghĩ rằng 1 tên khô khan, khinh người như cậu ấm này lại mê xem kịch – 1 thể loại dành cho những tâm hồn bay bổng – như thế này. Và điều đó, càng khiến Tuấn thêm tò mò về Phong nhiều hơn...

—————†—————

1 ngày nọ, Bảo Lâm xộc thẳng vào quán Sound of Paradise, rồi ngoắc tay vẫy gọi Phong mãnh liệt ở góc bàn khá vắng. Phong bước đến, ngồi cạnh cậu bạn đang rê chuột như điên trong chiếc laptop của mình. Chợt, Lâm kéo cổ Phong, chỉ vào 1 mẫu tin nóng hổi của đoàn kịch đang lên, được mọi người chia sẻ rất nhiều trên facebook

Chúng tôi đang casting cấp tốc vai diễn THĂNG HỀ QUỶ trong vở kịch “ Ánh sáng và Bóng tối” sắp tới. Vì diễn viên đảm nhận vai này đã bị tai nạn nặng đến mức phải nhập viện. Chúng tôi hoàn toàn nghiêm túc nên mong các bạn đừng bình luận những câu nói vô nghĩa nhằm trêu chọc và làm loạn dòng status này của chúng tôi. Nếu bạn nào nghĩ mình đủ khả năng, hãy đến buổi casting ngày xx/xx, tại xxx, và giúp chúng tôi về sự cố ngoài ý muốn này.

Thân.! – Trưởng đoàn kịch Nguyệt thực

Đôi mắt Phong sáng rõ lên khi đọc xong mẩu tin ấy. Nguyệt thực, là đoàn kịch mà anh đang vô cùng mến mộ, tuy mới nổi và ít diễn viên, nhưng họ thật là những con người rất tài giỏi. 1 cơ hội, 1 cánh cửa dẫn đến tương lai mà anh mơ ước đã mở ra khi anh không còn bị trái tim quái ác kia cản đường nữa. Bây giờ anh có thể tha hồ tức giận, tha hồ diễn những cảm xúc phần nộ 1 cách tự nhiên nhất...!

- Thăng hề quý... - Phong lẩm bẩm – nghe thú vị quá mày ơi, có chết tao cũng phải đi casting thôi!

Lâm cười xòa, khoác vai cậu bạn

- Tốt! Chuẩn bị đi nhóc, ngày mai là bắt đầu casting rồi đó.

Sự háo hức của Phong mãnh liệt đến nỗi khiến Thái Hà phải chú ý, nói đúng hơn là dạo này, cô đặc biệt để mắt đến ông anh của mình nhiều hơn trước, và nỗi nghi ngờ trong thâm tâm cô càng lúc càng tăng cao khi cô vô tình bắt gặp ánh mắt đầy yêu thương của Phong dành cho Tuấn. Mặc dù có 1 chút khó chịu về điều này, nhưng Hà vẫn cố tỏ ra cởi mở với anh trai mình. Cô lon ton chạy đến chiếc bàn ấy và ngồi cạnh Bảo Lâm. Lâm vốn rất yêu mến Thái Hà, nên khi cô vừa ngồi xuống, anh đã đóng ngay chiếc laptop lại để tập trung nói chuyện với cô

- Chào anh – Hà dịu dàng – lâu rồi mình không gặp nhau nhỉ

- Mới 1 tuần mà em? – Lâm nói giọng trêu ghẹo – à...hay nhớ anh quá nên thấy thời gian trôi chậm ta?

Hà cười gượng, khiến cơ mặt méo mó trông rất khôi hài. Thật ra cô chẳng ưa tên Bảo Lâm “trẻ con” này chút nào cả. Cô chủ động lại bắt chuyện với Lâm chỉ vì muốn khai thác thông tin về lý do khiến anh mình háo hức đến như vậy thôi.

- Anh này...! Anh cứ hay trêu em thôi. À mà...khi này 2 người nói chuyện gì mà trông anh Phong có vẻ phần khích thế ạ...?

- 1 buổi casting vai diễn thôi mà – Phong xen vào – ngày mai em đến trông quán sớm hộ anh, có khi mai anh đi cả ngày!

- Vâng... - Hà mỉm cười, nói sau hồi im lặng

Cùng lúc ấy, Tuấn bước vào quán, trên vai vác cây đàn guitar trông rất ngẫu. Anh cười nhạt chào Thái Hà rồi tiến về phía sân khấu nhỏ. Bất giác, Phong lại thoáng giật mình khi trông thấy Tuấn, rồi bằng cử chỉ lúng túng nhất, anh đứng phắt dậy, đi lòng vòng quan sát nhân viên của mình. Còn Lâm thì cứ vò đầu bứt tóc để cố nhớ xem anh chàng tóc hung đỏ kia là ai, nhưng khổ nỗi...anh chẳng thể nào nhớ ra... Nhưng cái vẻ mặt ngênh ngênh cùng với ánh mắt long lanh của Thái Hà dành cho hắn khiến Lâm bắt đầu cảm thấy không ưa gã này 1 chút nào!

—————†—————

Sáng hôm sau...

Hà hôm nay trang điểm thật kỹ và cố chọn ình bộ quần áo gợi cảm nhất để có thể dễ dàng quyến rũ Tuấn. Cô háo hức như vậy cũng vì riêng hôm nay, Phong sẽ không có mặt ở trong quán và sẽ chẳng ai có thể làm cô lo lắng, ghen tuông vô cớ được nữa. Nhưng khi đến nơi, chưa kịp hệt hắng khi thấy Tuấn không có mặt ở trên phía sân khấu kia thì cô đã nhận được 1 tin nhắn từ anh

- “Anh đến chỗ bạn lấy món đồ để quên, trưa anh ghé.”

Sự ghen tuông lại dâng trào trong lòng cô, chuyện gì mà cả 2 cùng biến mất thế này? Hà nhúu mày, nhấn lại ngay lập tức:

- “Bạn anh là ai?”

5 phút sau, Tuấn hồi âm:

- “Diễn viên trong đoàn kịch Nguyệt thực, thôi anh đang chạy xe, em đừng nhắn lại”

Hà tức tối dậm chân xuống sàn rồi hét lên như phát rồ, khiến các nhân viên trong quán đều giật bắn người. Sau đó, cố cứ hậm hực, kiểng chuyện chửi rửa các cô bồi bàn nữ bằng những lý do vô duyên nhất. Và ai nấy cũng lấy làm kinh ngạc trước sự đáng ghét của cô chủ vốn hiền lành, thân thiện của mình, rồi họ bàng hoàng nhận ra... gương mặt hiểm ác đằng sau lớp mặt nạ thiên thần kia... Quả là 1 sự giả tạo đáng sợ...

Buổi casting diễn ra trong 1 sân khấu nhỏ, giữa sân lúc này là 1 chiếc bàn to dùng với 3 vị giám khảo đang ngồi uy nghi trên đấy. Các thí sinh đều hồi hộp ngồi chờ đợi đến lượt mình trên khán đài. Phong thì ngồi 1 mình ở hàng ghế khá xa, anh cố căng mắt quan sát phần casting của những thí sinh đầu tiên trên sân khấu. Nhưng không chỉ riêng Phong, ai nấy cũng lấy làm ngạc nhiên khi 3 vị giám khảo chẳng yêu cầu phải đọc lời thoại hay gì cả, mà họ chỉ bảo thí sinh cười hô hố lên và tạo dáng ngồi trên 1 chiếc ghế đầu. Có lẽ vì đây là casting cấp tốc, nên sự tuyển chọn khá gắt gao. Người đàn ông mang kính ngồi giữa, liên tục chau mày 1 cách khó chịu và loại thẳng thí sinh khi họ chỉ vừa đi về phía chiếc ghế. Vì chọn lọc nhanh chóng như thế, nên 1 lúc sau, đã đến lượt Phong dự thi. Anh hít 1 hơi dài rồi tự tin bước lên sân khấu, cúi đầu chào Ban giám khảo và giới thiệu sơ lược về bản thân mình. Người đàn ông khó tính kia khẽ gật đầu hài lòng khi nhìn vào ngoại hình bắt mắt của Phong, rồi cất giọng nói nghiêm khắc lên:

- Vai hề chúng tôi đang cần là 1 vai thật sự quái đản, điên cuồng, thậm chí là bệnh hoạn. Vì thế... - đôi mắt ông ta chợt sắc lên – hãy cười như tên hề đó cho tôi xem nào!

Phong đảo mắt suy nghĩ, anh chắc chắn nụ cười điên cuồng chính là điểm nhấn của tên hề này nên mới được lấy ra làm đề thi như vậy. Anh gắng nhớ lại những gã hề quái dị trong những bộ phim mình từng xem để bắt chước, nhưng...không! Nếu bắt chước người khác anh sẽ không thể nhập tâm vào nhân vật được, anh phải là chính tên hề! Nếu anh là nó, là 1 tên quái đản, bệnh hoạn thì anh sẽ cười như thế nào...? Phong nhắm mắt lại...rồi từ từ mở ra... bất giác, đôi mắt sắc lém như dao cùng với nụ cười nửa miệng trông cực gian xảo của Phong khiến 3 vị giám khảo phải thoáng rùng mình. Rồi như trở thành 1 người hoàn toàn khác, anh bật lên cười 1 cách điên loạn nhất, quái đản nhất, vang vọng khắp khán đài...

Phong đâu biết rằng phía hàng ghế trên cùng kia, Tuấn đang ngồi lấp ló trong góc khuất; chăm chú quan sát anh. Và như bao người ở đây, Tuấn cũng ngỡ ngàng vì điệu cười bệnh hoạn đến điên cuồng của Phong. Anh không hiểu lắm về kịch nghệ, nhưng quả thật chỉ cần nghe cái cách Phong cười thôi, Tuấn cũng có thể cảm nhận được tính cách nhân vật mà Phong đang diễn.

- Cũng có tố chất đấy nhỉ, ra cũng không phải là tên công tử vô dụng – Tuấn nhếch mép lẩm bẩm

3 vị giám khảo đều luân phiên nhìn nhau về thích thú, rồi người phụ nữ ngồi bên trái cất giọng nói dịu dàng:

- Chị thích điệu cười của em. Nào, giờ hãy ngồi trên chiếc ghế đó như 1 tên hề cho chị xem.

Phong ngoáy đầu lại, nhìn chiếc ghế đầu phía sau lưng mình với vẻ mặt khá lo lắng... Từ những gì anh quan sát được khi nãy, anh nhận thấy bất cứ ai có dáng đi bình thường hoặc rụt rè đến gần chiếc ghế đều bị người đàn ông mắt kính kia loại thẳng! Phải chăng vì họ đã đi không giống 1 tên hề? Đúng rồi, 1 vai diễn cá tính như vậy đòi hỏi người diễn viên phải thật sự nhập tâm vào nó trong mọi hoàn cảnh, mọi hành động và trạng thái... Nghĩ đến đó, Phong cảm thấy mình tự tin hơn, phải, chỉ cần anh hiểu mọi vấn đề, chắc chắn anh sẽ làm được...

4. Chương 4: Tình Yêu Của Gã Hề

Phong bất giác cảm thấy 1 sự phấn khích đến điên loạn đang dâng lên trong lòng mình. Anh vừa đi vừa nhún nhảy trông rất khôi hài đến gần chiếc ghế đầu. Anh duỗi thẳng bàn tay ra, vịn hờ thành ghế 1 cách điệu đà, rồi anh đặt cả 2 chân ngồi chồm hồm trên chiếc ghế, không quên kèm theo 1 nụ cười bí hiểm với

ban giám khảo. Thậm chí anh còn tự nhiên đến mức dùng ngón tay út, ngoáy ngoáy lỗ tai của mình với vẻ thích thú...

Anh bây giờ không còn là Vũ Phong, chàng công tử kiêu ngạo nữa, mà đã thật sự biến thành 1 tên hề quái dị. Từ ánh mắt, dáng đi, đáng ngồi, phong thái không còn mang 1 chút tao nhã nào vốn là của riêng anh nữa, mà nó trở nên trần trụi, thô kệch và quái đến mức khiến Tuấn phải chồm cả người ra phía trước, miệng há hốc vì kinh ngạc

3 vị giám khảo luân phiên nhìn nhau, thì thầm to nhỏ điều gì đó, rồi người đàn ông mang kính sẫm soi vào hồ sơ của Phong, cất giọng nói nghiêm nghị:

- Được rồi, cậu đến đây.

Như gỡ bỏ chiếc mặt nạ của gã hề quỷ, Phong bỏ 2 chân xuống và bước đến gần chiếc bàn bằng 1 phong thái thật tự tin, nhưng không kém phần tao nhã, khác hẳn sự kì dị khi nãy. Trái tim anh lúc này đập đập liên hồi khi hồi hộp chờ đợi lời nhận xét của ban giám khảo.

- Cậu... - người đàn ông đó hỏi giọng tò mò – thật sự chỉ từng là sinh viên của trường Đại học Kinh tế thôi à?

- Đúng vậy...! – Phong trở mặt

Người đàn ông thôi dán mắt vào hồ sơ, ông ngược mặt lên nhìn Phong thật lâu, rồi nói:

- Cậu diễn kịch bao giờ chưa?

- Rồi, lúc còn đi học, tôi hay tham gia tiết mục kịch nghệ của trường – anh nhún vai – nhưng ông biết đấy, chỉ là những vở kịch nhỏ thôi, chẳng có quy mô hoành tráng gì cả.

Cái phong thái tự tin từ hành động cho đến cách ăn nói của Phong bắt đầu khiến người đàn ông này cảm thấy thú vị. Ông điềm đạm bảo Phong xuống khán đài chờ đợi kết quả; rồi nhanh chóng gọi tên thí sinh tiếp theo. Phong đang bước chậm chậm dọc lối đi giữa 2 hàng ghế, thì bỗng cái gã vừa được gọi tên “Hà Quốc Dũng” bèn cố ý hất mạnh vào vai anh với vẻ khiêu khích khi hất bước ngang. Và điều này khiến Phong tức điên lên! Anh quay phắt lại định tấn cho hắn 1 trận nhưng...lại thôi...Anh không nên vì cái tên chết tiệt ấy mà phá hỏng hình tượng của mình.

Tên Dũng ấy là sinh viên của trường sân khấu điện ảnh; nên rõ ràng hắn có rất nhiều lợi thế. Được đào tạo bài bản, có kinh nghiệm sân khấu, lại gây ấn tượng với ban giám khảo về cái mặc có tiếng tăm ấy. Vì thế, hắn đã có phần dự thi khá tốt và Phong bắt đầu cảm thấy lo lắng khi ban giám khảo bắt đầu tỏ ý hài lòng về tên hồng hách này.

Ngồi phía trên Phong, Tuấn vừa quan sát cuộc casting, vừa len lén nhìn chàng công tử đang tức tối vì đối thủ được khen ngợi; rồi nhoèn miệng cười. Bất thành linh...1 bàn tay chạm vào vai Tuấn khiến anh giật bắn cả người

- Sorry nghen, đợi tôi lâu không? Nãy giờ ở trong cánh gà xem casting, hay quá chừng!

Tuấn quay sang lườm anh chàng với mái tóc highlight nâu vàng vừa ngồi xuống cạnh anh với vẻ trách móc

- Lúc nào ông chẳng để tôi đợi, hôm nay còn bày đặt sorry!

- Thôi, tôi biết Jack rộng lượng chẳng thèm để bụng mấy chuyện cón con này đâu – anh ta cười tươi, chìa 1 đĩa CD cho Tuấn – đây, bố tôi nói rất thích bài hát này, ông còn hứa sẽ giúp ông thu âm, vui rồi nghen.

Tuấn cười nhẹ, mân mê chiếc CD trong tay. Đây là bài hát mà anh sáng tác dành tặng riêng cho Phương Nhi, giai điệu của nó ướp 1 nỗi buồn man mác, không có đoạn cao trào, mà chỉ tĩnh lặng, nhẹ nhàng như tình yêu của anh với cô vậy. Trong suốt 3 năm quen nhau, 2 người hiếm khi có những lúc giận hờn hay tranh cãi. Vì cô vốn là người hiền lành, hiểu chuyện. Còn anh thì lúc nào cũng nhường nhịn cô và luôn có những suy nghĩ chín chắn. Sự ra đi của Nhi đã để lại 1 lỗ hổng quá lớn trong trái tim của Tuấn, thời gian đầu đối diện với cuộc sống thiếu vắng cô, anh dường như suy sụp đến đánh mất chính bản thân mình. Anh điên cuồng lao vào rượu bia, đắm chìm vào trong hơi men; để nó có thể quay ngược bánh xe thời gian, đưa anh về với quá khứ hạnh phúc, nơi mà vẫn còn hình bóng cô, vẫn còn vương mùi hương và giọng nói ngọt

ngào quen thuộc ngày ấy... Nhưng sau mọi sự động viên của gia đình và bạn bè, cùng với ý chí mạnh mẽ vốn có, anh dần lấy lại được tinh thần và cố gắng tiếp tục cuộc sống này...vì cô...

- Nè! – anh chàng kia lay mạnh vai Tuấn – làm gì mà thờ người ra vậy?

Tuấn thoáng giật mình như vừa hoàn hồn trở về, rồi anh nhìn mông lung xuống phía sân khấu, nơi mà 3 vị giám khảo đang thảo luận với nhau để quyết định xem những gương mặt ưu tú nào sẽ được lọt vào vòng trong. Sau 1 cái tăng hắng, anh nói hơi gượng:

- Bảo, ông nghĩ ai sẽ được nhận vai hề...?

Mắt anh chàng kia bỗng bừng sáng lên, và nhanh chóng hướng về phía...Dũng

- Cậu Dũng kia, trông khá chuyên nghiệp, nghe nói cậu ta còn là con nhà nòi nữa.

- Chỉ Dũng thôi à...? – Tuấn hỏi băng quơ

Bảo đảo mắt suy nghĩ, rồi anh đập tay 1 phát khi ánh mắt vô tình lướt ngang Phong

- Đúng rồi, cậu tóc vàng kia! Lúc cậu ta bật cười lên tôi đã nổi hết cả gai óc đấy. Mà nói thật, gương mặt cậu ta đẹp đến mức ban đầu tôi cứ ngỡ là con gái ấy chứ!

Tuấn chợt phá lên cười như nắc nẻ. Anh không biết Phong sẽ phản ứng như thế nào khi nghe lời khen :”Đẹp như con gái” ấy, nhưng nếu là anh, anh sẽ cảm thấy nó giống 1 lời nói đùa hơn là khen ngợi.

Lúc này thì người đàn ông mang kính rời khỏi chiếc bàn, ông bước đến gần mép sân khấu, đồng dặc nói:

- Chúng tôi đã chọn được 7 người vào vòng trong, cũng là vòng cuối của phần casting này. Những ai được tôi xướng tên, yêu cầu bước lên sân khấu. Còn những người khác, có thể ra về.

Không khí căng thẳng bao trùm khắp khán đài, ai nấy cũng chấp tay, nhắm mắt cầu nguyện... Người đàn ông kia ngưng 1 hồi, rồi khẽ nhìn vào tờ giấy trên tay, bắt đầu đọc cái tên đầu tiên

- Hà Quốc Dũng!

Phong tắc lưỡi 1 cách cay cú, nhưng sau đó anh liền quên đi nỗi tức tối và tiếp tục lắng tai nghe. Nhưng...liên tục 5 cái tên thoát ra từ miệng người đàn ông ấy đều lạ hoắc đến đáng sợ. Chỉ còn 1 người cuối cùng có cơ hội nhận được vai diễn cá tính này... Anh có được chọn không? Chẳng lẽ anh chưa gây được ấn tượng tốt với họ? Hay tại phong thái tự tin đến ngạo mạn của anh làm họ có hiềm khích? Rồi người đàn ông kia nhắc nhẹ giọng kính, xướng to cái tên cuối cùng:

- Và...Vũ Phong!

Phong cố gắng mím chặt môi mình lại để không phải hét lên vì vui mừng. Anh cảm thấy những sự hồi hộp, lo lắng, căng thẳng đều đồng loạt thoát ra từ hơi thở của anh. Trong khi đó, tên Dũng lại tỏ vẻ khó chịu ra mặt, theo hần, sẽ thật nhục nhã nếu để thua 1 tên con trai có dáng người mảnh khảnh đến ẻo lả như thế này.

Sau khi 7 thí sinh đều có mặt đầy đủ trên sân khấu. Chàng thanh niên với đôi mắt thâm quầng, trông có vẻ trầm tính ngồi bên phải người đàn ông; liền bước lên phía trước. Anh khẽ nhún mảy nhìn vào từng gương mặt của thí sinh, rồi nói:

- Vòng này các cậu sẽ diễn 1 đoạn ngắn về cảnh tên hề nhận ra tình yêu của mình dành cho 1 cô gái hiền lành. Vì tình yêu mãnh liệt đó đã giúp hần thoát khỏi bóng đêm tội ác và hướng đến cái thiện. Nhưng hãy chú ý! Vì tình yêu là 1 thứ hoàn toàn mới lạ đối với tên hề, nên nó vừa làm cho hần ngỡ ngàng, vừa khiến hần cảm thấy hạnh phúc.

Nói rồi anh ta chìa ôi người 1 tờ giấy ghi đoạn thoại nhỏ về sự gặp gỡ của gã hề và cô gái

v Julie : Nào, để tôi băng bó vết thương cho anh

v Tên hề (ngạc nhiên) : cô bị ngốc à? Biết tôi là kẻ thù của dân làng mà cô vẫn tốt với tôi sao?

v Julie (mỉm cười dịu dàng) : tôi chưa bao giờ xem ai là kẻ thù cả.

v Tên hề (bị nụ cười của cô gái làm cho say đắm) : sao tôi lại cảm thấy...vui...à không, hân hoan..., cũng không,... phấn khích trong lòng như thế này nhỉ?

v Julie : ý anh là hạnh phúc?

v Tên hề (lại ngạc nhiên) : hạnh phúc là gì?

v Julie (cười hiền, then thùng) : là cảm giác khi yêu và được yêu, anh không biết sao?

v Tên hề : yêu...là gì?

v Julie : là khi trái tim anh loạn nhịp vì 1 ai đó.

v Tên hề (hoảng hốt ôm lấy ngực mình) : sao tim tôi lại đau đốn...à không...lại hoạt động, hoạt động nhanh như thế này?

v Julie (hoảng hốt) : Anh sao vậy?

v Tên hề (bàng hoàng nhìn cô gái) : Lẽ nào... tôi yêu cô...?

Trong khi những thí sinh khác đang chăm chú đọc lời thoại thì người thanh niên ấy dụi dụi con mắt thiếu ngủ của mình, nói sau 1 cái ngáp đầy khiếm nhã:

- Tất cả các cậu sẽ có 15 phút để học thuộc lời thoại tên hề. Sau 15 phút, tôi sẽ thu lại hết những tờ giấy đó và phần thi của các cậu sẽ bắt đầu.

Sau đó, 7 người đều cảm cúi, tập trung học lời thoại. 15 phút sau, khi đã thu hồi lại những tờ giấy, Quốc Dũng – thí sinh đầu tiên – bước lên sân khấu và bắt đầu phần thi của mình. Không hổ danh là con nhà nòi, Dũng có những động tác búng tay quái dị, chuyển động rất điệu nghệ và hần đọc thoại lưu loát, kiểu đã được đào tạo kĩ lưỡng. Khi đến cảnh gã hề bàng hoàng nhận ra mình yêu Julie, thì tên Dũng này diễn giống như vừa bị điện giật, nét mặt hần trở nên thất thần và lắp bắp nói câu cuối cùng của đoạn thoại. Phần thi của hần kết thúc với những tràng vỗ tay khen ngợi của ban giám khảo. Trong khi Phong ngồi đó cứ xùy ra những âm thanh sắc mùi ghen tức.

Những thí sinh tiếp theo thì liên tục dẫm vào vết xe đổ của nhau. Họ đều chú tâm đến việc diễn tả cảm xúc yêu thương mà quên khuấy đi mất việc phải chèn vào những sự quái dị của tên hề. Vì thế, khi xem họ diễn, ai nấy cũng cảm thấy họ giống 1 con người bình thường hơn là 1 gã hề quỳ.

Và phần thi của Phong cũng đã đến, như lần trước, anh vẫn tự tin bước lên sân khấu, nhưng khi vô tình hướng mặt về phía khán đài bấy giờ đã khá vắng vẻ, thì trái tim Phong đột nhiên loạn nhịp 1 cách bất thường. Đôi mắt anh dán chặt vào bóng hình nhiều lần đã khiến anh rung động. Cái nhìn của Phong khiến Tuấn thoáng giật mình, trông nó giống...Nhị quá, giống đến độ làm anh phải khẽ chau mày lại vì bực mình!

"Cụp!!", không gian của sân khấu và khán đài bỗng tối đen 1 cách đáng sợ, nhưng cũng nhờ vậy mà Phong mới có thể dứt ánh mắt của mình ra khỏi Tuấn, nhưng...tại sao lại mất điện trong lúc quan trọng như thế này chứ? Chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay kẻ nào đó đã rắp tâm hãm hại anh?

- Mất điện rồi, chắc phải dời phần thi của cậu này lại thôi. – giọng người phụ nữ kia cất lên

- Chị nghĩ sao vậy Vy? – chàng thanh niên cầu nhàu – kể từ mai đoàn kịch ta sẽ chẳng còn thời gian rảnh nào nữa đâu!

Phong nghe thấy thế, liền nói vang vọng về vô cùng kiên quyết:

- Khoan đã, không cần phải dời đâu! Tôi sẽ diễn đoạn ấy ngay bây giờ! 3 người chỉ cần nhìn thấy gương mặt tôi là được chứ gì?!

Không đợi cho 3 vị giám khảo kịp phản ứng, Phong nhanh chóng lấy chiếc Iphone trong túi ra, rồi rọi phần ánh sáng phát từ màn hình lên gương mặt thanh tú của mình, xong anh lại nói vang:

- 3 người thấy mặt tôi chưa? Nếu thấy rồi thì...phần chị Vy gì đó hỗ trợ tôi có được không?

Vy mò mẫm bước về phía gương mặt đang phát sáng 1 cách kinh dị kia, rồi e dè bảo:

- Nhưng cậu không thể thấy rõ mặt tôi...diễn xuất sẽ không tự nhiên đâu...

- Tôi sẽ tự tưởng tượng! – Phong nói nghe rất chắc chắn

Trong đêm đen, vang lên tiếng cười khanh khách của người đàn ông mang kính. Rồi ông cất tiếng, bảo Vy hãy tiếp tục vai trò của mình. Sau 1 tiếng thở dài nhỏ, Vy chuyển sang giọng nói hiền dịu, ngọt ngào của nhân vật Julie:

- Nào, để tôi băng bó vết thương cho anh.

Phong méo mó gương mặt đang nở nụ cười quái dị, rộng đến mang tai của mình trông rất khôi hài

- Cô bị ngốc à? Biết tôi là kẻ thù của dân làng mà cô vẫn tốt với tôi sao?

- Tôi chưa bao giờ xem ai là kẻ thù cả. – Vy cố gắng cười lên thành 1 tiếng nhỏ để Phong nghe thấy

Phong mặc dù không thể thấy được nụ cười của bạn diễn, nhưng anh vẫn cố mường tượng ra hình ảnh rạng ngời đến nỗi khiến tên hề phải say đắm ấy. Bất giác... gương mặt của Tuấn lúc mỉm cười chào khán giả lại xuất hiện trong tâm trí anh, khiến anh không thể ngăn chặn được dòng cảm xúc mãnh liệt trong lòng lúc này. Bấy giờ, Phong mới nhận ra điểm chung của mình và tên hề, thứ tình cảm này vừa khiến anh hạnh phúc, vừa làm anh ngỡ ngàng đến sợ hãi. Rồi đôi mắt Phong bỗng dưng ngây dại đi, anh lấp lấp với những dòng cảm xúc rất chân thật:

- Sao tôi lại cảm thấy vui...à không, hân hoan...? Cũng không,...phấn khích trong lòng như thế này nhỉ...?

- Ý anh là hạnh phúc...?

- Hạnh phúc? – Phong trở mặt ra, trông anh càng kinh dị hơn dưới ánh đèn mập mờ - là gì vậy...?

- Là ... - Vy ngập ngừng vẽ thẹn thùng – cảm giác khi yêu là được yêu, anh không biết sao?

- Yêu...? Là cái gì...?

- Là khi trái tim anh loạn nhịp vì 1 ai đó...!

Lúc này thì Phong diễn giống như đang lên cơn đau tim, khiến 3 vị giám khảo phải giật mình. Dưới ánh đèn phát ra từ chiếc iphone kia, hàng lông mi dài đổ bóng xuống, tạo thành những vệt đen dài ở mi mắt dưới khiến gương mặt Phong trở nên kì bí, quái dị hơn bao giờ hết. Rồi anh nhăn nhó, khổ sở bật những âm thanh eo ** phát ra từ cổ họng của mình:

- Trái tim của tôi...sao lại đau đớn...à không, sao lại hoạt động...hoạt động nhanh như thế này...?

- Anh...sao vậy?? – Vy hoảng hốt

- Lẽ nào... - Phong hơi hướng mặt về phía khán đài, đôi mắt pha 1 chút ngỡ ngàng, nhưng đầy mê dại – tôi...yêu cô...?

Tuấn bấu chặt thành ghế 1 cách vô thức, 1 luồng khí lạnh khe len vào sau gáy khiến anh phải thoáng rùng mình...

Chợt...! Ánh đèn sân khấu vụt sáng lên, ai đó đã chỉnh sửa lại nguồn điện đã bị cắt. Khi đã quen dần với thứ ánh sáng chói chang này, Phong dần hé mắt ra và nhìn 1 cách dò xét vào 3 gương mặt đang cứng đờ kia...rồi đột nhiên, họ đồng loạt vỗ tay khen ngợi anh với thái độ thật lòng nhất. Và khi 3 vị giám khảo bước vào trong cánh gà để thảo luận chọn ra người chiến thắng; thì Tuấn liền đứng phắt dậy và bỏ về. Thật sự, anh không muốn phủ nhận những gì diễn ra trong lòng mình lúc này và cũng chẳng muốn bận tâm về nó thêm chút nào nữa...

Bên trong cánh gà, người thanh niên liên tục dùng những lời lẽ có cánh để khen ngợi tên Dũng:

- Em thấy chọn Dũng là hợp lý nhất. Cậu ta dù sao cũng là con nhà nòi, phần thi của cậu ấy lại khá tốt!

- Khang à...! – Vy chau mày chen vào – con nhà nòi thì sao chứ? Chúng ta nên công bằng với các thí sinh khác! Chị thấy Vũ Phong rất nổi trội, tuy cách đọc lời thoại chưa mấy truyền cảm nhưng...bù lại cậu ấy có 1 ngoại hình đẹp...!

- Lựa chọn giữa người chuyên và không chuyên, vớ vẩn quá đấy! – Khang phì cười kiểu chế nhạo.

Người đàn ông đưa tay ra hiệu cho cả 2 dừng tranh cãi, rồi ông đảo mắt suy nghĩ... Có lẽ bây giờ ông là người quyết định vai diễn thằng hề quỷ trong chính tác phẩm của mình, vì câu trả lời của 2 người kia đã quá rõ ràng rồi. Một bên là con nhà nòi, một bên là anh chàng nghiệp dư cùng niềm đam mê rực cháy...

Ngoài khán đài, Phong bước lên ngang đến tên Dũng đang điềm nhiên ngồi trên chiếc ghế bọc nhung đỏ. Chẳng nói chẳng rằng, anh túm lấy cổ áo hắn và quát lên :

- Thằng hền! Mày nghĩ dùng hạ sách cắt điện đó là có thể loại được tao sao??

Tên Dũng tỏ vẻ chẳng hề sợ hãi, ngược lại hắn còn đáp trả Phong tỉnh bơ:

- Bằng chứng đâu hả thằng ranh con?

- Khi bước lên sân khấu tao đã kịp nhìn xuống khán đài, và tao chả thấy mày đâu cả! – Phong lại quát lên đầy giận dữ - nói mày biết, cho dù tao bị loại, thì tao vẫn tin tao giỏi hơn mày, thằng dê tiện!

Bản tính tự kiêu trỗi dậy, khiến Phong không kiểm soát được lời nói của mình nữa. Bị cơn tức giận bao trùm, anh định vung tay định đấm cho hắn 1 phát thì... liền bị khựng lại ngay khi giọng nói nghiêm khắc của người đàn ông vang lên:

- Tất cả trật tự! Giờ tôi sẽ công bố người được nhận vai diễn thằng hề quỷ trong vở kịch Ánh sáng và Bóng tối.!

Phong miễn cưỡng buông tay ra khỏi cổ áo tên Dũng, rồi anh căng thẳng nhìn vào người đàn ông kia, chờ đợi 1 cái tên... Ông ta ngưng 1 hồi lâu, cố ý tạo sự hồi hộp thường thấy trong các buổi công bố kết quả. Rồi sau 1 cái tăng hắng đầy khiếm nhã, người đàn ông bắt đầu hé đôi môi khô cằn của mình ra...

—————†—————

Trong quán Sound of Paradise

Tuấn lướt những ngón tay thanh thoát trên phím dương cầm trông có vẻ rất say mê. Chỉ khi như thế này, anh mới thôi nghĩ về những thứ vớ vẩn mà anh luôn luôn muốn quẳng chúng ra khỏi tâm trí.

Nhưng...tiếng đàn của Tuấn bỗng bị lệch nhịp khi Phong mở cửa bước vào quán và đi như bay vào phòng vệ sinh. Thật sự, anh cũng tò mò...không biết anh chàng kia đậu hay rớt mà lại có thái độ như thế...

Trước tấm gương lớn, Phong vuốt gục mái tóc của mình lên kiểu như “không thể tin được”, rồi anh nở 1 nụ cười đắc thắng, tự hào với chính mình trong tấm gương. Anh đã được nhận vai thằng hề quỷ! Anh đã chiến thắng tên hền hạ kia mặc dù hắn có nhiều lợi thế hơn anh! Thật sự lúc này, Phong hạnh phúc đến phát điên lên được! Anh sẽ được đứng trên sân khấu để sống cùng nhân vật, sẽ được đứng trước biết bao nhiêu khán giả, được quyền điều khiển cảm xúc của họ, làm họ cười, làm họ khóc,...Ôi ước mơ của anh, anh đã gần chạm tay được đến nó rồi...!!!

Tối hôm đó, đến giờ quán đóng cửa nhưng bên ngoài lại mưa tầm tã, sấm chớp thì giạt liên hồi. Vốn sợ lạnh nên Tuấn ghét nhất là phải dầm mưa. Anh đứng ngẩn ngẩn nhìn từng giọt nước lăn dài xuống tấm kính, miệng thì ngâm chặp điệu thuốc như để sưởi ấm cho cơ thể vậy. Phong nhanh chóng nhận ra điều đó, rồi không ngần ngại, anh tiến đến gần Tuấn và bắt chuyện:

- Ngại dầm mưa à?

- Ủ - Tuấn đáp hồ hững – tôi sợ lạnh

- Ngồi trong xe hơi chắc không lạnh chứ? – Phong nói băng quơ

Như hiểu được ý cậu chủ, Tuấn lắc nhẹ đầu, nói nhanh:

- Thôi khỏi, tôi chờ hết mưa rồi về.

- Đừng nghĩ tôi lo cho anh – Phong thở dài – tôi chỉ sợ giọng hát anh bị hỏng, rồi quán chúng tôi lại phải tìm đến ca sĩ mới, phiền phức lắm! Thôi theo tôi, nếu không từ mai đừng đến đây đàn hát nữa.

Dứt câu, Phong kéo tay Tuấn bước ra khỏi cửa, tiến về chiếc xe hơi màu đen bóng loáng của mình. Khi xe vừa chạy được 5 phút thì mưa bắt đầu thưa dần. Phong liếc sang chàng ca sĩ, tiếp tục bắt chuyện:

- Anh có bạn gái chưa Tuấn?

Tuấn giật bắn cả người khi nghe Phong nhắc đến 2 chữ “bạn gái”, rồi bằng giọng điệu khá cộc cằn, anh đáp:

- Cô ấy mất rồi!

Phong quay hẳn mặt sang nhìn chăm chăm vào Tuấn, trái tim khó hiểu lại nhảy múa lung tung trong lồng ngực anh. Sau cái tăng hắng, anh lúng túng nói:

- Ồ...tôi xin lỗi, tôi... vô ý quá.

- Không sao – Tuấn thở ra 1 hơi dài náo ruột – còn cậu? Casting thế nào?

- Vai hề thuộc về tôi – Phong nhún vai vẻ tự mãn – như tôi đã đoán lúc đầu.

Tuấn phì cười, thật sự anh không biết cậu công tử này lấy đâu ra ngàn ấy sự tự tin thế kia

- Phong này, cậu có khiếu đấy, sao không học trường Sân khấu – điện ảnh?

- Bố tôi xem thường nghề diễn viên, và muốn tôi theo kinh doanh giống ông ấy.

- Ồ - Tuấn trở mặt ngạc nhiên – không lẽ...

- Sao?? – Phong quắc mắt – đừng nói với tôi là anh sẽ giảng đạo cho tôi về bài học “Phải biết vâng lời cha mẹ” đấy nhé. Tôi thề sẽ quăng anh xuống xe ngay đấy!

Anh chàng Tuấn chợt bật lên cười như nắc nẻ, cái kiểu nóng nảy trẻ con của Phong khiến anh buồn cười không chịu được

- Không, ý tôi là tội mình giống nhau.

Đôi mắt Phong lúc này đã dịu bớt, nó trở thành 1 sự đồng cảm sâu sắc, có phần xúc động khi nghe đến 2 chữ “tội mình”, nghe thật thân thương làm sao...!

Khi dừng bên vệ đường vì đèn đỏ, bất chợt có 1 người đàn ông với vẻ ngoài khắc khổ, liên tục gõ gõ vào cửa kính xe của Phong. Phong kéo cửa kính xuống, hỏi giọng cộc cằn khi nhìn vào bộ trang phục lôi thôi của ông:

- Gì vậy chú?!

- Cậu thanh niên tốt bụng, làm ơn cho tôi quá giang đến bệnh viện Gia Định để thăm vợ tôi, cô ấy vừa bị tai nạn, mà tôi chẳng còn đồng xu nào để đi xe đến đó cả - ông ta van xin tha thiết.

Vốn dễ mủi lòng, nên mặc dù không thích ngoại hình của người đàn ông, Phong cũng để cho ông ta mở cửa ngồi vào hàng ghế sau. Nhưng khi xe vừa chạy vào con đường khá vắng, thì người đàn ông tội nghiệp kia liền lộ ra bộ mặt của 1 tên cướp! Gã mạnh bạo kề dao vào cổ Phong và chìa cái túi đen cho Tuấn, quát lên:

- Muốn sống thì bỏ hết tiền và những thứ quý giá của 2 đứa bây vào cái túi này! Nhanh lên!

5. Chương 5: Ngông Cuồng

Không khí trong chiếc xe hơi bỗng dưng trùng xuống 1 cách nặng nề. Thấy Tuấn vẫn đanh mặt lại, không có động thái gì nên tên cướp liền chuyển con dao sang kề sát cổ Tuấn, rồi trịnh thượng quát lên :

- Mẹ kiếp! mày điếc à?! Tao bảo bỏ hết tiền vào cái túi này!!!

Trông thấy sinh mạng của Tuấn đang bị đe dọa, Phong bất chợt chau mày lại vẻ vô cùng tức giận, tay anh run còn hơn lúc hắn kề dao vào cổ anh. Không kìm chế được cảm xúc trong lòng mình, Phong trừng mắt, gào lên :

- Ông mà dám động đến 1 sợi tóc của anh ấy, tôi thề sẽ băm ông ra làm trăm mảnh! Đồ khốn kiếp!!

Tuấn cảm thấy như có 1 dòng điện cực mạnh vừa chạy dọc sống lưng mình, nhưng đồng thời câu nói ấy cũng khiến cho lòng anh xôn xao vô cùng...

Tên cướp thì giật bắn người vì thái độ dữ dằn của Phong, và lời nói đầy xúc phạm kia vô tình làm hắn tự ái

- Tao đáng tuổi cha mày đấy, thằng mất dạy!!

- Loại người như ông – Phong gằng giọng – không việc gì tôi phải kính nể cả!!

Gã điên tiết dí thẳng mũi dao vào cổ Phong, khiến những giọt máu đỏ tươi từ từ ứa ra từ làn da khá trắng kia, nhưng trông Phong chẳng có vẻ đau đớn gì cả. Tuấn căng thẳng nhìn vào 2 tay đang bấu chặt lấy vô lăng của cậu chủ, anh biết với cá tính của Phong, anh chàng này chắc hẳn đang rất tức giận, có lẽ vương 1 chút sợ hãi nữa. Nhưng liền sau đó, trái ngược với suy nghĩ của Tuấn, Phong quay sang nháy mắt với anh rồi thản nhiên nói:

- Số ông đúng là xui xẻo lắm mới leo nhầm lên xe bọn này.

- Ý mày là gì, 2 thằng ranh ốm yếu như tụi bây thì làm gì được tao?! – hắn nhướn mày

Phong chợt bật lên cười như phát rồ, anh bỏ 1 tay ra khỏi vô lăng, vuốt ngược mái tóc mình lên kiểu vô cùng bất cần đời rồi quay lại nhìn tên cướp bằng 1 ánh mắt...trông rất...điên dại:

- Vì 2 thằng tôi đang rất chán đời! Chán đến mức muốn đâm thẳng cái xe này vào 1 tòa nhà hay bức tường nào đó. Nhưng giờ thì có thêm ông... 3 người chắc sẽ vui hơn chứ hả?

Dứt câu, Phong phóng xe thật nhanh 1 cách điên cuồng trong đêm đen, khiến tên cướp phải hoảng hốt và thét lên. Hắn trợn mắt kinh sợ đến tột độ trước vận tốc đáng sợ của chiếc xe. Tuấn cũng sợ hãi quay sang lảo liên nhìn cậu chủ; lúc bấy giờ không khác gì 1 gã “quái xế” bệnh hoạn cả. Nhưng khi nhận được cái nhìn trấn an của Phong, Tuấn mới cảm thấy yên tâm hơn nhiều, mặc dù khung cảnh 2 bên cửa kính xe đang chảy xiết ngang qua anh như 1 dòng suối vậy.

- Nè!!! Mày điên rồi hả??! – hắn hoảng hốt thét lên – dừng xe lại ngay! Tao không muốn chết!!!

- Nhưng tôi lại muốn... – Phong thờ dãi vẻ bất cần đời, thản nhiên nói

Tuấn khẽ liếc sang gương mặt đang diễn kịch đầy tài tình của Phong rồi nhồm miệng cười trong vô thức...

- Phải đó, tôi cũng muốn chết. Ông bạn à, chết chung cho vui đi.

Lúc này thì gã ăn cướp thật sự sợ đến chết khiếp! Gã không ngờ số mình đen đến mức cướp nhầm xe của 2 tên điên chuẩn bị đi tự tử! Bản năng sống trời dậy, gã buông con dao trên tay rớt xuống, rồi lay lay vai Phong nài nỉ với bộ mặt đáng thương vô cùng:

- Dừng...!!! Tôi còn vợ con, làm ơn để tôi sống! làm ơn đi mà...!!!

- Vậy à...? – Phong liếc sang Tuấn, bất chợt quát lên – Tuấn! hành động!

Như 1 hiệu lệnh tức thời, Tuấn quay sang đâm vào mặt người đàn ông 1 phát như trời giáng. Choáng váng vì lực tay quá mạnh của chàng ca sĩ, gã ăn cướp bất tỉnh, ngã ngửa ra sau ghế. Chiếc xe dừng bên vệ đường, Phong và Tuấn nhìn nhau, thở hổn hển rồi cùng phá lên cười như nắc nẻ. Quả thật, lâu lắm rồi, Tuấn mới có 1 nụ cười thoải mái như vậy. Đáng ra, trong tình huống vừa rồi, ai nấy cũng phải sợ chết khiếp mà giao hết tiền cho tên cướp, nhưng...Phong lại dễ dàng hòa dọa hắn để cứu mạng cả hai. Thái độ điềm tĩnh, tự tin của Phong càng ngày càng khiến Tuấn có cảm tình với anh nhiều hơn, và dĩ nhiên, chỉ ở mức tình bạn mà thôi.

Sau khi giao nộp tên cướp cho cảnh sát và nhận được biết bao nhiêu lời khen ngợi, Phong ngán ngẩm bước ra khỏi đồn cảnh sát và tiến về xe. Thật ra, đây không phải lần đầu anh dọa bọn cướp đến chết khiếp như thế này. Lúc trước, khi bị 3 tên côn đồ chặn đường trong con hẻm tối, Phong đã diễn xuất tài tình y hệt 1 con nghiện ma túy và dùng máu của mình để dọa bọn cướp bỏ chạy mất hút.

Khi xe chạy được 1 đoạn, như mọi khi, Phong lại tiếp tục bắt chuyện trước

- Anh còn ghét tôi không?

Tuấn liếc mắt sang Phong, nhìn cậu chủ vẻ dò xét rồi đáp ngắn gọn:

- Bây giờ thì không.

- Chuyện lúc trước, tôi xin lỗi – Phong nói nhưng mắt vẫn dán chặt vào tấm kính xe – Anh đàn rất hay, đáng lẽ tôi nên nhận anh vào quán sớm hơn.

Đến lúc này thì Tuấn không thể nào giấu được sự ngạc nhiên và tò mò nữa, rõ ràng đây không còn là “Gã công tử bột kiêu ngạo” mà anh đã từng biết..., đã từng nghe qua

- Điều gì đã làm cậu thay đổi như vậy? Hay do ban đầu tôi đã hiểu sai về cậu?

- Không... - Phong đảo mắt suy nghĩ – tôi từ trước ...đã luôn ngạo mạn như vậy

- Bây giờ cũng chẳng kém – Tuấn phì cười

- Ủ, nhưng từ sau khi xuất viện, chỉ riêng với anh là...

Bất giác Phong dừng xe đột ngột, khiến Tuấn bị nhào ra trước, suýt tý nữa thì đập cả đầu vào kính xe. Không thể nào! Cái suy nghĩ vừa thoáng qua trong tâm trí Phong vô cùng phản khoa học! Nếu cảm xúc được gắn với bộ não thì việc thay tim kia chẳng liên quan gì đến vấn đề rắc rối này cả. Nhưng có sao...những rắc rối điên khùng ấy lại ồ ạt đến với anh chỉ sau ca phẫu thuật định mệnh kia?

- Sao vậy?? – Tuấn nhướn mày nhìn Phong vẻ khó hiểu

Phong thở mạnh ra 1 hơi dài rồi lắc đầu nguầy nguậy. Nhưng khi khẽ nhìn sang Tuấn, anh lại phát điên lên khi thấy anh chàng ca sĩ kia chẳng thèm cài dây an toàn vào gì cả. Phong chau mày, cau có nói:

- Anh bị điên hả? Cài dây an toàn vào cho tôi!

- Vương vú lắm – Tuấn nhún vai – tôi không thích.

Không đáp lời Tuấn, Phong liền chồm người sang để cài dây an toàn cho anh. Trong khi Tuấn chỉ biết cứng đờ người lại vì hành động quan tâm thái quá này của cậu chủ. Anh nhìn chăm chăm vào gương mặt thanh tú, đẹp “như con gái” của Phong 1 cách vô thức... Đồng thời ngay lúc ấy, Phong bất chợt cảm thấy trái tim mình 1 lần nữa lại xao động vì Tuấn, mặt anh nóng ran khi 2 người vô tình kề sát mặt nhau...và hơi thở nồng ấm, quyến rũ của anh chàng ca sĩ khiến Phong thật sự muốn phát điên lên được! Cảm xúc mãnh liệt này...làm anh chỉ muốn...chỉ muốn...

- Thôi được rồi... - Tuấn tề nhị đẩy Phong ra – để tôi...tự cài...!

Phong lúng túng để tay lên vô lăng rồi nhanh chóng lái xe đi. Suốt đoạn đường về, cả 2 đều im lặng không nói gì với nhau, chắc vì họ bận phải phân tích những cảm xúc kì lạ trong lòng họ khi này. Dừng xe trước 1 tòa chung cư, Tuấn sau hồi lưỡng lự, anh nhìn sang Phong, nói nhanh :

- Dừng để người lạ vào xe nữa, thời buổi này chẳng tin được ai đâu.

Đoạn Tuấn bước nhanh xuống xe, không quên gật đầu chào Phong 1 cái thay cho lời cảm ơn. Còn Phong thì cứ dán mắt vào tấm lưng to lớn đang ngày càng rời xa mình 1 cách cay đắng...! Chưa bao giờ anh nhận rõ cảm xúc của mình như lúc này, có sao anh lại thấy ray rứt, khó chịu khi Tuấn lạnh lùng quay bước đi như vậy...?

Tuấn cho 2 tay vào túi, những suy nghĩ vớ vẩn đầy ắp trong tâm trí anh khiến những bước chân trở nên thật lộn xộn. Thật sự...anh cảm thấy hơi sợ sệt về thái độ quan tâm kì lạ của Phong, nhưng đồng thời anh cũng chẳng hiểu sao, mình lại bị lôi cuốn bởi gương mặt đẹp như tạc tượng kia của cậu chủ. Ở Phong, vừa toát lên vẻ gì đó vừa cao quý, thanh tao, vừa mạnh mẽ... Giống như 1 viên kim cương được bảo vệ trong lớp kính chống đạn. 1 vẻ đẹp khiến bao nhiêu người thêm khát mà không thể có được, 1 vẻ đẹp thuần khiết không bao giờ bị vẩn đục, 1 vẻ đẹp sắc bén đến mức không ai có thể làm hại nó. Nghĩ đến nó Tuấn liền khựng lại và tự gõ vào đầu mình. Nực cười thật! anh vừa so sánh 1 tên con trai như 1 viên kim cương, không thua gì 1 nữ thần cả!

- Tuấn!!!

Tuấn giật bản người, rớt xuống sàn cả chiếc chìa khóa anh định tra vào ổ để mở cửa. Phong đứng cách anh chỉ khoảng 6 bước chân và đang thở hổn hển vì phải chạy hết tốc lực để đuổi theo anh

- Có...có chuyện gì à...? – Tuấn tròn mắt kinh ngạc nhìn Phong

- Tại sao... - Phong gằng giọng tức giận – anh lại khiến tôi khổ sở như vậy...?!

Tuấn đơ mặt ra, theo trí nhớ của mình thì anh chưa làm gì để Phong phải tức giận như thế cả. Tuấn cẩn trọng nhìn cậu chủ, rồi nói với vẻ đề phòng:

- Muốn gì đây nhóc? Gây chuyện à?

- Muốn gì à...?

Dứt câu, Phong thực hiện 1 hành động mà có chết Tuấn cũng chẳng bao giờ dám nghĩ đến. Phong lao đến và...ôm chặt lấy Tuấn. Anh siết thật chặt anh chàng ca sĩ, hít sâu mùi hương từ lớp vải áo như để thỏa nỗi lòng nhớ nhung da diết bấy lâu nay... Sau đó, Phong buông Tuấn ra, nhìn thẳng vào đôi mắt thất thần đến buồn cười của anh chàng đối diện rồi nghiêm túc nói:

- Tôi...có chuyện muốn nói với anh!

Tuấn im lặng, căng thẳng nhìn cậu chủ với đôi mắt xen lẫn 1 chút sợ hãi

- Tôi... - Phong phì cười – đùa đấy...!

- Trời đất ơi!!! – Tuấn thốt lên, thở phào nhẹ nhõm

Phong phá lên cười vẻ vô cùng khoái chí, rồi đưa cho Tuấn đĩa CD mà anh chàng này đã để quên trong xe.

- Thứ này chắc quan trọng với anh lắm à?

- Ủ - Tuấn ngập ngừng – nhưng sao cậu biết?

- Tôi cảm nhận như thế, thôi tôi về đây.

Nói rồi, Phong vui vẻ quay lưng bước đi, không quên ngoáy đầu lại vẫy tay chào Tuấn. Nhưng khi đứng trước thang máy, Phong lại khựng người xuống và chống tay lên trán vẻ vô cùng đau khổ. Rõ ràng anh đang bị dẫn xé giữa 2 thứ cảm xúc khác nhau trong lòng mình lúc này. Cả cuộc đời Phong, anh chưa bao giờ chạy theo bất cứ 1 cô gái nào, chứ đừng nói đến 1 tên con trai. Nhưng có sao giờ đây, anh sẵn sàng vứt bỏ sự kiêu hãnh của mình để đuổi theo 1 gã anh từng ghét cay ghét đắng cơ chứ? Hành động điên rồ khi này thật sự không hề là 1 màn kịch do Phong sắp đặt, anh ôm Tuấn vì trong thâm tâm anh muốn thế...Không! Lẽ nào... anh có tình cảm đặc biệt với Tuấn...?

—————-†—————

Mặt sông phẳng lặng, nhuộm 1 màu tím nhạt đẹp đến xuyến xao cõi lòng. Phong ngồi ung dung trên 1 con thuyền nhỏ, thả hồn vào bầu trời xanh biếc không gợn chút mây và những cánh hoa anh đào cuồn mình trong gió, lượn lờ 1 cách duyên dáng trước khi rơi xuống và nằm yên trên mặt sông. Nhưng khi đang say sưa đắm chìm trong vẻ cảnh đẹp mê hồn ấy, bỗng Phong giật bản người khi trông thấy 1 cô gái mặc váy trắng đang đứng ngậy ra trên mặt sông. Cô cười hiền với anh rồi lê đôi chân trần tiến về phía chiếc thuyền 1 cách nhẹ nhàng như bước đi trên mặt đất vậy. Và Phong bàng hoàng nhận ra đây chính là cô gái kì lạ với lỗ hổng ngay ngực đã từng ám ảnh anh. Nhưng trông cô hôm nay tươi tắn hơn lần đầu khá nhiều, mặc dù cái lỗ hổng kinh dị kia cứ liên tục đập vào mắt Phong. Cô bước lên chiếc thuyền, nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với Phong và bắt đầu cất giọng nói nghe như vang vọng từ 1 nơi xa xôi nào đó...:

- Chào anh...!

- Tôi có quen cô không? - Phong nhìn cô gái dò xét

Cô không trả lời, nhưng đôi mắt thì xoáy sâu vào anh rồi nói giọng buồn bã:

- Tôi thật sự rất ghen tỵ với anh. Anh thông minh, tài giỏi, tự tin, lại còn sở hữu 1 vẻ đẹp mà biết bao người mơ ước.

- Cô nói gì vậy? Nghe như cô hiểu tôi lắm ấy!

- Tôi... - cô gái ngập ngừng - tôi đã luôn dõi theo anh

Nói rồi cô gái đứng lên, sát mép thuyền. Rồi cô dang rộng 2 tay ra, hứng từng làn gió xuân mát rười rượi và nghiêm túc nói:

- Hãy chấp nhận những cảm xúc diễn ra trong trái tim anh, nếu không, đó sẽ là 1 bi kịch.

Cô gái thả người ra sau, rơi ùm xuống dòng sông màu tím trước sự bàng hoàng của Phong. Tỉnh giấc, Phong ôm lấy cái đầu đang nhức như búa bổ của mình rồi ngồi bất động trên giường, hồi tưởng lại giấc mơ vừa rồi. So với đêm hôm trước, lời nói cuối cùng lần này của cô gái lại khiến Phong lo lắng, vì anh hiểu ý của cô muốn nói đến cảm xúc gì. Phải! Đó chính là những tình cảm tréo ngoe mà anh dành cho Thiên Tuấn, nhưng cơ sao cô lại khuyên anh nên chấp nhận nó? Và cô là ai...??

Hôm nay là ngày diễn tập đầu tiên của Phong. Chỉ còn chưa đầy 1 tuần nữa là vở kịch sẽ công diễn, nên ai nấy cũng cố gắng tập luyện để hoàn thành tốt nhân vật của mình.

Ánh sáng và Bóng tối là 1 vở kịch đề cao chân lý : Thiện tất sẽ thắng Ác. Nói về 2 vị pháp sư giỏi nhất của 1 ngôi làng. Nhưng Reid - gã pháp sư ác - luôn mang trong mình lòng đố kỵ với Kira - vị pháp sư tốt. Nên trong 1 lần tức giận, hắn đã bỏ đi khỏi ngôi làng và luôn tìm cách *** hại pháp sư Kira, và cả dân làng tội nghiệp. Reid lấy máu của mình tạo ra 1 thằng hề quỷ - 1 cận vệ trung thành - và ra lệnh cho tên hề phải gây bao tai ương cho dân làng (như sự mất mát, chia ly, rạn nứt tình cảm gia đình,...). Nhưng khi trận chiến giữa Kira và Reid đang cao trào thì thằng hề quỷ bất ngờ phải lòng 1 cô gái tên Julie (thôn nữ trong làng và là người yêu của pháp sư Kira). Tình yêu trong sáng đó giúp tên hề hướng thiện. Sau cùng, hắn chấp nhận dùng tất cả phép thuật ma quái của mình để chết cùng với Reid, đem lại sự bình yên cho dân làng, cũng như để giải thoát cho 1 số kiếp người không ra người, quỷ không ra quỷ của hắn.

Phong sau khi đọc xong kịch bản, anh càng thích nhân vật thằng hề quỷ hơn. Đây tuy là 1 vai phụ, nhưng nó là 1 vai cực khó và có nội tâm khá sâu sắc. Phong bắt đầu trút bỏ hết mọi suy nghĩ vớ vẩn để tập trung học lời thoại và diễn tập với mọi người. Thái độ nghiêm túc, nhiệt tình, ham học hỏi của anh làm ai nấy cũng yêu quý và ra sức giúp đỡ anh, đặc biệt là Vy. Ngay từ lần đầu gặp gỡ Phong, Vy đã bị sự tự tin và gương mặt đẹp không chút tì vết kia của anh hút hồn. Cô rất khâm phục khả năng diễn xuất của anh và luôn miệng khen rằng anh có tài năng thiên phú về diễn kịch. Lúc ra về, Vy nhanh nhẩu đến gần bắt chuyện với Phong, rồi ngỏ ý mời anh đi uống cafe, nhưng...

- Giờ tôi có việc phải về rồi - chợt Phong phì cười - vả lại, tôi là chủ 1 quán cafe mà chị

Vy tròn xoe mắt ngạc nhiên, nhưng không kém phần ngưỡng mộ

- Ô, vậy á? Hôm nào tôi sẽ ghé ủng hộ Phong nha...!

- Cũng được, rảnh chị cứ ghé.

Bỗng, Vy thở ra 1 hơi dài, nói vẻ hờn trách:

- Tôi với Phong bằng tuổi mà, xưng chị em vậy...Phong không sợ tôi buồn sao...?

Phong khá bối rối nhìn vào gương mặt phụng phịu của Vy. Thật ra, anh không có ý bất lịch sự như vậy, chỉ là Vy trông già hơn tuổi với mái tóc xoắn nhẹ màu nâu hạt dẻ; và đôi môi căng mọng lúc nào cũng được tô đỏ 1 cách kĩ lưỡng. Nhưng dù sao, Vy cũng là 1 cô gái có nhan sắc. Sau cái tăng hăng nhỏ, Phong vui vẻ khoác vai cô bạn, như 1 lời xin lỗi đầy tế nhị

- Được rồi, sau khi xong vở kịch, tôi hứa sẽ dẫn Vy đến quán của tôi.

Mặc dù hơi ngại vì cử chỉ thân mật của Phong, nhưng Vy vẫn cảm thấy...rất thích. Mặt cô đỏ ửng lên và nhẹ nhàng gạt đầu thay cho 1 lời đồng ý.

Phong bước vào quán Sound of Paradise, và đập vào mắt anh ngay lập tức là hình ảnh Thái Hà đang vòng tay thân mật vào tay Tuấn, miệng thì cười nói với vẻ rất thân thiết. Điều đó, khiến Phong không vui chút nào! Anh cảm thấy như có 1 ngọn lửa đỏ rực đang cháy điên loạn trong lòng mình lúc này, anh không hiểu

cớ sao anh lại bực bội, lại khó chịu khi trông thấy Thái Hà thân mật với Tuấn như vậy. Là do anh không thích em gái mình quen với Tuấn? Hay vì...anh ghét phải nhìn thấy anh chàng ca sĩ thân mật với 1 đứa con gái nào khác?

Ở chiếc bàn bên phải Phong lúc này là 1 tên đang ngồi hút thuốc phì phèo, ngoài 2 gã bạn của hắn ra, ai nấy cũng lấy làm khó chịu trước những làn khói thuốc nồng nặc kia cả. Rồi khi cô bồi bàn bước đến đặt 3 ly nước lên bàn, thì hắn liền giở giọng trêu ghẹo, lại còn cả gan sờ vào vòng 3 căng tròn của cô. Vừa tức giận, vừa cảm thấy bị xúc phạm, cô bồi bàn quát lên, nhưng đôi mắt thì ương ướng trông như sắp phát khóc:

- Nè! Làm gì vậy hả?! Đồ biến thái!!!

Tên dê xồm khá bất ngờ trước thái độ dữ dằn của cô gái, nhưng mặt hắn vẫn dầy ra và tiếp tục trêu ghẹo cô

- Làm gì tức tối thế hả cô em? Đẹp như thế này, không sờ vào uống lắm...!

- Mày....

Cô bồi bàn nghiêng răng vẻ tức giận vô cùng. Đoạn, cô vung tay định tát cho hắn 1 phát nhưng 1 người nào đó đã nhanh chóng xen vào giữa, chộp lấy cánh tay nhỏ nhắn ấy.

- Cậu chủ...? - Cô gái ngơ ngàng nhìn Phong

Phong không nói gì, chỉ im lặng nhìn vào tên yêu râu xanh đang điềm nhiên ngồi trước mặt anh, Kẽ đó không mấy xa lạ với Phong, hắn chính là người đã rắp tâm cắt điện hại anh trong cuộc casting hôm trước : Quốc Dũng.

- Vân - Phong thản nhiên nói - em không cần phải đánh nó đâu.

Vân gật đầu vẻ biết lỗi vô cùng, vì cô hiểu rất rõ 1 điều rằng : dù có tức giận như thế nào, gây chuyện và đánh nhau với khách hàng là 1 trong những điều cấm kỵ của quán.

Phong lờ mờ xuống tên Dũng, nhếch mép 1 cái trông khá xấu, rồi nói:

- Vì động vào tên dê tiện này, chỉ thêm bẩn tay!

Vân ngược lên nhìn cậu chủ vẻ kinh ngạc đến tột độ. Cô cứ tưởng mình sắp bị mắng, thậm chí có thể bị đuổi việc...nhưng...cô không ngờ mình lại được cậu bệnh vực như thế này. Trong khi đó, Dũng vô cùng tức tối vì bị nhục mạ trước mặt biết bao nhiêu người, sẵn ly cafe sữa trong tay, hắn tạt hết vào người Phong, khiến dầu tóc, chiếc áo thun trắng hàng hiệu của Phong toàn là màu cafe sữa...

Cách đó không xa, Tuấn chau mày vẻ lo lắng khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Còn Thái Hà mặc kệ luôn cả anh mình, cô chỉ trừng trừng nhìn vào ánh mắt bất thường của Tuấn khi hướng về Phong...

Tên kia thật sự đã chọc phải ổ kiến lửa Vũ Phong rồi...

6. Chương 6: Rượu Vào Lời Ra...

Cô bé Vân mím chặt môi tức giận, và liền tay chộp lấy ly cafe đen trên bàn, tạt hết vào mặt gã khách dê xồm. Vừa khó chịu vì bị cafe đậm đặc bết dính vào mặt, vừa cảm thấy xấu hổ khi bị 1 đứa con gái hạ nhục trước mặt biết bao nhiêu người, tên Dũng đập bàn, đứng phắt dậy định túm tóc Vân rồi hét lên cho oai, nhưng...

“Bốp!”, Phong dồn hết sức lực vào cú đấm như trời giáng ấy, khiến hắn ngã nhào xuống sàn. Xong, anh nhanh tay tóm lấy chiếc ghế gỗ được chạm khắc tinh xảo bên cạnh, đập thẳng vào người tên Dũng không 1 chút do dự. Đôi mắt Phong long sòng sọc lên như mất hết cả kiểm soát, nó chứa đựng sự điên loạn được sinh ra từ cơn nóng giận đến kinh người, không thể kìm chế được. Hai tên bạn của Dũng thấy thế liền xông vào giúp bạn mình. Thằng đỡ Dũng dậy, thằng hùng hổ nhào đến đánh đấm Phong loạn xạ. Vốn không giỏi

đánh nhau, Phong bị đánh đòn khá mạnh từ tên kia, anh mất đà rồi ngã rầm xuống sàn. Nhưng tên kia vẫn chưa chịu dừng lại, hấn co chân định đạp vào người Phong, và...

“Bốp!!!”, Phong nhắm nghiền mắt lại, như sẵn sàng đón nhận cơn đau nhưng...cớ sao anh chưa cảm giác có 1 bàn chân thối tha nào chạm vào người anh cả? Hé đôi mắt ra, anh thấy gã bạn Dũng đang gồng người, tay quét vết thương trên khoe môi, trừng trừng nhìn vào chàng thanh niên cao to vừa ra tay bảo vệ anh. Không ai khác, chính là người luôn căng mắt dõi theo anh tự bao giờ, người lúc nào cũng khiến trái tim anh hồi hộp 1 cách bất thường...Thiên Tuấn...

Tuấn chỉ khẽ ngoáy đầu lại nhìn Phong 1 cái thật nhanh rồi tiếp tục đánh nhau với tên kia. Và anh chàng ca sĩ làm Phong thật sự bất ngờ khi anh có những động tác đánh đấm rất chuyên nghiệp, giống như anh đã từng học võ hoặc có 1 quá khứ huy hoàng về thời trung học nghịch ngợm vậy. Thấy đồng bọn mình bị thất thế, tên đang đỡ Dũng toát cả mồ hôi lạnh, hấn lên lên công Dũng định bỏ trốn. Cùng lúc đó, Bảo Lâm bước vào quán, nhưng chưa kịp đưa mắt tìm kiếm cậu bạn thì Lâm đã giật bắn người bởi tiếng quát của Phong:

- Giữ nó lại, Lâm!!!

Vốn có phản xạ khá tốt, nên vừa nghe xong, Lâm liền nhanh tay giữ tên định bỏ trốn lại, mặc dù anh chưa biết chuyện quái gì đang diễn ra cả. Nhưng thật sự anh cảm thấy rất lạ khi nhìn vào vẻ mặt đầy tức giận của Thái Hà, nếu cô giận vì Phong bị đánh, tại sao cô không có phản ứng gì hết? Hay cô giận vì chuyện khác mà anh không biết...?

Tuấn dễ dàng hạ gục tên đối thủ thua anh về cả sức mạnh lẫn vóc dáng. Anh túm lấy cổ hấn, gồng giọng đe dọa:

- Biến khỏi đây ngay! Và nhớ là đừng để tao bắt gặp bọn mày đến đây gây chuyện 1 lần nữa!

Dứt câu, Tuấn hất hãnh hấn ra, ngán ngẩm đứng nhìn hấn bỏ chạy ra khỏi cửa 1 cách sợ hãi. Trong khi Phong thì cứ la oai oái lên với vẻ rất tức tối:

- Anh điên hả?! Sao lại để nó thoát??

Tuấn quay sang, bước nhẹ đến bên cạnh cậu chủ. Anh chống tay lên hông, nói sau 1 tiếng thở dài:

- Thôi, bảo anh bạn câu thả lỏng kia đi đi.

- Nhưng... - Phong cau có

- Nghe lời tôi đi! - Tuấn gằng giọng - cư xử giống 1 ông chủ xem nào.

Phong thở dài, miễn cưỡng bảo Lâm thả cho tên kia đi. Thật kỳ lạ, Phong trước giờ vốn cứng đầu, nhưng cớ sao anh lại dễ dàng làm theo lời Tuấn như vậy...? Mái tóc rối bù của Tuấn lúc này vô tình lại khiến Phong ngứa mắt, chẳng kịp suy nghĩ gì, anh liền đưa tay vuốt nhẹ làn tóc kia 1 cách tự nhiên đến nỗi quên mất những ánh mắt xung quanh đang đổ dồn về 2 tên con trai đang thân mật với nhau 1 cách kỳ lạ. Tuấn sau 1 hồi “đứng hình”, anh ngượng ngùng đẩy cánh tay Phong ra, rồi bước nhanh về phía sân khấu.

Cách đó không xa, Bảo Lâm suýt nữa khụy cả người xuống vì...kinh ngạc đến tột độ. Hình ảnh Phương Nhi - cô gái dịu dàng vuốt tóc người yêu từng lọt vào ống kính của anh - bắt gặp hiện lên rõ ràng đến mức khiến Lâm choáng ngợp. Nó chèn lên khung cảnh của Phong và Tuấn, rồi từ từ lồng vào họ 1 cách gọn gàng... Khác với cảm xúc rung động trước sự đáng yêu, trong sáng của cặp tình nhân trẻ ngày ấy, Lâm cảm thấy hơi...sợ hãi với khung cảnh trước mắt. Đến bây giờ, Lâm mới chợt nhớ ra Tuấn chính là chàng trai trong bức ảnh mà anh vô cùng tâm đắc. Nhưng cớ sao...anh lại liên tưởng đến cô gái xinh xắn kia khi trông thấy Phong...?

Thái Hà siết chặt nắm tay mình lại như muốn kìm chế cơn ghen tức trong lòng mình lúc này. Trước giờ, mặc dù Hà đã cố gắng ẩn diện, trang điểm sao cho trông cô thật quyền rũ trong mắt Tuấn, nhưng...chưa bao giờ Tuấn đáp lại cô bằng ánh mắt say đắm như đang bị lôi cuốn 1 cách mê hồn như thế kia. Hà không muốn nghĩ vớ vẩn, càng không muốn ghét anh trai mình, nhưng sự việc đang xảy ra trước mắt đã vượt quá sức chịu đựng của cô. Cô không thể để họ gần nhau thêm nữa, nhất định phải ngăn họ lại trước khi quá muộn...!

—†—
Tối hôm đó, khi khách đã về hết, Phong tập trung tất cả các nhân viên của mình lại. Anh khoanh tay trước ngực, mặt nghiêm nghị trông rất ra dáng 1 ông chủ, rồi cất lời:

- Các cô nghe đây, kể từ bây giờ, nếu có thằng chết tiệt nào giở trò trong quán này, các cô đều có quyền dùng vũ lực với nó!

- Hả?! - các nhân viên nữ đều trở mắt nhìn nhau vẻ kinh ngạc đến tột độ, có lẽ đây là lần đầu tiên họ chứng kiến 1 ông chủ cho phép nhân viên đánh khách hàng, nhưng...liệu cậu chủ điển trai này có thật sự “tốt bụng” như vậy không...?

Phong liếc sơ qua những gương mặt còn đang vương sự nghi ngờ, rồi ngán ngẩm nói:

- Và đương nhiên, tôi sẽ không đuổi việc bất cứ 1 ai nếu làm vậy, vì đây là mệnh lệnh của tôi! Nơi đây dành cho những người đẳng hoàng, lịch sự, chứ không phải cho những tên rác rưởi như khi nãy. Các cô hiểu ý tôi chứ?!

Dứt câu nói của Phong, các cô gái đều nhìn nhau cười khúc khích, không thể phủ nhận rằng họ ngày càng yêu quý cậu chủ của họ hơn. Có cô còn đùa rằng sẽ nện giày cao gót vào đầu tên nào cả gan dám chạm vào người cô. Nhưng Vân thì ngược lại, cô nàng tỏ vẻ lo lắng và e dè hỏi Phong :

- Cậu chủ không sợ làm vậy sẽ mất khách sao...?

- Không! - Phong đáp ngay không cần suy nghĩ - thà như vậy còn hơn là phải trông thấy tâm huyết của bố tôi dần biến thành 1 quán bia ôm rở tiền!

Tuấn liếc sang Phong, nhõn miệng cười rồi tiếp tục lau nhẹ chiếc piano tuyệt đẹp của quán. Ra là tên công tử bột này cũng rất biết quan tâm đến người khác, nhưng cách biểu đạt tình cảm của anh vẫn còn thô và vụng về lắm...!

Tuấn đang khẽ ngân nga 1 bài hát nào đó, thì anh liền khựng lại ngay khi trông thấy 1 bàn tay thon dài chạm nhẹ lên phím dương cầm trắng tinh, khiến nó ngân lên thứ âm thanh trong vắt nghe rất dễ chịu. Ngược lên, Tuấn thấy Phong cứ nghịch liên tục những phím đàn 1 cách thích thú, vẻ mặt ngờ nghệch của cậu chủ cũng đủ cho anh biết rằng Phong chả biết 1 tý gì về piano cả, có khi còn chuẩn bị hỏi anh những câu gì đó liên quan đến chiếc đàn này.

- Muốn đàn thứ này phải học trong bao nhiêu lâu?

- Khá lâu đấy nhóc - Tuấn đáp gọn - cậu mà cũng quan tâm đến nhạc cụ sao?

Phong im lặng, đảo mắt suy nghĩ rồi nói sau 1 tiếng thở dài:

- Trước đây thì không, nhưng dạo gần đây thì có, kỳ lạ thật...

Tuấn ngưng hẳn việc lau chùi cây đàn piano, rồi thỉnh thoảng nhìn thẳng vào mắt Phong, khiến anh chàng giật bắn cả người

- Đúng là rất kỳ lạ! Mọi thứ về cậu đều kỳ lạ đến mức làm tôi khó hiểu đến phát điên...!

- Ý anh là sao?

- Cậu...đừng vuốt tóc tôi nữa....!

Phong chợt phá lên cười như nắc nẻ:

- Anh ngại à?

- Đây là chuyện đương nhiên, thứ 1 vì tôi với cậu là 2 thằng con trai, thứ 2; cậu làm tôi nhớ đến 1 người...! - Tuấn thở dài - Thôi, tôi về đây.

Sau khi Tuấn bỏ ra ngoài cửa, Phong mới ngồi phịch xuống chiếc ghế bọc nhung êm ái, cạnh chiếc piano và lẩm nhẩm:

- Anh nghĩ chỉ 1 mình anh cảm thấy tôi kỳ lạ sao?

Riêng Tuấn, thật ra anh rất muốn và luôn luôn nhớ đến Nhi, nhưng nếu người khơi dậy những cảm xúc mãnh liệt khi ở cạnh cô lại là 1 tên con trai thì...hoàn toàn không thể chấp nhận được. Không thể phủ nhận rằng anh đang khá sợ hãi, thậm chí có khoảnh khắc anh còn nghi ngờ giới tính của mình, nhưng...khi nhớ về cô người yêu nhỏ bé, anh lại thấy lòng mình than thở và yên bình, nỗi sợ cũng chẳng còn, vì anh chắc chắn 1 điều rằng: anh yêu cô, yêu người con gái ấy rất sâu đậm...Nhưng có sao...chỉ có mỗi mình Phong là đem lại cho anh cảm giác ngọt ngào đó?

Lâm ngồi chống cằm ở 1 góc bàn với vẻ mặt trầm tư, như đang suy nghĩ dăm chiêu về 1 vấn đề phức tạp nào đó vậy. Sau khi nghe tiếng xe máy của Tuấn xa dần, Lâm mới đứng bật dậy và tiến đến chỗ Phong. Anh nhíu mày về khó hiểu đến tột độ khi thấy Phong đang mân mê từng phím dương cầm - thứ mà Phong chưa bao giờ có hứng thú chạm đến

- Mày ổn không đấy Phong?

- Trông tao có gì không ổn à? - Phong nói nhưng mắt vẫn dán chặt vào phím đàn

Lâm đánh mặt lại, anh chớp lấy 2 vai cậu bạn, xoay dứt khoát về phía mình rồi nói 1 cách nghiêm túc:

- Mày với tên Tuấn có quan hệ như thế nào?!

Phong mở tròn xoe mắt nhìn Lâm về khó hiểu vô cùng, vì trước giờ, Lâm nào có thêm tra hỏi anh như thế này. Lẽ nào...Lâm đã phát hiện ra được tình cảm đặc biệt mà anh dành cho Tuấn...?

- Là...bạn thôi, mày làm sao thế?!

- Mày vuốt tóc 1 người bạn...là con trai??

Phong âm ừ rồi nhanh chóng xoay mặt sang hướng khác. Hy vọng Lâm sẽ hiểu ý anh mà không nói nữa. Nhưng cậu bạn này lại tò mò hơn sức tưởng tượng của anh:

- Phong! Nói tao nghe, mày có quen biết bạn gái của Tuấn không?!

- Không! - Phong gắt gỏng - Tuấn bảo cô ta mất rồi, quen thế quái nào được?

Lâm cảm giác như từng thớ thịt trong cơ thể mình đang dần đông cứng lại. Thảo nào... Anh chẳng thể tìm lại được Nhi để gửi tặng bức ảnh tuyệt vời ấy. Anh thật sự không ngờ rằng đó chính là lần cuối cùng trông thấy cô tỏa sáng với 1 vẻ đẹp thánh thiện như thế, dưới ánh nắng ban mai, nụ cười của cô gái trẻ không có chút gì mang hơi hướng của bệnh tật, của 1 sự sống sắp héo tàn cả...mà ngược lại nó còn khiến cô trở nên tràn trề sức sống...Vì sao vậy? Vì cô đang ở bên cạnh người cô yêu sao? Bất giác Lâm giật nảy mình, anh lay mạnh 2 vai của Phong như sắp phát cuồng

- Dạo này mày có nhìn thấy ma không?? Tao nghĩ mày đang bị ma ám đó!!

Phong méo mó cơ mặt của mình trông rất buồn cười, anh đánh nhẹ vào đầu Lâm 1 phát rồi nói:

- Mày...điên rồi, chỉ có mày dám ám tao chứ ma nào dám? Thôi tao về đây.

Nói rồi, Phong vừa bước chậm chậm xuống sân khấu, vừa lắc lắc đầu kiểu như đã chịu thua với cái tính hay suy diễn lung tung của Lâm rồi vậy...

—————†—————

Cùng lúc đó...

Thái Hà đặt nhẹ đĩa trái cây xuống bàn rồi ngồi gọn gàng trên chiếc salon màu da của con bạch hổ trông rất bắt mắt. Cô vừa nhìn bố vừa cắn nhẹ móng tay của mình như thể đang cố gắng tìm ra 1 câu bất chuyện hay ho nào đó, để có thể khiến bố bỏ ngay tờ báo xuống và lắng nghe cô.

- Bố... - Hà ngập ngừng - có phải bố rất muốn làm sui gia với bác Dương không ạ?

Như dự đoán của Hà, ông bố khó tính ngay lập tức hạ tờ báo xuống và nâng mắt nhìn cô con gái

- Dĩ nhiên, bố với bác Dương đã muốn làm sui với nhau từ 20 năm trước rồi, nhưng... - ông thở dài - thẳng anh cứng đầu của con lại quyết liệt từ chối.

- Hay bố để con lo chuyện này giúp bố nhé?!

Người bố nheo mắt nhìn con gái vẻ vừa dò xét vừa nghi ngờ, vì trước giờ, Hà nào có thêm nhúng tay vào chuyện này, thậm chí là chưa bao giờ nhắc đến

- Bố còn không trị được nó, còn thì có thể sao?

- Con có cách của mình mà - Hà nghiêng đầu, tạo 1 nụ cười dễ thương trên môi - bố cứ tin ở con nhé.

Sau khi ăn hết đĩa trái cây đầy chất dinh dưỡng trên bàn, Hà vui vẻ đi như bay về phòng, căn phòng ngập tràn màu nâu sữa và mùi hương nước hoa cô hay dùng khiến cho sự háo hức, phấn chấn trong cô được tăng cao hơn bao giờ hết. Vốn rất được lòng bác Dương, nên Hà không gặp khó khăn gì trong chuyện lấy được số điện thoại của con gái bác cả, và người đàn ông này thậm chí có vẻ còn thích thú hơn cả bố Hà; khi vừa nghe cô bảo sẽ giúp Phong và con gái ông gắn kết với nhau. Kết thúc cuộc trò chuyện bằng 1 lời chào lễ phép, Hà cười nham hiểm rồi nằm phịch xuống giường, bắt đầu vẽ ra trong tâm trí những bước đi trong kế hoạch tiếp theo. Cô nhất định phải có được Tuấn! Việc Nhi bắt ngờ ra đi đã là 1 cơ hội quá tốt cho cô rồi, cô không cho phép ai cướp mất người cô đã thâm thương trộm nhớ biết bao lâu nay, cho dù người đó...có là anh trai cô đi chăng nữa!

Tối hôm sau, nhờ tài ăn nói của mình, Thái Hà đã có 1 cuộc hẹn với con gái bác Dương ở Sound Of Paradise. Khi cô gái vừa bước vào quán, Hà thật sự khá ngạc nhiên vì nhan sắc hơn người của cô, dáng người cao ráo cùng với sự cân đối tuyệt hảo của đôi môi là 2 thứ mà bất giác khiến Hà cảm thấy ghen tỵ với cô gái này

- Chào chị - Hà cười thật tươi - mời chị ngồi ạ

Cô gái mỉm cười rồi nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với Hà. Cô nhìn quanh quán cafe với 1 cặp mắt ngưỡng mộ bởi sự sang trọng của quán, rồi tò mò hỏi Hà:

- Em bảo có chuyện muốn nói với chị à?

- Vâng - Hà chồm người về phía trước, háo hức nói - thật ra em muốn giới thiệu anh trai của em cho chị, chị biết đó, 2 ông bố của chúng ta luôn muốn trở thành sui gia của nhau mà.

Cô gái trở mắt ngạc nhiên nhìn Hà, cả cử chỉ lẫn giọng nói đều không giấu được sự bối rối:

- Chuyện này...chị cũng từng nghe bố chị nói rồi, nhưng ông ấy lại muốn để chị tự quyết định chuyện tình cảm của chị, và lại...

- Chị chưa có bạn trai đúng không? - Hà xen vào, giọng nói trở nên kiên quyết hơn

- Ủ , nhưng chị đang...thích 1 người

Ánh mắt cô gái đột nhiên long lanh, mơ màng như bị thôi miên vậy, cô chống tay lên cằm rồi tiếp tục nói:

- Mọi thứ về anh ấy đều quyến rũ chị 1 cách kì lạ em à...

Thái Hà cố nở 1 nụ cười gượng như để chia sẻ niềm hạnh phúc nho nhỏ ánh lên trong đôi mắt chị, nhưng lòng cô lúc này đã thật sự bức bối lắm rồi. Kế hoạch gán ghép của cô bỗng dừng lại bị cản trở bởi 1 gã "quyến rũ 1 cách kì lạ" nào đó. Nhìn vào ánh mắt mê mẩn của cô gái khi nói về anh chàng trong mộng, Hà biết sẽ khá khó khăn nếu muốn biến cô trở thành người yêu của anh trai mình. Nhưng...không phải là hoàn toàn hết hy vọng, cô gái này còn chưa gặp mặt Phong cơ mà. Vì dù sao, ông anh trai của Hà vẫn có 1 ngoại hình điển trai mà cô luôn tự hào. Rồi khi Hà định mở lời tiếp tục bắt chuyện với cô gái, thì Phong chợt mở cửa bước vào. Hà soi vào chiếc áo khoác da cùng với chiếc quần skinny đen rách cách điệu trông rất bánh bao của anh trai với vẻ hài lòng; rồi cô liền vẫy tay, gọi Phong:

- Anh ơi! Ở đây này!!

Như mọi lần bước vào quán, Phong đều khể liếc trộm về phía sân khấu như 1 thói quen, và ánh mắt của anh trở nên hiền hòa khi trông thấy Tuấn đang say sưa lướt từng ngón tay trên phím dương cầm ấy. Dứt mắt khỏi anh chàng ca sĩ, Phong ngán ngẩm bước đến gần cô em gái, chẳng biết Hà lại bày ra trò gì mà cứ liên tục hỏi thúc anh rằng: phải đến đây đúng 8 giờ cùng với bộ cánh mà anh tâm đắc nhất. Nhưng khi chỉ vừa đứng trước bàn của Hà, Phong vô tình nhìn sang cô gái ngay bên cạnh mình và ngạc nhiên thốt lên:

- Ủa? Vy à?!

Nhận ra giọng nói ấm áp quen thuộc, giọng nói đã quyến rũ cô ngay từ lần gặp đầu tiên, Vy ngược lên nhìn Phong rồi nở 1 nụ cười tươi tắn, sau vẻ mặt ngạc nhiên không kém gì anh bạn “đồng nghiệp”.

- Vậy...hóa ra cậu là anh trai của cô bé này sao?

Hà thấy thế, liền thích thú xen vào:

- Hai người quen biết nhau từ trước rồi hả?!

- Ủ - Vy nhẹ nhàng gạt đầu - chị là diễn viên của đoàn kịch Nguyệt Thực, và anh ấy là người trúng tuyển 1 vai khá quan trọng trong vở kịch sắp tới của bọn chị.

Hà như không giấu nổi sự háo hức nữa, cô đứng bật dậy kéo tay Phong lại, rồi trịnh trọng tuyên bố:

- Dù đã biết mặt nhau nhưng xin phép anh cho em giới thiệu lại nhé. Chị gái xinh đẹp này là người đã có hôn ước với anh.!

- Cái gì??? - Phong buột miệng quát lên - hôn ước là thế quái nào??? -

- Anh thô lỗ quá đấy! Em...chỉ đùa thôi mà...! - Hà chau mày, quát ngược lại Phong

Gương mặt đang tươi tắn của Vy bỗng dưng tối sầm như hiện tượng Nhật thực vậy. Thái độ khó chịu vừa rồi của Phong vô tình làm Vy tổn thương sâu sắc. Anh khiến cô cảm thấy mình không xứng với anh...mà cũng phải thôi, 1 người tuyệt vời như Phong, chắc chắn sẽ có rất nhiều cô gái theo đuổi... Nghĩ đến đó Vy chợt thở ra 1 hơi dài, cô đứng phắt dậy rồi dùng dẫu bỏ đi, không nói 1 lời nào...

Biết mình vừa làm cho Vy buồn, Phong bắt đầu nhớ lại những lúc Vy ra sức giúp đỡ anh, luôn hết lòng bệnh vực mỗi khi anh bị đạo diễn phê bình và luôn quát quýt lấy anh đến nỗi khiến những tên con trai trong đoàn kịch phải ghen tỵ. Lòng ray rứt không yên, Phong chạy theo Vy, níu tay cô lại rồi nhẹ nhàng nói:

- Vy, tôi xin lỗi, vừa rồi tôi không cố ý...chỉ tại tôi...bất ngờ quá.

- Anh ghét em lắm hả?! - Vy nói trong tiếng nấc - ghét em lắm đúng không?!

Phong lúng túng nhìn vào những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt xinh đẹp của Vy rồi lắc đầu ngầy ngậy

- Không... Làm sao tôi ghét...em được chứ?

Vừa dứt câu, Vy nhào đến ôm chầm lấy Phong, rồi đặt lên môi anh 1 nụ hôn...trước sự bàng hoàng của Phong, sự thích thú, mãn nguyện của Thái Hà cùng với những âm thanh lệch nhịp 1 cách bất thường từ cây dương cầm phía nơi sân khấu kia. Nhưng Tuấn cũng cố rời mắt khỏi câu chủ đang chết đứng trong vòng tay của cô gái xinh đẹp kia để cứu vãn phần còn lại của bản nhạc Secret Garden tuyệt vời này.

Vy nhẹ nhàng rời khỏi đôi môi của Phong, cô nhìn anh thật âu yếm và đưa tay lên áp vào gò má đang tê cứng như bị hóa đá kia

- Chỉ cần anh không ghét em, chỉ cần như vậy thôi...! Em sẽ cố gắng làm cho anh phải thích em, Phong à...

—————†—————

23 giờ 5 phút....

Sound of Paradise lúc này đã hoàn toàn vắng tanh. Phong đứng lặng thình lự lưng vào quầy pha chế, gương mặt thì trông cứ như người mất hồn vậy. Đây là lần đầu tiên anh bị 1 cô gái “cưỡng hôn” trước mặt biết bao nhiêu người, mà lại còn bị Tuấn trông thấy nữa chứ...! Nhưng thú thật, nụ hôn khi này của Vy cũng làm Phong có 1 chút cảm xúc, vì cô bạn đồng nghiệp xinh đẹp hay vì anh cũng có tình cảm với cô? Không! Anh chỉ xem cô như 1 người bạn mà thôi, có lẽ bản chất của 1 tên con trai khi được phái đẹp hôn là phải như thế, không rung động thì cũng cảm thấy thình thích. Nghĩ đến đây bỗng dưng anh thở phào nhẹ nhõm...Hóa ra...anh không hẳn “kỳ lạ” như anh đã từng nghĩ...

- Này!!!

Phong giật bản người, quắc mắt nhìn chàng thanh niên đang khoanh tay đứng cạnh anh.

- Anh làm tôi sợ chết khiếp đấy Tuấn!

- Bộ cậu đang suy nghĩ gì bấy bạ lắm sao? - Tuấn nhếch mép trêu ghẹo - hay là bị cô gái xinh đẹp lúc này hớp hồn rồi?

- Lầm rồi, tôi chỉ xem cô ấy là bạn. Vì thế nên tôi mới đau đầu đây.

Tuấn châm lửa vào điều thuốc trên môi mình, anh rít 1 hơi dài rồi nói sau khi thở ra làn khói trắng đục như sương mù, quện vào nhau 1 cách điệu nghệ ngay trước mắt anh

- Mặc dù tôi thấy chuyện bị phụ nữ hôn chẳng có gì đáng buồn cả. Nhưng trông cậu lại có vẻ không được ổn lắm. Muốn uống chút bia chứ?

- Hôm nay anh thân thiện gớm nhỉ?

- Làm bạn với cậu có lẽ sẽ rất thú vị - Tuấn cười xòa

Và nụ cười ấm áp như ánh nắng mặt trời ấy bất giác khiến Phong choáng ngợp, mỗi hơi thở trong anh như trở nên nặng nề hơn...Trái tim của anh lại rung động vì Tuấn nữa rồi...Nhưng rõ ràng anh vừa xác nhận mình có cảm giác với con gái cơ mà? Có sao bây giờ anh lại rung động trước Tuấn như thế này? Chết tiệt! Cứ như việc anh có tình cảm với Tuấn là 1 chuyện hiển nhiên đã được sắp đặt khéo léo từ trước vậy!

—————†—————

Cả 2 về nhà của Tuấn. Ban đầu Phong thắc mắc vì sao không ra quán nhậu, Tuấn bảo anh thích uống ở nhà hơn, vì khi đã say, anh không kìm chế được bản thân mình, có khi lại gây gỗ đánh nhau ngoài đường ngoài xá bởi 1 chuyện nhảm nhí nào đó cũng nên. Căn nhà nồng nặc mùi thuốc lá và xen lẫn 1 chút mùi hương quen thuộc của Tuấn. Trên bức tường tô màu xanh da trời có treo 3 cây đàn guitar có màu sắc khác nhau, mặc dù không rành lắm về nhạc cụ, nhưng Phong vẫn phân biệt được cây bên trái là đàn điện, loại đàn của mấy tay rocker thường dùng để làm thùng màn nhĩ của người nghe - theo định nghĩa của anh. Cởi đôi giày thể thao ra và để lên kệ, Phong hơi nhíu mày khi nhìn vào đồng giấy tờ lộn xộn, ngổn ngang chữ và nốt nhạc trên đấy; bay lượn khắp nhà Tuấn, tờ nằm trên bàn, tờ đậu dưới sàn, thậm chí trong nhà bếp cũng có!

- Anh sưu tập giấy à? - Phong hỏi với giọng điệu châm chọc

- Nhạc sĩ mà nhóc!

- Tôi tưởng anh chỉ biết đàn và hát thôi chứ.

- Tôi là 1 nghệ sĩ bí ẩn mà, tôi sáng tác hầu hết cho người khác hát, chứ cậu nghĩ tôi kiếm sống bằng gì hả công tử?

Tuấn lôi dưới gầm tủ quần áo ra 1 thùng bia 333, lấy 1 dây dài gồm những bịch đậu phộng nhỏ trong tủ thức ăn rồi kéo Phong ngồi xuống đối diện với anh. Hai người bắt đầu uống bia và trò chuyện với nhau. Khác với vẻ ngoài công tử của mình, Phong uống rất khá, đã lon thứ 4 rồi mà anh chưa có triệu chứng gì cho là say cả, trong khi mặt Tuấn thì bắt đầu đỏ lên và trở nên nói nhiều hơn, khác hẳn mọi ngày. Ban đầu, họ chỉ nói về những chuyện phiếm, những hoàn cảnh hài hước, những sự cố kinh dị mà họ vô tình gặp trên phố. Nhưng khi men bia đã thấm vào người, họ bắt đầu bộc lộ những cảm xúc chân thật từ tận đáy lòng mình

- Nói thật - Tuấn vừa nói vừa nhai đậu phộng - thấy cậu với cô gái khi nãy hôn nhau, tự dưng tôi yên tâm hơn nhiều.

- Tôi bị cưỡng hôn! Hôn nhau là cái giống gì?! - Phong gất gỏng

- Haha, ừ thì cưỡng hôn, ra cậu không phải đồng tính như tôi đã từng nghĩ. Nhưng mà sao...tôi cũng cảm thấy hơi buồn,...lạ thật, nói chung tôi không hoàn toàn vui khi chứng kiến cảnh đó...

- Hả?! Anh từng nghĩ tôi đồng tính? Mà cái gì lại buồn rồi lại không vui? Anh đang lảm nhảm cái quái gì vậy Tuấn?!

Tuấn uống cạn nửa lon bia trên tay, rồi tiếp tục lè nhè:

- Ủi vì cậu đẹp, đẹp...đến chết người, lại còn hay vuốt tóc tôi...!

Phong đỏ bừng hết cả mặt, không phải vì hơi men, mà là vì lời khen vừa rồi của Tuấn. Lạ thay, được 1 tên con trai khen như thế, anh không những thấy khó chịu, ghê sợ mà ngược lại, anh còn cảm giác như có 1 dòng suối hạnh phúc đang trôi vào lấp đầy khoảng trống trái tim anh vậy. Cơ thể anh mềm nhũn hẳn đi, tựa đang tan chảy như 1 thanh chocolate được nung nóng bởi 1 ngọn lửa, và Tuấn chính là ngọn lửa ấm áp ấy...

Hơi men giúp cho Phong trở nên can đảm hơn, nó như 1 chàng hiệp sĩ chặt đứt sợi dây xích trói buộc tình cảm mãnh liệt trong anh, khiến lý trí phải đầu hàng. Anh đặt mạnh lon bia xuống sàn nhà, chồm người về phía Tuấn, túm lấy cổ áo của anh chàng ca sĩ và gặng hỏi từng chữ 1:

- Anh vừa nói gì? Anh bảo tôi ĐẸP ĐẾN CHẾT NGƯỜI à??

- Ủi, thật đấy, có lúc tôi còn sợ bị cậu quyến rũ nữa chứ, buồn cười thật..!

Vừa dứt câu, Phong nhồm người dậy và....hôn Tuấn. Anh đặt môi mình vào đôi môi vẫn còn vương chút bọt bia của Tuấn 1 cách nhẹ nhàng... Mắt Phong nhắm nghiền lại như để được hòa quyện tâm hồn vào mớ cảm xúc cháy bỏng trong lòng anh lúc này. Nhưng ngược lại, mắt Tuấn lại trợn trừng lên, đầu óc anh thì như muốn nổ tung hết cả ra....

Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?!

7. Chương 7: Người Thừa Kế Tình Yêu

Cảm giác ứ đọng ở môi và hơi thở nồng ấm của Phong; bất giác khiến Tuấn nổi hết cả gai ốc theo cả chiều hướng tốt lẫn xấu. Tâm trí anh quay cuồng như bánh của chiếc xe bị mất phanh vậy, anh không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình nữa...!

“Bốp!”, Phong bị cú đấm như trời giáng của Tuấn làm bật ngửa ra sau, văng vào góc tường. Tuấn vẫn căng mắt, thờ lầy thờ để nhìn chằm chằm vào cậu chủ, còn Phong thì cứ cúi gầm mặt xuống, khiến mái tóc vàng phủ xuống che đi gần hết gương mặt thanh tú của anh, tựa như có 1 nỗi tủi hổ xen lẫn vào Phong và đang ra sức níu chặt đầu anh xuống vậy. Căn phòng vẫn giữ im lặng đến gần 5 phút, và đó có lẽ là 5 phút dài nhất cuộc đời của họ. Nhưng cho đến khi Tuấn trông thấy 1 dòng nước mắt lấp lánh, chảy dài trên gò má Phong, rơi 1 cách đáng cay xuống sàn nhà, anh mới chạnh lòng...! Có lẽ anh đã hơi mạnh tay với cậu chủ... Sau hồi lưỡng lự, Tuấn mon men đến gần Phong, chộp lấy cằm cậu chủ rồi nâng lên. Quả thật, chỗ anh vừa đánh Phong đã bắt đầu sưng lên rồi...

- Buông ra!! - Phong cúi gắt, hất tay Tuấn ra 1 cách mạnh bạo

Tuấn bối rối nhìn vào đôi mắt ngấn lệ của Phong, gương mặt dỗi hờn kia bỗng dưng trở nên đáng yêu hơn bao giờ hết vì men bia, cùng với đôi môi mím chặt lại như để ngăn đi sự ghen ngào.

- Tôi xin lỗi... - Tuấn lí nhí

- Tôi không giận anh. - Phong khổ sở nói - tôi căm ghét tôi! Mẹ kiếp! tôi làm sao thế này?! Cứ gần anh là tôi lại không kìm chế được bản thân mình.

Hơi men đã thấm sâu vào người Tuấn từ lúc nào. Nó thoát ra từ đôi mắt, tạo 1 làn khói ảo ảnh mang dáng hình của 1 người con gái - người mà anh luôn yêu thương và nhớ nhung da diết. Bất giác, Tuấn lại thấy Phong giống Nhi đến kinh khủng! Từ đôi môi mím chặt lại mỗi khi giận hờn anh điều gì đó, đến cách quệt nước mắt cũng y hệt cô người yêu bé nhỏ của anh...Từng hơi thở của Phong bỗng dưng quyến rũ Tuấn 1 cách lạ thường, gương mặt đẹp hoàn hảo kia lại 1 lần nữa khiến anh rung động...và trong 1 khoảnh khắc chớp nhoáng, như bùng nổ mọi cảm xúc tận sâu trong lòng, Tuấn đặt 1 nụ hôn lên môi Phong, 2 người lao vào nhau như 2 con thiêu thân, họ hòa quyện tâm hồn vào vòng tay ấm áp, trong ngọn lửa mãnh liệt của tình yêu. Đêm đen bao trùm lên khắp căn nhà, mọi thứ trở nên im lặng đến tê người...ngoại trừ tiếng kim

đồng hồ tíc tắc, tiếng ong ong phát ra từ chiếc tủ lạnh cũ kỹ và hơi thở mạnh, gấp gáp của 2 người đàn ông hòa quyện vào trong sự ngọt ngào của tình yêu...

Phong khoác trong mình bộ quần áo trắng muốt, ung dung dạo bước trên bãi cát dọc bờ biển xanh biếc 1 cách kỳ lạ. Mỗi con sóng vỗ vào từng mỗm đá như mang 1 nỗi niềm riêng. Phong cảm thấy lòng mình lâng lâng niềm hạnh phúc khó tả, nó khiến anh thanh thản, yên bình đến mức muốn tan ra, hòa mình vào làn gió ướp theo 1 hương hoa thơm ngát vô danh nào đó... Tất cả mọi thứ đều khá bình thường, cho đến khi cô gái với lỗ hổng ngay ngực xuất hiện trước mắt anh. Phong khựng lại, bỏ 2 tay ra khỏi túi và nhìn chăm chăm cô gái vẻ dò xét như thuở nào

- Này! Nhất quá tam nhé! Lần này thì cô nên liệu hồn nói cho tôi biết cô là ai đi.!

Sau nụ cười dịu dàng, cô đáp:

- Anh đã chịu chấp nhận tình yêu đó rồi phải không?

- Đừng có đánh trống lảng nữa! - Phong lì lợm bịt tai lại - tôi sẽ không nghe cô nói gì hết khi chưa biết cô thật sự là ai!

Cô nàng lắc nhẹ đầu rồi từ từ gỡ tay Phong xuống

- Anh không cần phải làm như vậy, vì tôi cũng chẳng có ý định giấu anh nữa đâu.

- Tốt đấy! Nào nói đi!

Cô xoay mặt về hướng biển, im lặng khá lâu như để tìm những từ ngữ đẹp nhất có thể biểu đạt tâm trạng của mình vậy. Cô nghĩ mình nên vào thẳng vấn đề, vì cô hiểu rõ anh chàng này chẳng hề có tính kiên nhẫn chút nào đâu.

- Anh có bao giờ thắc mắc vì sao tôi không có trái tim không?

- Từ lần đầu gặp cô rồi, cô gái kì lạ ạ!

- Vì trái tim đang nằm trong lồng ngực anh, là...của tôi.

- Cái gì...? - Phong ấp úng 1 hồi rất lâu sau mới nói thành lời - vậy...cô là người đã hiến tim cho tôi sao?

- Không hẳn là chỉ riêng ình anh, nhưng định mệnh...đã gắn kết chúng ta với nhau.

Bất chợt Phong lao đến ôm chặt lấy cô gái, anh siết chặt cô với vẻ trông thật háo hức. Cuối cùng anh cũng đã gặp được người mà anh đã thầm biết ơn suốt mấy tháng qua...

- Nếu thực sự cô là người tốt bụng đó, thì tôi biết ơn cô vô cùng! Cảm ơn cô đã cho tôi cuộc sống mới, cô gái à...!

- Tôi bản khoăn rằng...không biết khi nghe thêm được điều tôi sắp nói, anh có còn biết ơn tôi như thế này nữa không, hay là sẽ căm hận tôi đến xương tủy... - cô e dè nói

- Tôi có thể hận người đã cứu mạng tôi được sao?

- Anh chính là người thừa kế tình yêu của tôi, Vũ Phong à...! Hãy giúp tôi tiếp tục yêu thương anh ấy...

Nói rồi, cô gái tan biến như 1 làn sương, dần mất hút trong vòng tay của Phong. Nụ cười thoáng 1 nỗi buồn man mác kia vẫn còn vương lại trong tâm trí anh chỉ đến khi tỉnh giấc. Phong nhắm mắt 1 cách khó chịu khi nhìn vào cánh quạt đang quay mòng mòng trên trần nhà, đầu anh đau như búa bổ và nặng nề như chứa cả tấn thuốc nổ chuẩn bị được kích hoạt ngòi nổ vậy. Anh xoay người sang bên phải, Tuấn vẫn còn ngồi im bất động bên mép giường chỉ với 1 chiếc quần dài, ngực để trần khoe lên những đường nét rắn chắc trên đôi vai và tấm lưng của anh. Phong mơ màng thêm 1 chút nữa rồi...như sức nhớ ra mọi chuyện, anh giật phắt người dậy tựa bị bỏng nước sôi. Phong nhìn xuống người mình và suýt nữa đã hét lên khi phát hiện ra anh chẳng còn mảnh vải nào để che thân! Hóa ra...đêm mặn nồng ấy không phải là 1 giấc mơ...

Biết Phong đã tỉnh giấc, Tuấn liền cất lời, giọng điệu nghe hết sức gắt gỏng:

- Nói cho cậu biết! Tôi không phải là gay!

- Tôi cũng chẳng phải!!! - Phong quát to hơn
- Không phải?? - Tuấn trừng mắt nhìn cậu chủ - đêm qua cậu đã hôn tôi đấy!
- Còn anh thì chắc không à??
- Tôi còn tưởng cậu chẳng nhớ gì...
- Chuyện...khiếp thế ai mà không nhớ?! Tôi chưa bao giờ say đến mức không nhớ gì cả đâu.
- Chết tiết! - Tuấn khỏ sở vò đầu mình - trước khi thức giấc tôi chỉ cầu mong sao đó chỉ là giấc mơ, chúng ta bị làm sao thế này...

Sự ray rứt đến cồn cào bất giác ồ ập đến khiến Tuấn như muốn ngạt thở. Anh cảm thấy có lỗi với Nhi vô cùng... Ngày cô mất, anh đã tự hứa với lòng sẽ không đến với bất cứ người con gái nào khác, vì anh chắc chắn 1 điều rằng: sẽ không ai hiểu anh bằng cô, không ai hợp với anh như cô, và cũng chẳng ai yêu anh như cô vẫn luôn thủ thủ bên tai anh mỗi ngày. Vậy mà giờ đây...anh lại thấp thoáng trông thấy bóng hình của cô từ 1 tên con trai, mà anh còn điên đến mức ngủ với hắn ta nữa chứ! Đêm qua...mặc dù không nhớ rõ chi tiết sự việc, nhưng anh biết mình đã làm 1 việc hết sức động trời! Anh không thể tưởng tượng được rằng cô sẽ sốc...thậm chí ghê tởm anh như thế nào nếu cô biết được chuyện này...

Phong cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi nhanh chóng phóng xuống giường và mặc quần áo vào, nhưng khi cài đến chiếc cúc thứ 2, Phong vô tình liếc sang khung ảnh đặt cạnh đầu giường và...anh thật sự chết lặng người đi khi trông thấy cô gái xinh xắn, đang tươi cười trong bức ảnh ấy. Từ đôi mắt, mái tóc và dáng người đều hoàn toàn giống cô gái trong giấc mơ của anh đến kinh ngạc! 2 người giống nhau hay họ chính là 1?! Phong run run cầm khung ảnh lên rồi dí sát vào mắt để kiểm tra lại kết luận của mình, nhưng chỉ 2 giây sau đó, anh chắc chắn 100% rằng đây đích thị là cô gái với lỗ hổng ngay ngực; người đã ám ảnh anh bấy lâu nay. Rồi nhanh như cắt, Phong phóng qua bên kia giường, chìa khung ảnh ra trước mặt Tuấn và hỏi:

- Này! Nói cho tôi biết, cô gái này là gì của anh?!

Sau 1 hồi ngần tò te vì thái độ “quá khích” của Phong, Tuấn cũng buồn bã đáp:

- Là bạn gái của tôi, như cậu biết đấy, cô ấy mất rồi.

Phong cảm giác mặt đất dưới chân mình rung chuyển dữ dội. Cho đến bây giờ thì 1 thằng ngốc cũng nhận ra mắc xích trong mối quan hệ này, chứ đừng nói đến 1 người thông minh, nhạy bén như Phong. Cô gái kia là người đã tốt bụng hiến tim cho Phong, nhưng trùng hợp thay, cô lại là bạn gái của Tuấn. Nhưng 2 vấn đề trên lẽ ra chẳng có gì đáng để bận tâm nếu cô ấy không nói với Phong rằng: “Anh chính là người thừa kế tình yêu của tôi”. Như vậy khác nào anh đang được sở hữu cả trái tim lẫn tình yêu mà cô ấy dành cho Tuấn? Liệu đây có thực sự là câu trả lời cho những cảm xúc, những hành động quái lạ của anh trong thời gian vừa qua không? Và khi đã nói lại hết tất cả các mắc xích quan trọng, có liên kết chặt chẽ với nhau, Phong tin rằng chuyện hoang đường “thay tim đổi tình” này là thật. Anh quay sang chộp lấy vai Tuấn, tiếp tục gặng hỏi:

- Trước khi mất, cô ấy có nói với anh là sẽ hiến tim hay cái gì đó đại loại thế không?!
- Không...cậu làm sao vậy?!
- Vì tôi nghĩ mình đang mang trái tim của cô ấy! - Phong hốt hoảng - mẹ kiếp! Tôi mơ thấy cô ấy những 3 lần, và lần nào tôi cũng nhớ như in cái lỗ hổng ngay ngực và giọng nói trong vắt đến rợn người của cô ấy, thử hỏi có kỳ lạ không chứ?!

Tuấn trợn trừng mắt lên, miệng há hốc vẻ kinh ngạc đến tột độ. Người yêu của anh...đã thật sự hiến tim cho người khác trước khi mất ư...? Nghĩ đến việc trái tim cô thuộc về 1 ai khác, anh lại cảm thấy xót xa, mặc dù anh biết cô đã làm 1 điều tốt... Nhưng xoay lại Phong, thái độ của anh chàng này vô tình khiến Tuấn nổi cáu! Anh chống tay lên hông đứng uy nghi trước mặt cậu chủ, nghiêm giọng:

- Cậu đang hét toáng lên vì điều gì vậy?! Nếu cậu muốn cảm ơn Nhi vì trái tim trong lồng ngực chết tiết của cậu; thì tôi nghĩ cậu nên nói năng nhỏ nhẹ 1 chút!

- Tôi bình tĩnh thế quái nào được chứ?! Tôi thề với anh tôi không phải là gay! Thậm chí tôi từng ngủ với biết bao nhiêu cô gái. Nhưng chỉ sau khi thay tim, là tôi...

Tuấn nhướn mày, ý bảo Phong nói tiếp

- Tôi có...tình cảm đặc biệt với anh...! - Phong khỏ sở nói - chết tiệt! Trong mơ cô ấy còn bảo tôi chính là người thừa kế tình yêu của cô ấy dành cho anh nữa chứ!

Tuấn cảm thấy từng thớ thịt trong cơ thể mình như được tê cứng lại. Mồ hôi lạnh toát ra sau gáy bắt đầu khiến anh run mình...Là 1 nhạc sĩ chuyên sáng tác những bài hát trữ tình lãng mạn, anh đã tự nuôi tâm hồn mình trở nên bay bổng lúc nào không hay. Nhưng...chuyện Phong vừa nói hoàn toàn phản khoa học, đến cả 1 người bay bổng như Tuấn cũng thấy nó vô cùng phi thực tế! Rồi Tuấn lại cảm thấy lòng mình đầy nổi bần khoăn, anh vừa giận vì câu chuyện anh cho là bịa đặt, vừa lung lay bởi những cảm xúc khó tả khi ở bên cạnh Phong...Sau hồi im lặng, Tuấn cũng quyết định cất lời:

- Phong này, tôi quý cậu như 1 người bạn. Thú thật ở cậu có vài ưu điểm mà tôi rất tôn trọng, thậm chí là ngưỡng mộ. Vì thế cậu hãy sống thật với bản thân mình đi, tôi chẳng phải người kì thị giới tính thứ 3 đâu. Và quan trọng 1 điều nữa, tôi rất yêu Phương Nhi, không ai có thể thay thế cô ấy, vì vậy, xin cậu đừng bịa ra chuyện vừa rồi có được không?

Phong vuốt mạnh mặt mình như thể tức điên lên mà chẳng biết phải làm sao. Sự tự ái khiến bản tính kiêu ngạo trỗi dậy, anh chau mày, thở sức hết vào mặt Tuấn:

- Anh đừng có nói cái kiểu như tôi đang van xin tình yêu của anh! Anh nghĩ tôi muốn mình trở nên quái đản như thế này lắm sao?! Bịa đặt à?! Được! Chúng ta cùng đi điều tra về trái tim này, đi nào!

Đoạn Phong nắm tay Tuấn định lôi đi, nhưng Tuấn đã gạt phăng ra

- Tôi không bảo cậu bịa chuyện thay tim, nhưng chuyện thừa kế tình yêu nghe sao viễn vông quá! Cậu 23 tuổi rồi, cậu phải hiểu 1 điều là cảm xúc của con người được gắn liền với bộ não. Trái tim chỉ có nhiệm vụ bơm máu lên não và khắp cơ thể thôi!

- Thế anh giải thích thế nào về việc bỗng dưng tôi có tình cảm đặc biệt với anh đây? Nhạc sĩ các anh giờ khô khan thế à? - Phong nói về mĩa mai - chẳng phải các anh hay viết những câu như “Yêu em bằng cả trái tim” sao??

- Đó là chuyện của cậu! - Tuấn gắt gỏng - nếu lời bài hát là “Yêu em bằng cả bộ não” thì cậu có can đảm để nghe không?!

Phong siết chặt 2 nắm tay mình lại, môi run run như cố kìm lại 1 câu chửi rửa thậm tệ nào đó. Nhưng về mặt anh lại trông có vẻ đau khổ như vừa bị tổn thương sâu sắc.

- Tóm lại anh vẫn định ninh tôi là 1 thằng đồng bóng, và tôi bịa ra câu chuyện thừa kế tình yêu hoang đường kia chỉ để ép buộc anh phải làm người yêu của tôi phải không?

Tuấn im lặng, cúi gầm mặt xuống và thở ra 1 hơi dài đến não ruột. Phong tức tối đá vào chiếc ghế bên cạnh rồi ném khung ảnh lên giường 1 cách thô bạo, bắt chấp ánh mắt khó chịu của Tuấn. Phong dùng dằng xỏ giày vào, quyết định chẳng thèm nói chuyện với tên cứng đầu này nữa, tên chết tiệt dám phủ nhận điều mà anh đang ra sức bám vào; để chứng minh anh hoàn toàn không phải gay! Nhưng khi mở cánh cửa, như sực nhớ ra điều gì, Phong quay phắt lại, hỏi Tuấn:

- Nhi mất ngày 13/6 năm nay đúng không?

- Phải, sao cậu biết? - Tuấn trở mặt ngạc nhiên

- Vì đó là ngày tôi biết tin mình sẽ được thay tim. - Phong lườm anh chàng ca sĩ - Và tôi nói cho anh biết, tình cảm chết tiệt này không phải từ tôi, mà là từ cô ấy! Cô bạn gái quý hóa của anh vừa cứu sống tôi, vừa đem đến 1 bi kịch cho đời tôi đấy!

Nói rồi Phong bước ra và đóng sầm cánh cửa lại 1 cách chua chát...! Để lại Tuấn vẫn còn ngồi thừ ra trên chiếc giường đầy nổi ám ảnh về đêm hôm qua ấy...

—————†—————

Phong lái xe chạy dọc con phố khá vắng vẻ, anh đưa mắt liếc sơ những người khách đang ngồi thư giãn cùng với ly cafe sánh đặc bên ven đường, và tự hỏi :“Làm thế quái nào mà họ có thể vui vẻ trong 1 ngày bận rộn thế này?!” Không khí dễ chịu của buổi sáng tinh mơ cũng chẳng xoa dịu được tâm trạng đang cực xấu trong lòng Phong lúc này. Những lời nói vừa rồi của Tuấn vô tình khiến anh tự ái vô cùng, làm sao Tuấn có thể nghĩ anh xấu xa, hèn hạ đến mức lợi dụng cái chết của Nhi, tình yêu của Nhi để ràng buộc Tuấn chứ? Càng nghĩ Phong càng tức điên không chịu được, đến nỗi anh chỉ muốn quay lại nhà Tuấn và đâm anh chàng này mấy chục phát cho nguôi giận. Tuấn đâu có biết trong suốt quãng thời gian qua, Phong đã phải dằn vặt, đau khổ đến như thế nào khi nhận ra anh yêu Tuấn có chứ? Có sao 1 người đàn ông hào hoa, tài giỏi, là ước mơ của mọi cô gái như anh lại bị chọn để đi yêu 1 gã đàn ông khác?! Mà gã này lại còn cứng đầu và chẳng biết điều nữa chứ! Anh đã làm gì điều gì có lỗi với Nhi mà khiến cô phải trừng phạt anh bằng phương thức buồn cười như thế này...? Phong muốn từ chối tình yêu này, nhưng điều này có lẽ quá khó đối với anh, vì ngày nào không được gặp Tuấn anh đều có cảm giác trống vắng và nhớ nhung da diết...Anh có cơ hội quên được mối tình ngang trái này không? Hay sẽ sống cùng với nó đến hết cuộc đời này...?

Phong bất thành linh dừng xe bên vệ đường khi trông thấy Vy vừa bước ra khỏi 1 siêu thị nhỏ, trên tay cô là 2 túi nylon lớn đầy những thực phẩm bổ dưỡng. “Ra cô ấy cũng biết đảm đang thế à?”, Phong tự mỉm cười khi nghĩ thế. Mà trông Vy hôm nay thật xinh đẹp làm sao trong chiếc váy hoa màu xanh nhạt, không khí buổi sáng như làm cho làn da Vy trở nên trắng hồng hơn, mái tóc cũng óng mượt và bồng bềnh hơn...

Có lẽ, Vy là 1 trong số những cô gái hiếm hoi mà Phong có cảm tình thật sự. Cô không những đối xử tốt với anh mà còn dành rất nhiều sự ưu ái và tình cảm đặc biệt nữa. Phải chi anh có thể yêu Vy như yêu gã đàn ông cứng đầu kia, phải chi anh đừng được chọn để thừa kế thứ tình cảm bất diệt ấy, phải chi anh có thể yên lòng đến với cô như 1 người con trai bình thường... Hay từ giờ, anh nên quyết tâm từ bỏ tình yêu ngang trái này? biết đâu anh sẽ quên được Tuấn nếu hết lòng hết dạ yêu thương Vy?

Nghĩ rồi Phong nhanh tay mở cửa xe, dự sẽ tỏ tình với Vy và đường hoàng trở thành 1 người con trai bình thường dưới mắt “bạn trai của nữ diễn viên xinh đẹp”. Nhưng cùng lúc đó, 1 chiếc xe du lịch màu bạc, lao như bay về phía Vy...

8. Chương 8: Trốn Tránh

Vy cảm giác như có 1 áp lực kinh hoàng đang ập về phía cô. Vy quay phắt sang và vô cùng hoảng hốt khi trông thấy 1 chiếc xe du lịch màu bạc lao về phía cô như 1 con thú hoang đang rất thèm khát con mồi. Quá sợ hãi, Vy đứng chết trân giữa làn đường dành cho người đi bộ, đôi tay hoàn toàn bất lực, mắt thì chỉ biết căng ra và nhìn chăm chăm vào chiếc xe ấy...

Phong đẩy mạnh cửa xe ra, cuống cuồng chạy về phía Vy, miệng thỏa sức la hét :“Tránh ra!!!”, nhưng người cần nghe câu ấy lại có vẻ như chẳng hề nghe thấy gì cả...! Vy đã bị nỗi hoảng sợ đến tột cùng lấn át hết tâm trí rồi, nó khiến cô chỉ biết bất lực đứng đấy mà chờ đợi đầu xe hung hãn chuẩn bị nuốt lấy mình...

Phong bật người, nhào đến ôm gọn Vy trong vòng tay, rồi cả 2 cùng lăn long lóc trên vỉa hè, đối diện chiếc Mercedes đen tuyền của Phong. Hai túi nylon rơi xuống đất, những lon đồ hộp, ví trướng, trái cây thay nhau nảy bật ra khỏi chiếc túi và lăn long lóc trên mặt đường. Thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, Vy tái xanh mặt, tay run run bấu chặt lấy vai Phong như đứa trẻ vừa bị con quái vật hù dọa. Bên cạnh đó, Phong cũng bị 1 phen mất hồn, mồ hôi anh rịn ra trên trán, và anh thở lấy thở để như để kiểm tra xem mình có còn sống không vậy. Sau khi đã hoàn hồn, Phong mặc dù rất muốn trách Vy vì sự sơ ý đến nỗi suýt mất mạng, nhưng lại động lòng khi trông thấy gương mặt đang tái xanh vì sợ hãi của cô bạn. Rồi bằng cử chỉ nhẹ nhàng nhất, anh vén phần tóc mái phủ lòa xòa lên mang tai Vy và ân cần hỏi:

- Em không sao chứ?

Vy ngơ ngác nhìn Phong bằng đôi mắt vẫn còn nguyên sự hoảng loạn, rồi như vừa hoàn hồn, cô lắc đầu nguầy nguậy ý bảo mình không sao để Phong yên tâm.

- Cái thằng ôn tài xế khi nãy...! - Phong tức tối - nó không biết bóp còi chặc?!

- Chẳng lẽ... - giọng Vy run run - là fan của tên Thiên Long?

- Ý em là ca sĩ Thiên Long à?

Vy gật nhẹ đầu...

Phong nhíu mày lại suy nghĩ...Thiên Long là 1 ca sĩ trẻ đang nổi tiếng trong showbiz hiện nay. Các bài hát của hắn đều nhanh chóng trở thành hit nhờ lượng truy cập khổng lồ trên youtube và những trang web âm nhạc khác. Giới trẻ - đa số là các cô gái - đều hâm mộ Thiên Long đến điên cuồng, họ mê mẩn ngoại hình điển trai, mái tóc nhuộm bạc trắng và nụ cười nửa miệng của hắn. Nhưng đời tư của anh chàng ca sĩ này lại khá ồn ào cùng với mớ scandal tình ái không dứt. Hắn liên tục xuất hiện trên các mặt báo và luôn là tâm điểm của cánh paparazzi, vì những tin tức, hình ảnh về hắn đều rất “đắt giá” đối với họ.

- Fan của thằng đó thì có liên quan gì đến em? - Phong nhướn mày

- Bọn fan cuồng Thiên Long nghĩ em là người yêu hắn nên mới...phát điên lên hết như vậy - Vy khóc nức - anh thấy đấy, chiếc xe khi nãy chẳng thềm ẩn còi, chứng tỏ nó cố ý muốn hại em!

Phong bối rối vỗ vỗ vai cô bạn, trấn an cô:

- Em đừng khóc! Có chuyện gì từ từ giải quyết, đi uống chút gì nào.

—————†—————

Hai người vào công viên gần đó, Phong mua cho Vy 1 ly trà sữa dâu, hy vọng hương vị ngọt ngào của dâu có thể xoa dịu bớt sự căng thẳng và tức giận trong lòng cô lúc này. Rồi Vy bắt đầu kể cho Phong nghe đầu đuôi sự tình. Cô bảo Thiên Long là 1 tên ngu ngốc và hiếu thắng vô cùng, hắn để ý Vy trong 1 buổi tiệc do công ty hắn tổ chức và từ đó hắn luôn dùng mọi thủ đoạn để biến cô thành của hắn; bất kể cô đã nhiều lần cự tuyệt hắn quyết liệt. Vì thế nên Thiên Long đã nổi cơn tự ái của 1 gã đàn ông, hắn tự ý tung tin đồn viên kịch Hạ Vy là người yêu của hắn trên khắp các mặt báo, thậm chí trên Facebook cũng đăng tải những dòng status lăng mạn mà hắn dành cho Vy, và dĩ nhiên, dưới status ấy là hàng tá bình luận thể hiện đầy sự tiếu nuối của các fan nữ trung thành.

- Hắn cư xử như 1 thằng điên! - Vy tức tối dập ly trà sữa xuống ghế đá - em liên tục bị hắn quấy rối, đe dọa, em không thể chịu được nữa!

Phong thở dài, gật gù tỏ vẻ cảm thông với cô bạn và nói:

- Vậy nếu biết em có người yêu thì hắn còn làm phiền em nữa không?

- Em không biết nữa...nhưng sao anh lại hỏi vậy?

- Anh sẽ làm người yêu của em - Phong nở nụ cười nửa miệng - để xem hắn có gan động đến bạn gái của Vũ Phong này hay không.

Chợt, đôi mắt Vy long lanh lên như 1 tấm kính vừa được lau chùi thật kỹ lưỡng vậy, cô cảm thấy mặt mình đang nóng bừng lên cùng với niềm hạnh phúc ngất ngây không thể tả siết trong cõi lòng lúc này. Trong 1 thoáng cô đã không còn thấy tên Thiên Long là 1 nỗi phiền toái, xui xẻo nữa, mà thay vào đó, hắn còn là chiếc cầu nối đưa Phong đến với cô. Vy chẳng quan tâm Phong có phải vì thương hại mình hay không, cô chỉ cần được làm bạn gái của anh chàng...tuyệt vời này mà thôi...!

- Anh nói thật chứ...?

Phong gật nhẹ đầu, khoác vai Vy rồi khẽ nép cô vào lòng mình. Nhưng khi đã khuất khỏi tầm nhìn của Vy, sắc mặt Phong mới đột ngột tối sầm lại...ánh mắt anh lộ rõ sự hoang mang và buồn bã. Ngay lúc này đây, Phong chỉ ước sao người anh đang ôm vào lòng lúc này là Tuấn...,chỉ vừa xa Tuấn có vài tiếng đồng hồ mà anh đã nhớ Tuấn đến da diết rồi, đến nỗi anh vô tình bấu chặt vào vai Vy như để kiềm chế nỗi đắng cay trong lòng...

—————†—————

3 ngày thắm thoát trôi qua, Tuấn không đến Sound of Paradise, mà dành phần lớn thời gian để đi lang thang khắp nơi trong thành phố. Đêm nào, anh cũng về đến nhà trong bộ dạng say mèm, có hôm còn là những vết thương do cuộc ẩu đả với bọn bợm rượu, lưu manh nào đó. Trong suốt 3 ngày ấy, những hồi ức về Phương Nhi ngập tràn trong tâm trí anh cùng với nỗi dần xé, cắn rứt cùng cực của lương tâm. Mỗi bước

chân anh chạm xuống mặt đất, là mỗi mảng ký ức hạnh phúc ngày ấy dần hiện lên; rồi ghép lại thành 1 bức tranh vô cùng sinh động...

Nhi từng nói rằng cô rất thích dạo bước trên vỉa hè để dễ dàng ngắm nhìn đường phố, để có thể nghe lâu hơn 1 bài hát phát ra từ quán cafe bình dân nào đó, để mùi hương của sườn nướng thơm ngon vương lại trên chóp mũi cô lâu hơn...

Cô cũng rất thích ngồi trú mưa trong trạm xe bus và nhâm nhi 1 ly cafe âm ỉ cùng người yêu...không có cảm giác nào an toàn hơn khi ấy...

Và cô đặc biệt yêu biển...! Cô sẵn sàng thức trắng cả đêm để có thể ngắm được cảnh mặt trời mọc. Vì khi nhìn thấy hình ảnh quả cầu lửa dần hiện ra phía đường chân trời, rồi nhả 1 thứ ánh sáng kì diệu lên mặt biển, cô cảm thấy tâm hồn mình trong suốt hơn bao giờ hết...Những chuyện buồn đau bỗng dưng tan biến đi như chưa bao giờ tồn tại. Bóng tối bao trùm vùng biển cả bóng tối trong lòng cô đều được xua tan đi tất cả bởi thứ ánh sáng kì diệu ấy. Nhưng thật buồn và tiếc thay...Tuần hiếm khi nào có cơ hội được làm những điều nhỏ bé ấy cùng cô. Khi Nhi còn tồn tại trên cõi đời này, anh chỉ mãi mê cắm đầu vào những chiếc đàn piano, những cây guitar, những bài hát con dang dở và hàng loạt buổi biểu diễn ở phòng trà. Anh vẫn còn nhớ như in ánh mắt như cổ giấu nỗi buồn của cô, khi biết anh không thể đưa cô đi dạo phố trong đêm Giáng sinh, vì lịch diễn dày đặc hôm ấy.

Từ ngày cô mất cho đến nay, anh không buồn hát lấy 1 câu, ngoài bản nhạc dành riêng cho cô ra, anh không thể sáng tác thêm 1 bài hát nào. Trong thâm tâm anh, cứ mãi bị ám ảnh bởi những phút giây, những tháng ngày mà anh không thể dành cho cô.

Trời bỗng đổ mưa như trút nước, Tuấn chạy vội vào trạm xe bus gần đó để trú tạm cơn mưa. Cái lạnh bắt đầu luồng qua lớp áo thun mỏng tang, khẽ chạm vào da thịt anh, khiến anh phải co rúm người lại. Tuấn vừa nhắm mắt vừa châm điếu thuốc để chống chọi lại cơn lạnh xé thịt này. Vài phút sau, khi mưa đã to đến mức át hết mọi thứ âm thanh xung quanh, hình ảnh đường phố về đêm dần dần mờ nhạt đi, thì anh mới cảm tưởng như mình đang bị tách biệt khỏi thế giới hạnh phúc của loài người...anh cảm thấy cô đơn quá...trống trải quá...!

Rồi cứ thế, đôi mắt Tuấn dần hòa vào tấm màn mưa tuông trắng xóa, đầu óc trở nên trống rỗng và anh cũng chẳng còn cảm thấy lạnh nữa. Cứ như anh đã hoàn toàn trong suốt, vô hình đối với thế giới này rồi vậy...!

Bất chợt, Phong xuất hiện trước mắt anh, dáng người cao gầy dần xuyên qua làn mưa vô tình...mái tóc vàng ướt đầm rũ xuống đôi mắt sắc lạnh hút hồn, vẻ mặt Phong vẫn điềm tĩnh, tự tin đến mức khiến Tuấn phải ghen tỵ. Bằng cử chỉ ân cần nhất, Phong nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc Tuấn rồi...

Biến mất...!

Điếu thuốc trên môi Tuấn rơi xuống nền đất ướt sũng, cơ mặt anh đông cứng lại vì khoảnh khắc ảo ảnh vừa rồi... Có sao, trong lúc nổi cô đơn cùng cực đang vây bám lấy anh như thế này, Phong lại xuất hiện trước mắt anh? Người anh cần lúc này là Phương Nhi...là người yêu của anh cơ mà...! Tuấn ngồi gập người lại và hét lên thật to những âm thanh đắng cay nhất từ tận đáy lòng mình...

—————†—————

21 giờ 47 phút...

Thái Hà đã đứng trước cửa nhà đợi Tuấn tự lúc nào. Vừa trông thấy anh, cô bỏ 2 tay ra khỏi túi chiếc áo khoác lông trắng tinh và bước nhanh về phía anh, tiếng giày cao gót nện từng hồi xuống sàn nghe có vẻ rất khó chịu; chắc hẳn, tâm trạng chủ nhân của nó cũng đang vô cùng xấu đấy...

- Anh xem em là cái gì hả?? - Hà quát lên - tự ý nghỉ việc, tự ý nhờ người đến thay thế, tự ý cắt mọi liên lạc với em! Rốt cuộc anh có quan tâm gì đến cảm xúc của em không?!

Tâm trạng lúc bấy giờ của Tuấn cũng chẳng khá hơn Thái Hà bao nhiêu, thậm chí còn tồi tệ hơn cô nàng này nữa. Tuấn thở ra 1 hơi dài, nói về ngắn gọn:

- Chẳng phải anh đã nhắn tin báo cho em từ 3 ngày trước rồi sao?

- Và sau đó anh biệt vô âm tính???

- Em chỉ là bạn của anh, đừng có quản lý anh như vậy nữa có được không?! - Tuấn gắt gỏng

- Chỉ có 1 mình anh xem em là bạn thôi - Hà rưng rưng nước mắt - đồ ngốc...!

Tuấn im lặng, đưa tay vuốt mặt mình về vô cùng mệt mỏi... Anh biết rõ tình yêu mà Hà dành cho anh, nhưng rất tiếc, anh vẫn chưa quên được Phương Nhi; và hơn nữa, Hà không bao giờ là mẫu người con gái anh yêu thích. Lý do anh vẫn còn giữ mối quan hệ với cô nàng này chỉ vì Nhi mà thôi, vì Nhi chắc chắn sẽ rất buồn nếu anh đối xử tệ với người bạn duy nhất của cô ấy.

- Anh xin lỗi... - Tuấn cố gắng dịu giọng - khi nào bình tâm, anh sẽ trở lại làm việc, em về cẩn thận.

Nói rồi, Tuấn tra nhanh chìa khóa vào và mở cửa, nhưng Hà vẫn chưa chịu về, cô mím chặt môi tức giận rồi khẽ rít qua kẽ răng những âm thanh khá chua chát:

- Phong và anh 3 ngày nay đều như người mất hồn, vì trùng hợp hay vì nguyên nhân stress của 2 người là từ nhau mà ra?

Tuấn khựng lại...! Nhưng sau đó liền bước nhanh vào trong nhà. Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng anh, để lại Hà đang tức điên lên vì cơn ghen lồng lộn vô căn cứ.

—————†—————

Ngay thời điểm đó...

Phong đưa Vy về nhà sau buổi tập kịch khá mệt mỏi và căng thẳng. Hôm nay anh phải giao cả Sound of Paradise cho Hà và Vân quản lý, để tập trung chuẩn bị thật tốt vai diễn “thằng hề quỷ” vào đêm mai của mình. Chiếc Mercedes bóng loáng dừng trước ngôi nhà trông khá giàu sang, bất giác...Phong thầm nghĩ cô gái này thật xứng đôi với mình, giống như câu “thanh mai trúc mã” mà người ta vẫn thường dùng để gọi cặp nam nữ sinh ra là để dành cho nhau. Vậy thì anh cần đến 1 ai khác ngoài Vy nữa chứ...? Nghĩ rồi, Phong khẽ nhếch mép về nhạo đời, có phần chua chát...! Trái tim anh lại quặn đau như thể có ai đang ra sức cẩu xé nó vậy...

Vy chồm sang ôm Phong rồi nhẹ nhàng hôn lên má anh. Phong cười hơi gượng, xoa đầu cô và nói:

- Được rồi, em vào nhà nghỉ ngơi đi, hôm nay chắc là mệt mỏi lắm đúng không?

- Vâng, nhưng em quen rồi. Anh về cẩn thận nhé, em tin ngày mai anh sẽ chinh phục được khán giả - Vy vẫn nắm chặt tay Phong lưu luyến không muốn rời.

Phong giơ ngón tay cái lên, nở 1 nụ cười tự tin để Vy an tâm. Sau đó, Vy mở cửa xe và bước vào nhà, không quên ngoảnh đầu lại tặng người yêu mình 1 nụ hôn gió...

—————†—————

Phong vừa về đến nhà thì đã phát hiện có 1 người đang ngồi chống cằm lên đầu xe máy; kiểu rất mệt mỏi và cộc cằn như thể đã chờ đợi ai đó rất lâu rồi vậy. Bất giác, Phong cảm thấy hơi sợ hãi khi nhận ra người ở trước cổng nhà mình, anh đã lẩn tránh người này suốt mấy ngày gần đây, vì...khá nhiều lý do. Nhưng... nghĩ lại thì anh không thể trốn tránh người kia cả đời được, dù sao trong lòng anh cũng đang chứa đựng vô vàn những tâm sự và rất cần 1 ai đó đủ kiên nhẫn để lắng nghe anh. Do dự 1 hồi, Phong bước ra khỏi xe và cất tiếng:

- Lâm, mày đợi tao hả?!

Lâm ngẩng đầu lên, quắc mắt nhìn cậu bạn với vẻ khá giận dữ. Nhưng vốn không nóng nảy giống như Phong, thay vì lao đến đấm cho anh chàng kia 1 phát, Lâm chỉ bước chậm chậm về phía cậu bạn và gắng giọng hỏi:

- Gần cả tuần nay mày liên tục tránh mặt tao! Đang có chuyện gì đúng không?!

- Không có gì. - Phong đáp nhanh

- Đừng giấu tao nữa cái thằng đàn này! Tao có còn là bạn mày không hả?!

Lâm chắc chắn 100% rằng đang có chuyện gì rất kinh khủng xảy ra với Phong, vì trong suốt 5 năm chơi với nhau, Lâm chưa bao giờ thấy Phong kì lạ, có phần hơi hoảng loạn như vậy. Và không ngoài dự đoán của Phong, lại 1 lần nữa vẻ mặt nghiêm nghị của Lâm khiến Phong khó có thể giấu cậu bạn thân điều gì.

- Nếu tao nói ra, mày cũng chẳng tin nổi đâu, thậm chí mày sẽ cảm thấy ghê tởm tao đấy Lâm à!
- Sẽ chẳng có điều đó! Vì mày là bạn thân nhất của tao, thẳng ngu! - Lâm quát lên
- Cho dù tao nói rằng tao bị đồng tính...?! - Phong cố bật từng âm thanh chua chát từ cổ họng mình

Lâm đứng chết lặng, 2 chân như chôn chặt dưới nền đất, 1 luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng khiến anh khẽ run mình. Không thể được! Thân thiết với Phong suốt gần 5 năm, Lâm cam đoan bạn mình không hề là dân đồng tính, mặc dù vẻ ngoài của Phong trông xinh xắn như con gái, nhưng tính cách hoàn toàn là của 1 người đàn ông! Thậm chí, Phong từng quen với biết bao cô nàng xinh đẹp khác cơ mà...! Nhưng...động tác thân mật với Tuấn khi ấy...lẽ nào là thật lòng? Cố gắng lấy lại bình tĩnh, Lâm ấp úng nói:

- Mày...như thế này lâu chưa?
- Chuyện dài lắm - Phong thở dài - vào nhà tao đi, tao sẽ kể, nếu mày muốn nghe.

Hai người vào nhà, cùng chào bố mẹ Phong rồi lên thẳng trên phòng cậu công tử. Căn phòng rộng như phòng khách của 1 ngôi nhà bình thường vậy, màu xanh dương đậm khiến người ta cảm tưởng như vừa bước vào đã bị lọt thẳm xuống 1 đại dương huyền bí...Những bức tường đều dán đầy áp phích của những diễn viên nổi tiếng khắp thế giới, chiếc giường to đùng trông rất êm ái được đặt dưới khung cửa sổ, bên cạnh là bức rèm màu nâu sữa đang bay phấp phới về rất sung sướng vì được nâng gió xinh tươi lùa vào ghé thăm.

Đã vào phòng Phong rất nhiều lần, nên Lâm không ngại gì mà tự nhiên ngồi phịch xuống giường của cậu bạn, xếp bằng 2 chân lại rồi nhìn chằm chằm vào Phong, hồi hộp chờ đợi câu chuyện mình sắp được nghe. Sau khi cởi bỏ chiếc áo khoác da đen tuyền của mình rồi treo lên cây máng, Phong kéo chiếc ghế xoay từ bàn học ra và ngồi đối diện với Lâm, âm ừ 1 hồi lâu rồi bắt đầu kể hết mọi chuyện cho bạn nghe. Ban đầu, Phong cũng có chút ngại ngùng khi kể ra câu chuyện kì lạ này, nhưng càng lúc thấy Lâm càng chăm chú lắng nghe về rất nghiêm túc thì anh lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn khá nhiều. Từ cảm xúc rung động với Tuấn sau lần thay tim về, rồi đến hành động thân mật vô thức cũng với Tuấn, những giấc mơ về Phương Nhi, về mối liên kết giữa cô và Phong, sau cùng là lần cả 2 tên con trai bị men bia làm ất kiểm soát...! Nghe đến đây Lâm hơi choáng váng 1 tí, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh và nghe bạn nói tiếp

- Tao khổ lắm mày à - Phong buồn rầu nói - càng trốn tránh tao càng đau đớn, tao không thể ngừng nhớ về hắn ta...!
- Vậy thì đừng trốn nữa! - Lâm nói sau 1 hồi ngưng khá lâu
- Mày đang ủng hộ việc bạn mày trở thành gay đấy à thẳng kia?!
- Không, nhưng hãy làm những gì mày cảm thấy hạnh phúc, tao chỉ ủng hộ mày đi theo trái tim của mày thôi

Chợt, Phong quát lên:

- Trái tim này đâu phải của tao! Mẹ kiếp!!
- Bé cái mồm thôi - Lâm rít qua kẽ răng - còn nữa, mày đừng nói kiểu vô ơn như vậy! Mặc dù Nhi làm đảo lộn tình cảm của mày, nhưng cô ấy đã ày cả 1 mạng sống đấy.
- Nói vậy là mày tin tao sao...?

Lâm gạt nhẹ đầu trước sự mừng rỡ của Phong. Làm sao anh có thể không tin được khi chính mắt anh cũng thấp thoáng thấy bóng dáng của Nhi ở cậu bạn? Và quan trọng hơn, trước giờ anh vẫn luôn tin tưởng Phong. Nhưng bi kịch tình yêu này sẽ khiến bạn anh phải sống trong đau khổ đến hết đời nếu không từ bỏ được nó, vậy chi bằng hãy chấp nhận nó, để có cơ hội tìm thấy hạnh phúc thật sự trong đời mình. Nếu chịu khuất phục trong ngục tù, thì suốt đời ta cũng chỉ là 1 tên tội phạm bị xã hội ruồng bỏ, chi bằng hãy liều lĩnh vượt ngục, trốn thoát khỏi song sắt giam cầm thể xác lẫn tâm hồn ta để tiến ra đón nhận ánh sáng ở

thế giới bên ngoài. Có thể ta sẽ bị thương, tồi tệ hơn là đánh đổi cả mạng sống, nhưng ta vẫn có cơ hội thay đổi định mệnh của mình, dù có như thế nào đi chăng nữa, cũng không hối tiếc!

Bỗng, Phong đứng phắt dậy, tiến về phía cửa sổ. Anh nhìn mông lung qua khung cửa với đôi mắt vô cùng ưu tư rồi cất lời, âm điệu nghe du dương như 1 bài hát vậy...:

- Mày biết không Lâm? Từ nhỏ tao chỉ biết ngắm nhìn thế giới qua khung cửa này, ngắm mấy đứa trẻ khỏe mạnh, tha hồ đùa giỡn với nhau mà lòng tao thấy tủi thân vô cùng. Tao đã luôn ước sao mình có thể khỏe mạnh để làm những gì tao muốn và đến bất cứ nơi đâu tao thích, tao nghĩ...chỉ cần có trái tim mới, tao sẽ có 1 cuộc sống hạnh phúc, mỹ mãn,...vậy mà...

- Mày muốn đi đâu?

- Biển! - Phong đáp nhanh - từ nhỏ tao đã mê biển rồi, nhưng...chưa bao giờ tao được đi cả...!

Lâm đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng rộng thênh thang, không thiếu 1 thứ gì của cậu bạn. Tivi, máy vi tính, những trái bóng đủ loại được đặt trong chiếc rổ to dùng ở góc phòng, bên cạnh là cột bóng rổ chỉ cao hơn chủ của nó 1 tấc, dưới tấm thảm nhung màu đỏ là 1 bàn cờ vua _ Phong là 1 cao thủ của bộ môn trí tuệ này _ còn chiếc tủ màu bạc cạnh bàn học, là 1 đồng hồ chơi linh tinh từ thuở ấu thơ của cậu bạn, có lần Phong đã lôi hết tất cả ra để “khoe” với Lâm, mặc dù Phong vừa cười vừa thao thao bất tuyệt về những món đồ chơi hiện đại mà biết bao đứa trẻ cùng lứa lúc ấy đều mơ ước, nhưng Lâm vẫn cảm thấy 1 nỗi cô đơn sâu sắc ẩn chứa trong đôi mắt của Phong... Tuổi thơ của Lâm, cũng như những chàng thanh niên bình thường khác đều là trò bắn súng nước, trốn tìm, những con hẻm thân quen, xe đạp,...còn đối với Phong, tuổi thơ của anh chỉ vồn vện nằm gọn trong căn phòng này....!

Lâm ngồi “giảng đạo” cho Phong nghe 1 hồi lâu, trấn an cậu bạn rồi ra về. Dọc đường đi, anh suy nghĩ rất nhiều về những chuyện kinh thiên động địa mà Phong kể anh nghe, nó vừa khiến anh choáng váng, vừa khiến anh thấy thương cảm cho bạn vô cùng. Đoạn, anh dừng xe lại, do dự 1 hồi rồi quay đầu xe, chạy về hướng nhà của Tuấn...

9. Chương 9: Danh Tiếng

Tuấn ngồi trên chiếc salon nhỏ, vừa ăn vội bát mì nóng hổi, vừa dán mắt vào bộ phim tình cảm lãng mạn trên tivi. Anh cũng chẳng hiểu nổi mình nữa, miệng anh nói không cần đến tình yêu, nhưng tận sâu trong lòng anh vẫn luôn khát khao được yêu thương...Mùi vị chua cay và hơi nóng bốc lên từ bát mì bất giác làm cho anh muốn ôm 1 ai đó đến phát điên lên được...

Tiếng gõ cửa vang lên bất chợt khiến Tuấn giật bản thân. Anh ghét nhất mỗi khi đang cần không gian yên tĩnh, lại có kẻ đến phá đám. Tuấn đặt mạnh bát mì xuống bàn, cộc cằn ra mở cửa. Nhưng thật bất ngờ, anh không thể tin được người đứng trước mặt mình lúc bấy giờ là Bảo Lâm. Tại sao cậu nhiếp ảnh gia lại đến tìm anh vào nửa đêm như thế này, trong khi 2 người chưa bao giờ nói chuyện với nhau quá 3 câu...?

- À...chào anh - Lâm lúng túng gãi đầu - trước tiên tôi xin lỗi vì đã làm phiền anh vào lúc này.

- Vào vấn đề chính đi! - Tuấn nói ngay, giọng điệu khá khó chịu

Lâm bỗng dưng nghiêm mặt, như dự báo trước cho Tuấn chuyện anh sắp nói ra là vô cùng quan trọng và đề nghị Tuấn nên nghiêm túc để nghe:

- Chuyện về Phong và anh. Anh không tin về chuyện thay tim đổi tình có phải không?

- Trông cậu cũng sáng sủa, thông minh lắm, nên đừng bảo với tôi là cậu cũng tin vài chuyện hoang đường đó đấy!

Chợt, Lâm vịn chặt vai Tuấn, đôi mắt xoáy sâu vào anh chàng ca sĩ và bắt đầu biện minh cho bạn. Lâm dám dùng tính mạng của mình ra để đảm bảo rằng: Phong không phải là dân đồng tính. Nhưng sau ca phẫu thuật lại đem lòng yêu Tuấn, đặc biệt chỉ với mỗi 1 mình anh! Rồi Lâm bộc bạch giúp Phong mọi nỗi đau, nỗi đắng cay, sự tủi hổ mà Phong phải chịu vì thứ tình yêu ngang trái này, về cuộc sống hoàn hảo mà Phong từng mơ ước, về gia đình tương lai của Phong nếu như anh không thể quên được mối tình này...

- Tôi đã nhìn thấy bóng dáng của Nhi ở Phong, và tôi đang tự hỏi...anh có giống tôi điểm này hay không...?

- Tôi... - Tuấn bắt đầu toát mồ hôi lạnh, miệng lắp bắp không nói thành lời. Nếu đến cả Lâm còn thấy như vậy thì lẽ nào chuyện “thay tim đổi tình” này là thật? Và lẽ nào...trong cơ thể nhỏ bé của cậu nhóc tóc vàng kia, đang tồn tại tình yêu vĩnh cửu dành cho anh? Thảo nào, mỗi lần trông thấy Phong là anh nhớ Nhi đến phát điên lên được!

Nhìn thái độ bối rối của Tuấn, Lâm hiểu anh chàng này cũng từng trông thấy điều gì đó đặc biệt ở Phong, chỉ là anh ta đang cố chạy trốn khỏi sự thật mà thôi. Lâm khẽ thả lỏng tay mình, vỗ vai Tuấn rồi an ủi nói:

- Tôi biết anh đã chịu 1 nỗi đau mất mát quá lớn, đến nỗi khó có thể chấp nhận 1 ai khác vào lúc này, đặc biệt là 1 tên con trai! Nhưng Tuấn à, tôi không dám ép buộc anh phải đến với Phong, tôi chỉ xin anh đừng xa lánh cậu ấy. Vì hơn ai hết, Phong là người đau khổ nhất trong chuyện này...

- Nhưng...cho dù tình yêu của Nhi thật sự tồn tại trong cậu ta thì tôi cũng không thể nào...yêu Phong được!

- Tuấn ngồi thụp xuống, 2 tay ôm lấy mặt - mặc dù tôi có vài hành động hơi điên rồ...

Bất giác, Lâm hơi rùng mình khi nhớ lại lời kể của Phong về đêm mặn nồng của 2 người. Anh nghĩ mình không nên để Tuấn biết anh đã nghe được điều này, có khi Tuấn sẽ tránh mặt luôn cả anh. Nhưng...kiểu người của anh chàng này không phải loại dễ dãi về mặt tình cảm, vậy chuyện qua đêm với Phong, có khi nào là thật lòng...? Nghĩ rồi, Lâm ngồi xồm xuống ngang mặt với Tuấn, lấy từ túi ra 1 tấm vé rồi nói:

- Tối mai là đêm đầu tiên vở kịch Ánh sáng và Bóng tối công diễn, nó sẽ rất vui nếu anh đến xem. Còn riêng về anh...tôi nghĩ anh nên thử cho chính mình 1 cơ hội.

Xong, Lâm chào Tuấn rồi ra về. Khi tiếng xe của cậu nhiếp ảnh gia mất hẳn, Tuấn mới chậm chậm đứng lên và bước vào trong nhà. Bất ngờ lúc bấy giờ đã lạnh ngắt, bộ phim tình cảm trên tivi cũng kết thúc tự bao giờ, anh thắc mắc đoạn kết của nó sẽ là hạnh phúc hay bi kịch? Nhưng đây chính là sự khác nhau giữa phim ảnh và cuộc sống, nếu muốn biết đoạn kết của 1 bộ phim nào đó, anh chỉ cần mua đĩa về, hoặc lên mạng xem,...còn đối với cuộc đời, không có cách nào để anh nhìn thấy được kết thúc của nó...vả lại, cuộc đời thường cay nghiệt hơn phim ảnh rất nhiều... Tuấn ngã lưng xuống giường 1 cách mệt mỏi, và dần chìm vào giấc ngủ...

†

Tối hôm sau, trong phòng hóa trang

Phong ngồi im trước tấm gương lớn cùng với vẻ mặt khá căng thẳng, trên mặt bàn thì bừa bộn, ngổn ngang dụng cụ trang điểm hết như những suy nghĩ vẩn vơ trong tâm trí anh lúc này vậy.

Phong hôm nay trông thật bắt mắt và kì lạ trong bộ cánh lòe loẹt của gã hề, trên cổ buộc 1 chiếc nơ hồng to đùng, chiếc áo nửa đỏ nửa đen ôm gọn thân hình nho nhỏ của anh nên trông anh càng gầy hơn, vạt áo xòe rộng ra và dính vài viên bi đủ màu sắc. Còn chiếc quần cũng ngộ nghĩnh không kém, 2 bên ống quần là 2 màu sắc khác nhau, phồng rộng và bó ngay đầu gối; trông rất hợp với đôi giày mũi nhọn cong vút như lưỡi liềm. Nhưng đặc biệt nhất vẫn là gương mặt trắng bệch đầy họa tiết của anh, đôi mắt hút hồn được kẻ chì đen rất đậm, rồi kéo 1 vệt thẳng từ mí trên xuống mí dưới đúng kiểu của 1 tên hề truyền thống. Chóp mũi anh chấm hình tròn đỏ và môi cũng được vẽ màu đỏ rộng gần đến mang tai.

Bỗng, Khang đẩy cửa bước vào - 1 trong 3 vị giám khảo từng casting Phong kiêm diễn viên chính trong đoàn kịch. Anh chàng này vốn không có thiện cảm với Phong ngay từ lần đầu gặp mặt, thế nên khi Phong bước vào đoàn kịch, chiếm hết sự quan tâm, chú ý của mọi người, nhất là đạo diễn, anh càng ganh ghét với Phong hơn. Khoác trong mình bộ áo choàng trắng của pháp sư Kira, Khang bước đến trước tấm gương, chỉnh lại mái tóc giả màu bạch kim của mình rồi nói với giọng điệu châm chọc:

- Hồi hộp quá nên ngồi 1 mình hả? Coi chừng lên sân khấu lại khóc nhè đấy nhóc.!

Phong bật lên cười hơi xấu, rồi đáp trả ngay:

- Thay vì gây chuyện với lính mới, anh nên chứng tỏ bản lĩnh của mình trên sân khấu đi. Không chừng sau đêm nay tôi sẽ nổi tiếng hơn anh đấy.!

- Mày.... - Khang tức giận siết chặt nắm tay lại

Chợt lúc ấy, có tiếng gọi của chị hóa trang:

- Khang ơi, cậu đâu rồi? chuẩn bị ra sân khấu kìa!!

- Tôi ra ngay! - Khang cau có đáp lại rồi quay sang lườm Phong - mày coi chừng tao đẩy nhóc.!

Xong, Khang bước nhanh ra ngoài, đóng sầm cánh cửa lại 1 cách vô cùng tức tối. Phong thở dài rồi tiếp tục tập trung tinh thần để nhớ hết tất cả các lời thoại, vì những tên vớ vẩn như Khang, chẳng đáng để anh lưu tâm đến. Và điều quan trọng nhất bây giờ là anh phải khẳng định được tài năng, bản lĩnh của mình trên sân khấu - thiên đường của giới nghệ sĩ...

Một hồi lâu sau, Phong mở mắt ra và ngược lên nhìn đồng hồ, đã sắp đến lúc “gã hề quỷ” xuất hiện rồi. Anh vuốt lại thật gọn mái tóc vàng óng rồi đội chiếc mũ có 2 đuôi dài lên. Sau khi ngắm nhìn thật kĩ bộ dạng quái dị 1 cách hoàn hảo của mình trong gương, anh tiến đến mở cửa phòng hóa trang ra thì...

“Ào!!!”, “Cộp...cộp...”. Phong đứng như chết trân trước phòng hóa trang, sắc mặt trở nên anh tái mét khi nhận ra thân hình mình ướt đầm, toàn nước là nước! Bộ trang phục gã hề này rất công phu và tốn kém nên chỉ có duy nhất 1 bộ, biết rõ thế nên Phong càng cảm thấy lo lắng hơn... Lẽ nào anh phải lên sân khấu trong bộ dạng ướt như chuột lột này? Anh có thể tập trung diễn xuất được nữa không? Kể chết tiệt nào dám treo xô nước trên cánh cửa nhằm *** hại anh?! Hàng loạt câu hỏi liên tục xuất hiện trong tâm trí Phong bắt đầu khiến anh hoảng loạn. Ngay lúc ấy, Vy và vị đạo diễn đáng kính - người luôn tận tâm chỉ bảo Phong - chạy đến. Cả hai người đều vô cùng hoảng hốt khi trông thấy chàng hề diễn trai ướt sũng, nhưng cũng thật may, lớp hóa trang trên gương mặt nhờ chiếc mũ to tướng mà không bị lem luốc ra ngoài. Vị đạo diễn nhìn chiếc xô màu xanh ngọc nằm im dưới sàn rồi tức tối quát lên:

- Đứa ngu ngốc nào dám làm trò này!? Trời ơi!! Tôi phát điên lên mất!!

Vy nhanh chóng lấy 1 chiếc khăn lông lớn, thấm bớt nước trên người Phong và e dè hỏi anh:

- Anh...không sao chứ? Hay em lấy áo choàng đen của Reid cho anh khoác đỡ nhé? Lớp hóa trang ở mặt vẫn giữ, chỉ thay bộ trang phục ướt này ra thôi...

- Không! - Phong đáp ngay - như vậy còn gì là hề nữa. Nếu tên chết tiệt nào đó nghĩ anh không dám lên sân khấu trong bộ dạng này thì hẳn chờ xem!

Dứt câu, Phong bước mạnh về phía cánh gà. Vị đạo diễn mở tròn mắt ngạc nhiên rồi bỗng nở nụ cười thích thú. Ông vỗ vỗ vai Vy, trấn an cô:

- Con yên tâm đi, Phong kiên cường hơn chúng ta nghĩ đấy.

Tiếp theo trên sân khấu sẽ là cảnh pháp sư Reid dùng phép thuật của mình để tạo ra thằng hề quỷ. Mọi người trong đoàn đều lo lắng cho Phong, nhưng mặc lời khuyên của họ, Phong vẫn quyết không thay bộ hề ra và bước lên sân khấu. Cùng lúc ấy, Khang - vai Kira - bước vào trong cánh gà, anh liếc mắt nhìn Phong vẻ thách thức, nhưng lại vô tình chọc giận cậu công tử. Sự khó chịu vì bộ trang phục ướt khiến Phong khó kiềm chế bản thân mình, anh túm lấy cổ áo choàng Khang, gằng gọng :

- Chổng mắt lên xem đây, thằng hèn!!!

Dứt câu, Phong hất mạnh Khang vào tường rồi tiến ra “thiên đường của giới nghệ sĩ”. Anh hơi gồng mình để chống lại cơn lạnh xé da xé thịt, và bắt đầu mang mặt nạ của thằng hề quỷ... Chiếc máy tạo khói nhả từng làn khói trắng đục, trôi bồng bềnh ra sân khấu như những đám mây nhỏ, khi gã Reid vừa hô xong câu thần chú kì lạ nào đó. Trong khung cảnh vô cùng huyền ảo và thần bí, thằng hề quỷ Vũ Phong bước đi như múa trong làn khói trắng ấy, anh khoe nguẩy 2 cánh tay trông rất háo hức, tự tin tiến đến gần chủ nhân Reid, như không hề quan tâm đến sự lạnh buốt đang dần thấm vào da thịt mình.

Khán giả đều tỏ ra rất thích thú khi nhân vật mới xuất hiện, các cô gái quay sang trầm trồ với nhau về ngoại hình bắt mắt của “anh chàng hề”, còn các nhà phê bình, phóng viên ngồi ở hàng ghế đầu đều chồm người lên phía trước để soi thật kĩ độ nhăn và màu sắc khác thường ở bộ trang phục kia. Nhưng tất cả đều im bất khi gã hề bật lên cười sảng sặc như phát rồ, kiểu cười the thé, quái dị của 1 kẻ điên loạn, gương mặt thì hiểm ác vô cùng khiến ai ai cũng phải nổi gai óc, mặc dù không thể phủ nhận rằng họ không thể dứt mắt ra khỏi Vũ Phong được.

Tuấn ngồi cạnh Lâm ở hàng ghế giữa, anh hơi nhoẽn miệng cười, chăm chú quan sát Phong múa may trên sân khấu. Bảo Lâm vô tình liếc mắt sang, anh hơi ngạc nhiên vì nét mặt lúc bấy giờ đã dịu hơn hôm qua rất nhiều của Tuấn, đặc biệt là đôi mắt, khá mơ màng nhưng cũng khá xa xăm...

- Trông nó hay nhỉ? Chẳng còn nhận ra Vũ Phong nữa....

- Ừm, phải công nhận là cậu nhóc đó rất có sức hút - Tuấn đảo mắt nhìn quanh - xem kìa, mọi ánh mắt đều đổ dồn về cậu ta.

Lâm khẽ nở nụ cười khoái chí, rồi quay sang Thái Hà định bắt chuyện với cô, nhưng liền khựng lại khi trông thấy vẻ mặt đờ đàng sát khí, hàng lông mày Hà chau mạnh lại như đang rất điên tiết vì chuyện gì đó vậy.

Phong liên tục cuốn khán giả theo những cảm xúc khác nhau, lúc cười vui hơn hở, lúc trợn mắt sợ hãi và lúc phải rưng rưng nước mắt vì sự vụng về, đáng yêu nhưng cũng thật đáng thương của gã hề. Phong như không còn là chính anh nữa, mà trở thành 1 kẻ hoàn toàn khác, 1 kẻ điên si tình nhưng không biết mình đang yêu, tựa như hấn chết mê chết mệt 1 loại rượu nào đấy nhưng lại chẳng thể biết tên của nó vậy. Với cách diễn xuất thần, vào đoạn cuối của vở kịch, khi gã hề hi sinh mạng sống để cứu lấy Julie, trên gương mặt ác quỷ bỗng nở 1 nụ cười hiền hậu tựa thiên thần, và nụ cười sau cùng ấy đã cướp đi những giọt nước mắt của khán giả. Kết thúc vở kịch, mọi người đều đứng lên vỗ tay nhiệt liệt, riêng Tuấn ngồi im trên ghế, vẻ mặt ngây ra như vẫn còn bị cuốn vào vở kịch. Nguyệt Thực hôm nay ai cũng thật tuyệt vời, đặc biệt là cậu nhóc Vũ Phong, vốn chỉ mang danh “kẻ đóng thế” ấy. Họ đã làm nên cơn sốt thật rồi!

Bên trong phía hậu đài lúc bấy giờ náo nhiệt không kém gì đám đông ngoài kia, mọi người đều ôm và chúc mừng nhau, nhưng người được ca tụng nhiều nhất, chính là Vũ Phong, Bảo – anh chàng diễn vai Reid, khá thân với Phong – nhào đến ôm anh không chịu buông, miệng luôn mồm khen:” cậu diễn tốt quá! Diễn chung với cậu tôi như phát huy được 100% năng lực của mình ấy!”...

Phong sau đó cảm thấy hơi mệt trong người nên anh xin phép mọi người, rồi cùng Vy về trước. Nhưng khi chỉ vừa rời khỏi phòng hóa trang vài giây thì rất nhiều phóng viên, nhà báo từ đâu chạy xộc đến vây kín lấy Phong, và họ dường như đều ngạc nhiên khi thấy được gương mặt điển trai của anh sau lớp hóa trang lờ lợet đã tẩy trôi đi. Người chìa ống kính về phía anh bấm liên tục, người thì hơn hở chìa micro trước môi anh, tung ra hàng loạt câu hỏi :” Nghe nói anh chỉ là diễn viên thay thế của đoàn kịch, nhưng hôm nay anh đã chinh phục được khán giả, anh cảm nhận thế nào ạ?”, “Đây là lần diễn kịch thứ mấy của anh?”, “Anh và diễn viên Hạ Vy là người yêu của nhau?”, “Anh có dự định gì sắp tới không ạ?”...

Những âm thanh ồn ào lúc nào cũng khiến Phong dễ nổi cáu, anh không trả lời bất cứ câu hỏi nào mà chỉ nép Vy vào lòng, thô bạo hất đám người phiền phức ấy sang 1 bên. Nhưng ngay lúc ấy, chợt có 1 giọng nói vang lên:

- Thiên Long! Ca sĩ Thiên Long bên ngoài khán đài kìa!!!

Như đánh hơi được con mồi, tất cả phóng viên đều kéo nhau chạy đi tìm cái tên đang “hot” nhất hiện nay. Phong tuy cảm thấy như được thoát nạn, nhưng anh vẫn muốn sau này, đám phóng viên đó phải điên cuồng đuổi theo khi chỉ vừa nghe ai đó hét vang lên cái tên của anh. Rồi từ phía bức tường cuối hành lang, Lâm bước ra, lém lỉnh giơ hai ngón tay lên chào Phong rồi 2 người bạn thân cùng phá lên cười...

†

Tuấn về đến nhà, trút bỏ bộ quần áo dày cộm rồi bước vào phòng tắm. Anh đứng ngâm dưới vòi sen khá lâu, từng giọt nước tuôn ra, chảy dài trên cơ thể anh như cuốn trôi đi tất cả sự mệt mỏi, căng thẳng tích tụ trong lòng anh mấy hôm nay. Chẳng hiểu sao anh muốn xem cậu nhóc tóc vàng ấy diễn kịch 1 lần nữa, thậm chí là nhiều lần nữa. Gương mặt Phong khi ở trên sân khấu thật sáng và thu hút, khả năng diễn xuất lẫn giọng nói thì hoàn toàn không thể chê vào đâu được. Tuấn còn tự hỏi nếu chất giọng ấy cất tiếng hát, không biết nó sẽ phát ra những âm điệu hay như thế nào...

Mặc mỗi chiếc quần lửng, ngực để trần, anh vừa lau khô mái tóc, vừa lẩm nhẩm lại lời thoại hay ho của tên hề: “Tôi nguyện yêu em mặc cho người đời có lăng mạ, có cười chê tôi thân quý dữ, lại đem lòng yêu loài người...”. Cả 1 con quỷ cũng khuất phục trước tình yêu – 1 thứ trừu tượng nhưng lại có sức mạnh lớn nhất thế giới, và điều này đã khiến cho tâm hồn nghệ sĩ bay bổng của Tuấn rung động, không thể phủ nhận rằng anh rất biết ơn Lâm vì đã khuyên anh nên đi xem vở kịch tuyệt vời này. Đến bây giờ thì Tuấn đã cảm thấy

bình tâm trở lại, anh sẽ không tránh mặt Phong nữa, chẳng có lý do gì cho chuyện này, đơn giản chỉ vì anh muốn gặp lại cậu nhóc kiêu ngạo ấy thôi. Tuần nằm phịch xuống giường, đánh 1 giấc say sưa. Những giấc mơ kì lạ bắt đầu ghé thăm anh như 1 điềm báo về sự đổi thay trong cuộc sống của anh...

—————†—————

Sáng hôm sau...

Tuần dừng lại bên 1 sạp báo, nhoẻn miệng cười khi nhìn thấy hình ảnh Vũ Phong xuất hiện trên trang nhất của tờ Tuổi trẻ.

- Cậu nhóc này bắt đầu nổi tiếng rồi đây.

Anh mua ngay tờ báo nóng hổi ấy rồi chạy xe đến Sound of Paradise, trong lòng nôn nao 1 cảm xúc khó tả, vì nhớ cây dương cầm trắng muốt, hay vì muốn xem vẻ mặt hờ hững của Phong khi trông thấy tờ báo này...?

Đẩy cửa bước vào quán, Tuần khá hụt hẫng khi chẳng thấy bóng dáng Phong đâu cả. Vốn bản tính tò mò, anh đến gần Vân - quản lý mới của quán - hỏi vu vơ:

- Ồ...hôm nay không thấy cậu chủ nhỉ?

- Ô, chào mừng anh quay trở lại - Vân mỉm cười thật tươi, nhưng sau đó lại xụ mặt xuống, nói giọng buồn rầu - nghe chị Hà bảo cậu chủ bị sốt rồi anh à, chắc vì bộ trang phục ướt hôm qua...

Tuần trở mặt ra vẻ vô cùng kinh ngạc

- Trang phục ướt???

- Anh chưa đọc báo sáng nay sao? Họ bảo cậu chủ bị kẻ nào đó *** hại, đổ cả 1 xô nước lạnh vào người. Vì không có thời gian và trang phục dự bị để thay nên phải lên sân khấu diễn luôn đấy ạ.

Tuần lật nhanh tờ báo ra xem, xong, anh chán nản gấp nó lại, lắc nhẹ đầu

- Ôi giới nghệ sĩ...vậy mà hôm qua cậu nhóc ấy diễn như không có gì...

Vân cũng lắc nhẹ đầu, thở dài tỏ vẻ đồng cảm với câu nói của Tuần, rồi tiếp tục công việc của mình. Tuần quyết định đặt tờ báo trên kệ sách, vì càng xem mẩu tin ấy, anh càng lo lắng cho Phong đến còn cào. Quay trở về chiếc piano tuyệt vời, anh bắt đầu trải lòng với bản nhạc Kiss the rain...đưa những âm thanh du dương, tuyệt mỹ trôi vào tai các thính giả, đưa cả những cảm xúc sâu lắng của hiện tại về với quá khứ, nơi vẫn còn hình bóng em, nơi đã dạy cho anh biết thế nào là yêu thương...

—————†—————

Khi Sound of Paradise gần đóng cửa, Tuần đã làm 1 chuyện mà trước giờ anh chưa từng làm với Thái Hà, đó là : đề nghị được đưa cô về nhà. Dĩ nhiên, cô nàng này mừng như mở cờ trong bụng, nhưng niềm vui đó chưa được bao lâu thì Tuần đã buông ra 1 câu hỏi như nhát dao xuyên thẳng vào tim Hà:

- Ừm sẵn tiện, anh vào thăm Phong luôn được không?

Hà chau mày lại, nổi giọng nạt nộ:

- Anh hỏi thế thì ai nói không cho được?!!

Đoạn cô dùng dần bỏ ra ngoài quán, Tuần chỉ biết thộn mặt ra vẻ vô cùng khó hiểu rồi bước theo Hà, trên tay nắm chặt tờ báo Tuổi trẻ sáng nay...

Về đến nhà 2 anh em, Tuần ngay lập tức gây được cảm tình với bố mẹ Phong nhờ cách ăn mặc gọn gàng, lịch sự cùng với thái độ lễ phép của mình. Nhưng Hà lại khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng hơn khi cô chỉ cộc lốc giới thiệu :“Đây là bạn con và anh hai”, rồi bỏ thẳng lên phòng. Điều này làm Tuần bực mình vô cùng, nhưng anh vẫn gắng mỉm cười hòa nhã với 2 bác rồi xin phép họ lên lầu thăm Phong.

Phong cảm thấy cơ thể mình như vỡ ra từng mảnh, không còn 1 chút sức lực nào tồn tại trong anh lúc này nữa , hơi thở anh thì nóng phừng phừng như khói bốc ra từ ly cafe buổi sáng vậy. Phong đã ngủ cả ngày hôm nay rồi, lúc nào vô tình tỉnh giấc, anh cũng choáng váng vì bị cơn đau đầu tấn công ác liệt. Anh muốn

ra ngoài, muốn xem mọi người nói gì về anh, anh muốn diễn kịch,...và quan trọng hơn, anh muốn gặp...người đó...

Tuấn nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, anh hơi bất ngờ trước độ rộng bất thường của căn phòng, đặc biệt là những món thể thao đáng lẽ phải được đặt ở ngoài vườn hoặc đường phố. Anh chậm chậm tiến đến giường Phong, ngồi xuống rồi ân cần hỏi:

- Cậu sao rồi...?

Nhưng Phong vẫn nhắm mắt và thở 1 cách khổ sở. Nghĩ cậu chủ đã ngủ say nên Tuấn định đặt tờ báo lên đầu giường rồi ra về. Và khi Tuấn kéo chăn đắp lại ngay ngắn cho Phong, anh vô tình chạm phải cơ thể nóng bừng kia...Sau hồi lưỡng lự, anh đặt tay áp lên trán Phong và độ sốt của cậu nhóc tóc vàng khiến anh phải chau mày lại vẻ lo lắng đến xót xa...!

Bất giác, Phong dần hé mắt ra, và anh vô cùng kinh ngạc khi trông thấy Tuấn đang ngồi cạnh mình, hơn nữa lại còn đặt tay lên trán vẻ rất quan tâm anh nữa chứ.

- Tôi làm cậu tỉnh giấc à?

- Tôi...có ngủ hẳn đâu - Phong đáp ứng - tôi cứ tưởng mình nằm mơ thấy anh đấy chứ.

- Một đến mức bị hoang tưởng à? Chẳng lẽ này! - Tuấn gõ vào trán Phong

- Nè, sao tự dưng lại chửi tôi đấy?!

Tuấn thở dài rồi đưa Phong xem tờ báo có tin tức “hot” về “thằng hề quỷ”. Như được tiếp thêm sức mạnh, Phong bật dậy ngay như vừa được gỡ bỏ xiềng xích, khiến Tuấn phải phá lên cười...

- Biết vì sao đấy chưa? - Tuấn nhướn mày

Phong trở mắt nhìn anh, vẻ mặt ngê ngá ra trông rất buồn cười

- Bộ ai lên báo đều là thằng nhóc cả sao?

Tuấn nhanh tay gõ vào trán cậu chủ lần nữa

- Tôi đang nói đến chuyện mặc trang phục ướt lên sân khấu, thằng ĐẠI nhóc này!!

Phong phì cười, rồi bỗng dưng trầm ngâm hẳn đi. Anh liếc nhìn Tuấn và e dè hỏi:

- Chẳng phải anh đang tránh mặt tôi sao? Sau “chuyện đó” đáng lẽ...

- Thôi được rồi! - Tuấn xen ngang - xem như chưa có chuyện gì xảy ra đi nhóc.

Lúc này thì khá nhiều cảm xúc khác nhau diễn ra trong lòng Phong, vừa bất ngờ, vừa hân hoan, nhưng cũng thật đáng cay khi Tuấn lại vô tình đề nghị rằng : hãy xem như chưa từng xảy ra...

- Tôi không ngờ cậu biết chơi cờ vua đấy

- Trong mắt anh, tôi chỉ là 1 thằng công tử bột chỉ biết ăn chơi lêu lổng thôi chứ gì?!

- Xem ra - Tuấn vuốt vuốt cằm - đánh giá cậu qua bề ngoài quả là sai lầm.

- Àn ý gì đây? - Phong nheo mắt lại vờ đe dọa anh

Cuộc trò chuyện diễn ra rất vui vẻ, bầu không khí nặng nề vốn luôn tích tụ trong căn phòng buồn tẻ của Phong bỗng dưng bị xua tan đi tất cả bởi nụ cười giòn giã của Tuấn. Anh không ngờ rằng con người trầm tính, ít nói như chàng ca sĩ này lại có thể cười nhiều đến như vậy...bây giờ anh cảm thấy cơn sốt này lại là điều may mắn...

Nhưng bầu không khí bỗng dưng căng thẳng hẳn đi khi Thái Hà đẩy mạnh cửa bước vào, trên tay bê 1 đĩa trái cây to đùng và tiến lại gần 2 người đàn ông. Cô ngồi bắt chéo chân trên ghế, ánh mắt không ngừng lườm Phong và Tuấn, mặc dù tay mời họ ăn trái cây, miệng thì nói liên tục với thái độ vô cùng thân thiện.

Một hồi lâu sau, Tuấn nhìn lên chiếc đồng hồ mạ bạc treo tường đã điểm 11 giờ 10 phút, rồi chào 2 anh em ra về. Phong cảm thấy hơi tiếc nuối khi hình ảnh tấm lưng to rộng kia dần khuất sau cánh cửa cuối phòng.

Và đến lúc này, Thái Hà mới lộ rõ bộ mặt thật của mình, cô đổi tư thế gác chân như vừa tráo lớp mặt nạ nai tơ, hiện lành thành 1 chiếc mặt nạ của mù phù thủy hiểm ác. Cô kẻ sát mặt Phong, trừng mắt lên như tra hỏi tội phạm:

- Anh với Tuấn thật ra là mối quan hệ gì?!

- Bạn bè. - Phong đáp cộc lốc

Đứa em này vốn dĩ luôn khiến anh khó chịu. Từ nhỏ, Thái Hà luôn ganh ghét với Phong về mọi thứ, mỗi món đồ mà Phong có, cô càng muốn có gấp hai lần! Nhưng khác với tính cách thẳng thắn của anh trai, Hà biết cách lấy lòng mọi người xung quanh, nên cô có rất nhiều bạn bè, và được nhiều người yêu mến hơn. Nhưng mấy ai biết được bộ mặt thật của cô gái đáng sợ này? Chỉ riêng Phong, anh đã biết từ lúc Thái Hà cố ý đốt mất bài kiểm tra điểm 10 của anh để tranh giành phần thưởng từ bố mẹ, và anh thật sự phật ngán với độ giả tạo của cô em này rồi...

- Đừng tưởng là tôi không biết gì, rõ ràng 2 người không bình thường với nhau! - Hà rít qua kẽ răng - tránh xa Tuấn ra, nếu không, lần sau không chỉ là 1 xô nước thôi đâu!!

Phong trợn trừng mắt lên, sự tức giận cùng với cơn sốt khiến cơ thể anh như muốn bốc cháy. Anh gào lên:

- Khốn nạn! Mày dám làm thế với tao hả?!!

- Tôi sẽ làm tất cả để có được Tuấn! Thậm chí giết người tôi cũng làm!

- Tình yêu của mày thật đáng kinh tởm! - Phong nói như không thể tin được nữa

Chợt, Hà phá lên cười như phát rồ, rồi thích thú nói:

- Ai mới là người kinh tởm ở đây hả ông anh? Ông anh bắt đầu nổi tiếng rồi, đừng để sự nghiệp chưa thăng hoa mà đã lụi tàn vì scandal giới tính đấy!

Nói rồi, Hà vênh vác bước đi, nhưng trong lòng vẫn không ngừng lo lắng. Vì cô biết rõ cá tính anh trai mình. Vũ Phong sẽ không dễ dàng từ bỏ điều gì mà anh ấy thích. Có lẽ 2 anh em chỉ giống nhau riêng mỗi điểm này...

—————†—————

Sáng hôm sau, Phong quyết định đến Sound of Paradise khi đã hạ sốt, mặc dù cơ thể anh vẫn còn uể oải lắm. Phong diện chiếc áo thun màu xanh dương, quần jean bạc màu cùng với mớ phụ kiện linh tinh như vòng tay, dây chuyền, nhẫn,...khiến anh trẻ trung, tươi tắn hơn lúc còn mặc bộ đồ ngủ rất nhiều. Nhưng hôm nay nhờ lực lại hộp đựng phụ kiện, anh mới tìm được chiếc khuyên tai mà anh ngỡ đã lạc mất nó. Chiếc khuyên màu bạc, in hình 1 con rồng nhỏ, giúp gương mặt anh sáng như ánh trăng trong đêm. Xong xuôi, anh vuốt mái tóc mình theo nếp thật gọn gàng rồi nói với giọng nửa đùa nửa thật; sau khi gạt gù hài lòng với chính mình trong gương:

- Ái chà, lần thứ 809, con cảm ơn Thượng Đế vì đã trao tặng cho con gương mặt hoàn hảo này.

Chiếc Mercedes hết xăng và dừng thật đúng lúc ngay trạm xăng gần công viên. Phong ngán ngẩm bước xuống xe, định cất tiếng gọi chị nhân viên thì bỗng dừng...từ đâu ra cả chục cô gái trẻ lao đến, hối hả vây kín lấy Phong. “Trời ơi anh Hề ở ngoài đẹp trai quá!”, “Anh ơi chụp ảnh với em đi!!”, “Anh ơi...”, Phong lúc đầu cảm thấy rất vui, nhưng khi họ thể hiện sự hâm mộ quá mức, gần như phát cuồng, thì anh mới bắt đầu sợ hãi và phải bỏ chạy thoát thân vào công viên khi nhận ra họ đang gọi điện thoại huy động bạn bè đến để “tấn công” thần tượng.

Phong chạy được 1 lúc thì đã xây xẩm mặt mày vì dư âm của cơn sốt hôm qua, nên anh đành lủi vào bụi cây gần đó để gọi Lâm đến giúp đỡ. Và hậu quả của cơn choáng váng là đây, tâm trí anh nghĩ Lâm nhưng tay lại bấm gọi cho Tuấn...

Reng...reng...

- Alo! Mày đến công viên Lê Văn Tám cứu tao nhanh lên! Tao bị 1 đám con gái truy đuổi điên cuồng nè!!

- ???

- Bảo Lâm!! Có nghe tao nói không?!! - Phong quát lên
- Như hiểu ra được vấn đề, Tuấn phì cười rồi đáp gọn:
- Ừ rồi, 10 phút nhé.!

10. Chương 10: Khoảnh Khắc Hạnh Phúc

Phong ngồi co ro trong bụi cây, mặt nhăn nhó khó chịu vì làn da nhạy cảm của anh cứ bị đám lá cây cọ xát vào. Bỗng, tiếng sột soạt từ bụi cây khiến Phong giật bản thân, ngỡ là Lâm, anh mừng rỡ xoay người lại thì...

” Anh Hề ở đây nè tụi bây! Rõ ràng tao nghe có giọng nói ở đây mà!!!”. Gương mặt hớn hở của cô bé fan cuồng như thổi ra 1 đám mây đen u ám trên đầu Phong. Thấy các cô gái từ đằng xa đang tức tốc lao đến, Phong đành phải cắn răng bỏ chạy tiếp. 1 hồi sau, anh tạm dừng ở vòng quay ngựa gỗ, tay ôm ngực thở lấy thở để, mắt thì lảo liên để dò tìm các cô gái đáng sợ đó, mà lạ thật, vừa lúc này còn la hét ở phía sau lưng anh, vậy mà giờ đây lại biến đi đâu mất...lẽ nào...

Phong giật thót tim khi có 1 bàn tay vội bịt kín miệng anh và kéo anh vào chỗ khuất, sau vòng quay ngựa gỗ. Đến lúc này thì Phong bắt đầu hồi hận vì đã quyết định rời khỏi nhà vào ngày hôm nay, xui xẻo khủng khiếp! Hết 1 đám con gái điên rồ, lại đến kẻ biến thái nào đó đang cố ngăn không cho anh kêu cứu. Nhưng...chủ nhân của bàn tay ấm áp ấy bỗng khiến anh an tâm khi cất lên giọng nói quen thuộc, thậm chí là rất thân thương...:

- Im lặng nào, đám con gái ấy sắp chạy sang con đường trước mặt đây.
- Ừ...ừ... - Phong cố gắng gỡ tay anh chàng đó khỏi miệng, nhưng sức khỏe anh lại không cho phép...

Rồi Phong liền im bặt khi trông thấy các cô gái khủng bố mình chạy xồng xộc trên con đường mòn phía trước, mắt cô nào cũng lảo liên, đầu quay trước quay sau để truy tìm thần tượng. Khi họ đã hoàn toàn mất dạng sau những hàng cây to đùng, anh chàng kia mới chịu buông tay và ngay lập tức, Phong quay phắt người lại, suýt tý nữa thì hét lên:

- Tuấn??! Sao anh ở đây? Thăng Lâm đâu?!

Tuấn không nói gì, mà chỉ nhẹ nhàng đội chiếc nón kết đen tuyền lên tóc Phong và mang vào cho anh cặp kính mát. Trong khi Phong chả hiểu mô tê gì.

- Này! - Phong cau có - anh làm gì vậy, hai thứ này chả hợp với bộ quần áo tôi tí nào cả!
- Cậu bắt đầu nổi tiếng rồi, muốn không bị làm phiền thì kín đáo 1 chút khi đi ra ngoài chứ.

Lời nói mang 1 chút sự quan tâm của Tuấn bất giác khiến trái tim Phong đập rộn ràng, cõi lòng lâng lâng như vừa được thổi vào 1 niềm vui khó tả...Phong vội nhắc nhẹ giọng kính lên để che đi sự bối rối, rồi ậm ừ hỏi:

- Sao...anh biết tôi ở đây...?
- Xem lại điện thoại cậu đi - Tuấn thở dài - vừa này chẳng phải cậu gọi cho tôi còn gì?

Phong nhanh chóng lấy điện thoại ra xem phần nhật ký cuộc gọi, xong, anh vuốt mặt mình kiêu như không thể tin được

- Thiệt nhục nhả mà! Lại để cho anh thấy tôi trong bộ dạng thảm hại này... - Phong ủ rũ
- Bộ dạng thảm hại?
- Chẳng phải sao? Tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch, mồ hôi lại ra như tắm! Trông tôi chẳng khác gì 1 thằng vừa trốn trại cả!

Tuấn bật lên cười ha hả rồi đáp ngay không cần suy nghĩ:

- Đâu đến nỗi thế, trông cậu vẫn còn đẹp trai lắm mà!

Bất giác, cả 2 đều khựng lại sau câu nói ấy, chính xác là vì từ “đẹp”... Rồi 1 thoáng ký ức nồng nàn về đêm trăng thanh gió mát dần hiện về trong tâm trí cả 2, khi họ nằm gọn trong vòng tay của nhau, khi không có gì là sai trái và dường như họ làm chủ cả thế giới... Họ vượt qua rào cản của lý trí, của nỗi sợ hãi và cùng nhau chìm đắm vào biển tình mặn nồng...

Sự im lặng kéo dài chỉ vài phút, nhưng lại tưởng như vô tận. Rõ ràng họ còn ngại ngùng khi đối diện với nhau và đều bị ám ảnh về chuyện đó. Nhưng sự ngại ngùng này lại ngọt ngào hơn bao giờ hết...

- Ồ... - Phong bèn lên tiếng trước - không biết các cô gái còn nhận ra tôi không nhỉ?

- Không đâu, cải trang vậy là được rồi. Bây giờ đi về quán thôi - Tuấn đáp

- Làm gì phải vội? Để bé Vân lo đi, hôm nay chơi cho thỏa thích 1 ngày nào!

- Này, cậu là chủ mà vô trách nhiệm thế à?!!

Mặc kệ Tuấn có khuyên can, Phong vẫn cứng đầu muốn ở lại công viên. Anh ngược mặt lên, hít vào thở ra thứ không khí trong lành của buổi sớm tinh mơ và chìm đắm vào trong nền trời mang 1 màu xanh biếc được lấy từ biển cả. Vang vọng đâu đây là những âm thanh của sự sống, tiếng người chạy bộ, tiếng cười nói rôm rả của những đứa trẻ, tiếng rao hàng thánh thót và cả tiếng xe máy ồ ồ bên ngoài khu hàng rào kia... Đã lâu lắm rồi, Phong mới cảm thấy thoải mái như thế này, không còn bị gò bó bởi người bố khó tính, bởi căn phòng rộng rãi 1 cách vô hồn, và cũng chẳng cần phải lặng lẽ nhìn qua khung cửa sổ, với niềm khát khao 1 ngày nào đó, mình sẽ được giang rộng đôi cánh tung bay đến bất cứ nơi đâu trên thế giới này...

- Lâu lắm rồi tôi chưa đặt chân vào công viên đây - Phong nói sau hồi trầm tư

Hình ảnh căn phòng rộng thênh thang 1 cách vô hồn của Phong hiện lên trong tâm trí Tuấn, anh mỉm cười về cảm thông rồi nhẹ nhàng đáp:

- Được rồi, xem như hôm nay 2 ta nghỉ làm 1 ngày vậy.

—————†—————

Tuấn cùng Phong sánh bước bên nhau trên con đường mòn. Ánh nắng ban mai tràn ngập khắp công viên, sự ấm áp của nó dần ướp vào da thịt, khiến cho tinh thần cả 2 trở nên thư thái hơn bao giờ hết. Phong khẽ nhìn sang Tuấn, lúc bấy giờ anh mới nhận ra...dáng vóc anh nhỏ hơn Tuấn khá nhiều, thấp hơn, vai cũng không rộng bằng...Mái tóc Tuấn ánh lên 1 màu đỏ huyền bí như chính con người của anh vậy, lúc chẳng thềm hé nửa đôi môi, lúc lại cười nhiều như trúng phải nguyệt. Nhưng có sao Tuấn trở nên thân thiện và tốt với Phong như vậy? Anh ta còn yêu Nhi hay không? nếu còn yêu chắc chỉ xem Phong như 1 người thay thế không hơn không kém..., mà cũng phải, thứ ràng buộc anh và Tuấn, chỉ là trái tim đang đập rộn ràng trong lồng ngực anh mà thôi...Bỗng dưng, Phong muốn biết thêm nhiều thứ về con người này, vì ngoài cái tên Thiên Tuấn, Phong dường như chẳng biết 1 tý gì về anh cả...

- Anh lớn hơn tôi đúng không?

- Hơn cậu 2 tuổi đấy nhóc! - Tuấn quay sang mỉm cười - cậu đói không?

1 lần nữa, nụ cười đầy uy lực của Tuấn lại khiến Phong...ngây ngất...

- Ồ...không...tôi không đói.

- Đừng có xảo! Tôi vừa nghe bụng cậu kêu đấy - Tuấn nắm lấy cánh tay anh - đi nào, tôi cho cậu ăn món này hay lắm.

1 hồi lâu sau, Tuấn quay lại nơi Phong đang ngồi đợi trên chiếc ghế đá với... 2 bịch bánh rán trộn! Phong nhoẻn mắt, nhếch môi nhìn vào bịch bánh trắng vẽ ngờ vực, rồi quay sang cau có với chàng ca sĩ:

- Anh cho tôi ăn cái đồng hồ tạp, vớ vẩn, linh tinh gì thế này? Tôi là heo à?!

Tuấn phá lên cười, vẻ không mấy ngạc nhiên khi thấy Phong chẳng biết gì về món ăn bình dân này cả

- Trông thế nhưng lại ngon lắm đấy, thử 1 đĩa xem?
- Đùa à! Ăn nó vào tôi thành heo ngay! - Phong tặc lưỡi, ném bịch bánh trắng sang người Tuấn
- Thằng này...

Tuấn chau mày, cố bóp miệng Phong, ép anh ăn cho bằng được đĩa bánh trắng mặc cho cậu nhóc chống cự quyết liệt. Nhưng khi vị mằn mặn, chua chua, thơm thơm dần hòa tan trong miệng Phong, anh mới thôi cầu nhàu và im lặng thưởng thức nó. Quả thật, chưa bao giờ trong đời anh được ăn 1 món vừa lạ vừa ngon đến như vậy, nó như chứa chất gây nghiện cao độ, khiến Phong ăn liên tục, không thể dừng được. Và kết quả là Tuấn phải đưa luôn bịch bánh trắng của mình cho Phong.

- Trời xem kìa! - Tuấn trêu ghẹo - tự nhận mình là heo đấy à nhóc?
- Không, thứ này tôi ăn được, suy ra không phải thức ăn dành cho heo - Phong nở nụ cười tinh ranh - ngon thật đấy!

—————†—————

Phía bên kia bầu trời, nàng gió phiêu du từ miền đất xa lạ nào đấy, mang theo hương hoa trong dáng hình gọi cảm, thổi nhẹ phần hồn của gió lên tán cây, khiến những chiếc lá héo úa đồng loạt rụng rơi, như 1 cơn mưa ngày hè. Ánh nắng khẽ xuyên qua từng khóm lá, tạo thành từng cột ánh sáng soi thẳng xuống mặt đường, nếu tinh mắt có thể thấy những hạt bụi li ti đang cuộn mình, bay bồng bềnh trong cột ánh sáng ấy. Cảnh tượng hoàn mỹ tựa chốn bồng lai tiên cảnh, thiên nhiên như làm chủ tất cả và khiến cho con người ta phải ngây ngất vì nó.

Phong ngồi chống cằm, đôi mắt trở nên mơ màng, trong suốt qua làn kính râm; và Tuấn để ý điều đó. Mặc dù chiếc nón và cặp kính đã che khuất bớt đi gương mặt thanh tú của Phong, nhưng Tuấn vẫn thấy được vẻ đẹp rạng ngời toát ra từ cậu chủ. Sự thu hút kì lạ đến mức không cưỡng lại được, tựa như tiếng hát du dương của nàng tiên cá dùng để quyến rũ các thủy thủ trên đại dương xa xôi vậy. Làn da ấy trắng trắng như làn da của Nhi, cả đôi môi cũng mang 1 màu hồng nhạt như cô...Thêm 1 lần nữa, Phong lại khiến Tuấn cồn cào cõi lòng vì nỗi nhớ nhưng da diết, không biết đến bao giờ nguôi...Rồi anh vô tình nhìn vào khoảng cách khá gần giữa 2 bàn tay mình và Phong, nghĩ ngợi...và lại...tiếc nuốt rời tay đi...

Hai người tiếp tục dạo bước trong công viên, khoảnh khắc tuyệt vời vừa rồi tự dưng tạo 1 khoảng lặng giữa họ. Họ đều miên man, trôi theo những dòng suy tư của riêng mình, cho đến khi có 1 đứa bé chạy đầm sầm vào Phong, thì cả 2 mới bừng tỉnh và trở về với hiện thực. Phong cúi xuống định đỡ đứa bé lên thì bỗng dưng nó nhảy phốc dậy, rồi chạy núp sau người Tuấn

- Nè, anh có phải bức tường đâu? - Tuấn cười, xoa đầu nó
- Giờ em chạy chỗ khác không kịp nữa!!! - đứa bé đáp, mắt láo liên quan sát xung quanh
- Gì vậy? Tôi làm nó sợ hả? - Phong nhướn mày
- Không, trò trốn tìm của bọn trẻ ấy mà.

Vừa dứt câu, thì 1 vài đứa trẻ chạy ngang qua, đứa nào đứa nấy cũng dáo dác nhìn quanh như đang truy tìm 1 ai đó. Tuấn kéo Phong đứng thật sát bên cạnh mình để che hộ cho đứa bé. Hơi ẩm tỏa ra từ Tuấn khiến Phong muốn bênh ngược trở lại, anh không biết nên làm thế nào nữa, anh muốn ôm chàng trai này vào lòng lắm rồi...

Khi thấy bạn mình đã đi khuất, đứa bé mới thôi bám chặt vào quần jean của Tuấn. Nó bước ra trước mặt 2 người, lém lỉnh nói:

- Cám ơn hai anh! Vòng này em lại thắng bọn nó nữa rồi!!

Tuấn phì cười, nhưng Phong lại không thấy có gì buồn cười cả. Anh nheo mắt nhìn đứa nhóc, rồi gắng giọng, khiến nó giật cả mình:

- Chú mày dám phải anh, không thèm xin lỗi gì mà lại còn chạy sang tên này. Anh không đủ lớn để che chú mày hử?!

Đang tươi cười hớn hở, đứa bé bỗng xịu mặt, méu máo:

- Anh da trắng này dữ quá, không chơi với 2 anh nữa!

Dứt câu, đứa bé chạy biến đi mất...

- Thằng này... - Tuấn gõ lên đầu Phong - già đầu còn đi bắt nạt trẻ con!

- Tôi đùa thôi mà - Phong thở dài, giọng nói trở nên buồn man mác - nhưng trông bọn nó vui nhỉ, già đầu như tôi còn chưa biết được cảm giác kẻ trốn người tìm như thế nào.

Tuấn hơi ngạc nhiên vì điều này, anh không ngờ tuổi thơ của Phong lại bị giam lỏng chặt chẽ đến như vậy. Ban đầu, Tuấn còn nghĩ cậu công tử vì có được mọi thứ trên đời, nên mới tỏ ra kiêu ngạo, khinh người như thế, nhưng xem ra, đó chỉ là lớp vỏ bọc để che giấu đi phần yếu đuối trong mảng tâm hồn của anh mà thôi.

- Cậu...từng cô đơn lắm đúng không...?

Phong im lặng không đáp. Anh lặng lẽ hồi tưởng lại quá khứ không mấy tươi đẹp của mình. Lúc anh còn là 1 dân chơi thứ thiệt; nói đúng hơn là 1 thằng nhóc thiếu suy nghĩ. Phong của 1 năm về trước vùng tiền như mưa tuông, thay người yêu như thay áo, bạn bè bốn phương nhiều không đếm xuể, dẫn đến kết quả là những đêm nhậu nhẹt say xỉn, những cuộc tình 1 đêm và những buổi lê la ngoài đường phố đến tận sáng mới về nhà. Đó là thời kì nổi loạn nhất của anh, nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy mình được sống thật sự, cũng như chưa yêu ai thật lòng. Thời gian càng trôi, chỉ khiến anh càng thêm bất mãn về mọi thứ, vì anh chẳng thể tìm lại được sự bình dị, những suy nghĩ vô tư khi còn là 1 đứa bé ngủ ngoan trong vòng tay mẹ, những tình cảm chân thành từ thời thơ ấu giờ đây chỉ còn là ảo mộng. Càng trưởng thành anh càng nhận ra nhiều bản chất xấu xa của xã hội, mỗi người đều mang 1 chiếc mặt nạ cho riêng mình và cuộc đời này chính là sân khấu...Suy nghĩ ấy khiến anh không thể an tâm khi đối diện với bất cứ ai xa lạ...cũng như không tin rằng trên đời này còn tồn tại thứ gì gọi là “vĩnh cửu”.

Nhưng...mọi chuyện trở nên khác đi, khi anh vô tình xem được vở kịch nói về 1 chàng trai si tình chờ đợi người yêu nơi biển cả. Tình cảm chân thành ấy đã chạm đến trái tim sắt đá của Phong, và kể từ đó, anh biết cuộc đời mình thuộc về sân khấu cũng như luôn mang 1 tình cảm đặc biệt với biển.

- Tôi thích biển lắm - Phong hồn nhiên nói - chỉ cần đứng trước biển, tôi nghĩ mình sẽ có được cả thế giới này...!

Tuấn nghếch mặt ra 1 lúc, tim hơi quặn đau...nhưng rồi lại nhếch mép cười vẻ nhạo đời...Anh không nghĩ rằng mọi chuyện lại trùng hợp đến thế. Nhi và cậu nhóc này dường như đều bị ám ảnh về biển 1 cách lạ lùng. Tuy giờ đây anh không còn cơ hội để đưa cô đi bất cứ nơi đâu, nhưng anh vẫn còn có thể đưa trái tim của cô đến với biển, nơi cô luôn khát khao được hòa tan trọn vẹn vào nó.

- Nếu có cơ hội, tôi sẽ cho cậu thấy “cả thế giới” này - Tuấn cười xòa

Bất giác, Phong cảm thấy trái tim mình đập rộn ràng, chưa bao giờ cảm giác hạnh phúc đến ngây ngất này xuất hiện trong lòng anh, nó đông đầy và trọn vẹn lắm...

- Tôi...có thể ôm anh được không?

- Không được.! - Tuấn đáp ngay

- Vậy nắm tay nhé?

- Hôm nay cậu hâm à?!

- Không cho nữa là tôi hôn anh đấy.

- Này!!

Phong nhoẹn miệng cười như 1 đứa trẻ, và đó là vẻ mặt đáng yêu, vô tư nhất mà Tuấn từng thấy ở cậu chủ kiêu ngạo này, nó trong sáng đến mức có thể thanh tẩy được tâm hồn đen tối của 1 con quỷ dữ... Rồi bằng cử chỉ nhẹ nhàng nhất, Phong hôn lên môi Tuấn...chỉ là 1 thoáng lướt nhẹ trên môi, nhưng cũng đủ khiến lòng Tuấn dâng lên những cảm xúc mạnh mẽ...

May mắn thay, trong khoảnh khắc tuyệt vời ấy xung quanh họ không có 1 bóng người, chỉ còn sót lại dư âm của những tia nắng ấm vừa vụt tắt...

Hai người tiếp tục dạo bước, tiến về phía trung tâm công viên thì trông thấy 1 đám người đang vây quanh 1 thanh niên cao ráo nào đó, bên cạnh là dàn máy quay và những người trong ekip của anh. Tuấn không khó khăn lắm để nhận ra mái tóc bạc, gương mặt tinh nghịch quen thuộc kia. Đó chính là ca sĩ Thiên Long, đồng thời cũng từng là người bạn thân từ thời trung học của anh. Nhưng 2 người không còn thân thiết kể từ khi Long bước chân vào giới showbiz, anh dần bị môi trường xung quanh làm cho thay đổi tính tình, trở nên hiếu thắng và vô tâm hơn...và Thiên Long bây giờ, chẳng còn là cậu bạn thân tinh nghịch, tốt bụng ngày nào mà Tuấn từng biết nữa...

Sau hồi lưỡng lự, Tuấn định kéo Phong lấn sang chỗ khác cho yên chuyện, nhưng...lại bị anh chàng tóc bạc ấy gọi với theo:

- Tuấn!!!

Phong ngậy thơ ngoáy đầu lại quan sát, xong quay lại hỏi Tuấn:

- Nó gọi anh hả?

Tuấn gật đầu rồi thở ra 1 hơi dài. Thật ra, dạo gần đây anh đang tránh mặt Thiên Long, vì anh chàng này nhất quyết muốn mua bài hát “Tìm em trong ký ức”, bài hát mà anh chỉ viết dành riêng cho Nhi. Mặc dù Tuấn đã khẳng khái bảo rằng anh sẽ không bán bản tình ca này với bất cứ giá nào, nhưng Long vẫn cứ đầu và liên tục làm phiền Tuấn, chỉ mong sao anh bạn thay đổi ý định cứng nhắc ấy.

Thiên Long là anh chàng có vẻ ngoài cũng khá khôi ngô tuấn tú, mái tóc bạc cùng chiếc răng khểnh duyên dáng chính là điểm nhất trên gương mặt anh. Anh cao ngang bằng Phong, nhưng dáng người đầy đặn hơn Phong 1 tý. Long sải từng bước rộng về phía Tuấn, cởi mở mắt chuyện:

- Chào ông bạn, hôm nay có nhã hứng đi dạo trong công viên à?

Tuấn chỉ gật đầu, kèm theo 1 nụ cười nhạt. Nhưng anh không ngờ lúc ấy, Phong lại hùng hổ xông đến, túm chặt lấy cổ áo Thiên Long và quát lên:

- Mày là thằng ca sĩ dám làm phiền Hạ Vy đúng không?!!

Long trở mặt ra kinh ngạc, nhìn sang Tuấn cầu cứu. Tuấn cố gắng kéo Phong ra khỏi người chàng ca sĩ, rồi nép sau lưng mình. Cậu nhóc tướng tá trông nhỏ nhắn vậy mà khi tức giận lên lại mạnh ghê gớm!

- Thằng nào đây? - Long lườm Phong - bạn ông à Tuấn?

- Ủ, nhưng tôi cũng không hiểu vì sao cậu ấy lại làm thế, xin lỗi ông...

Đột nhiên Phong quát lên:

- Xin lỗi cái gì?? Tôi muốn gặp tên này lâu rồi, anh tránh ra cho tôi xem!

- Phong! - Tuấn trừng mắt - đây là bạn tôi, có chuyện gì từ từ giải quyết được không?!

Phong tức tối hất tay Tuấn ra, dùng dần bỏ về hàng ghế đá trắng muốt, để lại 2 người bạn đã từng-rất-thân. Long nghếch mặt suy nghĩ 1 lúc rồi chợt bật lên cười, khiến Tuấn không khỏi tò mò

- Hiểu rồi - Long liếc về phía Phong - có thể thằng nhóc ấy là người yêu hoặc fan của Hạ Vy, gặp tôi nó nổi giận như vậy cũng phải.

- Người yêu??? - Tuấn buột miệng nói hơi lớn

- Sao ông ngạc nhiên vậy? Trông ngoại hình nó cũng được lắm chứ?

- Ờ không có gì...

Rồi như Tuấn đã dự kiến, Long sau 1 hồi im lặng lại tiếp tục nài nỉ anh bạn bán ình bài hát “Tìm em trong ký ức”. Và 1 lần nữa, Tuấn từ chối quyết liệt:

- Bài hát này không thể bán được, chẳng phải tôi đã nói với ông trước khi ông nghe nó rồi sao?!

- Tôi biết! - Long nạt ngang - nhưng quả thật tôi cứ bị giai điệu của nó ám ảnh, chưa bao giờ tôi thích 1 bài hát nào đến thế.!

- Tôi sẽ viết bản nhạc khác cho ông, được chứ?!

- Nó chắc chắn sẽ không hay bằng bản này đâu.

- Vậy bây giờ ông muốn thế quái nào?!! - Tuấn bắt đầu nổi cáu

- Tôi chỉ muốn bài hát đó! - Long đáp chắc nịch

Tuấn thở dài, chán nản nói:

- Nếu tôi vẫn nói không?

- Vậy thì đừng trách tôi không nể tình bạn của chúng ta đấy!

Dứt câu, Long quay phắt người bước mạnh về phía ekip của mình, chẳng thèm chào Tuấn 1 câu. Lòng thoang thoang nỗi buồn, Tuấn lắc nhẹ đầu như không muốn tin vào sự thay đổi đến chóng mặt của người bạn thân. Lời nói cuối cùng vừa rồi của Long, nghe thật ác ý, có khi nào Long sẽ làm những chuyện mà Tuấn chẳng thể ngờ không? Vừa nghĩ ngợi lung tung, vừa cất bước tiến về phía Phong, tâm trạng nặng nề của Tuấn bỗng vơi đi được phần nào nhờ vào ánh mắt đầy uy lực, sâu thẳm của cậu nhóc kia. Chẳng hiểu sao, chỉ cần nhìn vào đôi mắt ấy, anh đều cảm giác như mình không e ngại bất cứ thứ gì trên đời này nữa...

—————†—————

Thái Hà ngồi bất động như 1 bức tượng vô hồn trong góc khuất ở 1 quán bar, tay cô nắm chặt tấm ảnh thân mật của Phong và Tuấn mà lòng giận đến run người! Nhưng tim cô cũng quặn đau lắm, khi nhìn vào bức ảnh môi 2 người đàn ông ấy chạm vào nhau 1 cách rất tình tứ... Vì sao...trong suốt 1 năm trời cô ra sức đuổi theo anh, làm nhiều chuyện điên khùng để có được anh, mà anh chẳng hề mảy may đáp trả lại cô, dù đó chỉ là 1 nụ cười thật dịu dàng. Đôi khi, sự lạnh nhạt của Tuấn khiến Hà nản lòng, nhưng nỗi khát khao chiếm hữu anh đã ăn sâu vào máu cô, nó giống như 1 loại thuốc nghiện mà cô không thể từ bỏ được vậy.

- “Em yêu Tuấn sao? Thật không?!! Hay em chỉ đuổi theo hình bóng của Hoàng?!!”

Lời nói thuở nào của Bảo Lâm bỗng vang vọng trong tâm trí Hà. Cô buông tấm ảnh oan nghiệt kia xuống rồi khẽ nhếch môi, tạo 1 nụ cười chua chát! Đời cô sao lại khốn đến như thế? Chẳng khác nào con hề bị 1 gã điên độc ác nào đó điều khiển, thỏa sức hành hạ tâm hồn đã chịu quá nhiều nỗi đau của cô...

Men rượu và khói thuốc lá cuộn mình trong bóng tối 1 cách ma quái; lặng lẽ đưa Thái Hà về với quá khứ...Đó là những năm tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời Hà, khi Hoàng vẫn còn ở bên cạnh cô, vẫn ôm hôn cô bằng thân xác nguyên vẹn... Về mặt Hà trở nên dờ dẩn, mọi cảnh vật trước mắt như dần nhòa đi và được 1 họa sĩ tài ba vẽ nên khung cảnh hoàn toàn khác...Hà thấy mình đang đứng trên vỉa hè đầy sỏi đá, đối diện cô là chàng trai có tướng mạo rất phong trần, lẳng tử với mái tóc dài gần chấm ngang vai. Anh vừa vẫy tay chào cô, vừa sải từng bước dài trên làn đường dành cho người đi bộ, niềm háo hức muốn được gặp cô dường như đã lấn át hết mọi giác quan của anh, đến nỗi tiếng còi xe inh ỏi cũng chẳng làm anh chú ý được nữa...

“Rầm!!!”

Hà nhắm nghiền mắt lại, 1 giọt lệ ứa ra từ khóe mi đã cay nồng tự bao giờ. Giọt lệ rơi xuống mặt bàn rồi vỡ ra thành từng hạt nước li ti, tựa như mảnh vỡ của trái tim cô vậy...Tay cô bấu chặt lấy ngực mình để chế ngự nỗi đau tê tái đến cõi lòng...Đó là cảnh tượng kinh hãi nhất đời Thái Hà...

Máu của Hoàng thấm vào mặt đường 1 cách đấng cay, thân hình cao to nằm yên bất động dưới chiếc xe tải oan nghiệt; là hình ảnh có lẽ đến kiếp sau Hà vẫn không thể nào quên được... Chỉ mới vài giây trước đây thôi, Hoàng còn mỉm cười với cô, còn hiện diện trước mắt cô bằng cơ thể nguyên vẹn, vậy mà...cô không bao giờ nghĩ đó là giây phút cuối cùng cô còn được cảm nhận hơi thở của anh, không bao giờ...

Kể từ đó, thế giới của Hà tan nát...bài ca li biệt réo vang trong gió bằng giai điệu bi thảm nhất đến với cô mỗi giờ, mỗi phút và mỗi giây của 1 ngày dài đằng đẵng...Cô sống như 1 cây ma từ sau vụ tai nạn nghiệt ngã ấy và trở nên vô cảm với tất cả mọi người...nhưng định mệnh - thứ mà cô luôn nguyên rủa - đã cho cô gặp Tuấn. Hà còn nhớ như in cảm giác bờ ngõ, xao xuyến đến đắm say khi cô cùng Nhi xem Tuấn biểu diễn

ở 1 phòng trà nhỏ. Tuấn giống Hoàng 1 cách kì lạ, như được đúc ra từ 1 khuôn vậy. Ánh mắt của anh đã khiến 1 cái xác không hồn hồi sinh...

Nhưng nếu mọi chuyện chỉ có thế, thì cô đã không phải điên đầu như thế này...Hà nốc cạn ly rượu trên tay rồi bấm điện thoại gọi cho vài đứa bạn. Những hồi chuông reo trong tuyệt vọng và tắt hẳn...

- Khốn kiếp! Lúc cần thì chẳng gọi được con nào cả!! - Hà tức tối dập điện thoại xuống bàn

- “Khi nào em cần ”đồ rác“, hãy gọi cho ”thùng rác“ này nhé. Có thể em nghĩ anh điên điên, nhưng anh thật sự muốn làm ”thùng rác“ của em.”

Giọng nói của Lâm lại hiện lên trong tâm trí Thái Hà, khiến cô bực đến mức muốn hét lên! Cô biết Lâm luôn sẵn sàng mở rộng lòng mình với cô, thậm chí những lúc cô không cần gọi, anh vẫn biết và tìm đến bên cô. Nhưng chàng trai tốt bụng này lại chính là người cô đang muốn tránh mặt nhất! Vì sao ư? Vì mối quan hệ giữa 2 người từng gần gũi hơn những gì cô mong chờ, và sự gần gũi đó chỉ khiến cô muốn chạy trốn, muốn phá tan hết tất cả khi hồi tưởng lại... Lâm chân thành và đáng yêu đến mức làm cô hoảng sợ, mặc dù cô chưa bao giờ định nghĩa được nỗi sợ hãi ngược ngạo này.

—†—

Đó là vào 1 đêm tệ hại của tháng 3, đã được nửa năm kể từ ngày Hoàng mất. Thái Hà vẫn trong tình trạng suy sụp tinh thần nghiêm trọng, cô lao vào rượu bia như con thiêu thân không lối thoát, chỉ để cố sống trong mớ ký ức hạnh phúc xa xôi, vì cô vẫn chưa thể chấp nhận 1 sự thật rằng: Hoàng đã hoàn toàn biến mất trên cõi đời này. Cuộc sống cô ngập trong thuốc lá và bia rượu, có lúc cô còn mong cho nó thiêu đốt lá gan mình càng sớm càng tốt...có khi cô sẽ được gặp lại anh ở 1 nơi trắng xóa nào đó thuộc về thiên đường...

Đêm ấy, Lâm ngồi lắng nghe Thái Hà tâm sự suốt mấy giờ đồng hồ. Mặc dù những điều cô huyền thuyên hết sức trừu tượng, lại còn thêm giọng điệu lè nhè chữ được chữ mất, nhưng Lâm vẫn kiên nhẫn lắng nghe và còn uống rượu để hòa chung nỗi sầu với cô.

Hơn 2 giờ đồng hồ sau, Lâm giật mình vì tiếng chuông điện thoại reo liên hồi trong túi quần. Sau khi tắt điện thoại, anh lồm cồm ngồi dậy rồi nheo nheo mắt nhìn mọi thứ xung quanh. Anh không nhớ mình đã thiếp đi lúc nào, lẫn lý do vì sao anh lại nằm sát bên cạnh Thái Hà trên 1 chiếc giường to đùng như thế này. Lúc đầu Lâm hơi bối rối, nhưng khi quan sát kĩ hơn, thấy cơ thể Hà vẫn còn nguyên vẹn quần áo, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Đồng hồ lúc này đã điểm hơn 1 sáng, Lâm loạng choạng đứng lên, định tìm nơi khác để đánh 1 giấc thì bỗng... Thái Hà vùng dậy và ôm chặt anh từ sau lưng, miệng nài nỉ tha thiết:

- Anh đừng đi, đừng rời xa em...em xin anh đấy...

- Em...sao vậy...? - Lâm lúng túng gỡ tay Hà ra và xoay người lại, tim nhói lên khi trông thấy cô đang khóc...

Đột nhiên...Hà kiễng chân hôn lên môi Lâm. Làn môi mềm mại cùng với hơi nóng hừng hực tỏa ra từ hơi thở cô, thật sự khiến Lâm phát điên...! Và... Chuyện gì đến cũng đã đến khi 1 nam 1 nữ chung phòng, trong trạng thái bị hơi men tước đoạt hết lý trí...

Bàn tay thon dài của Lâm dịu dàng vuốt ve thân hình nóng bỏng của Hà, nhưng vẫn đầy sự tôn trọng và tế nhị, khác hẳn kiểu của những gã trăng hoa chuyên lợi dụng phụ nữ. Môi anh lướt nhẹ nhàng trên môi cô, rồi dần hướng về phía cổ,...đầu lưỡi đầy ma lực kia khiến Hà tê dại... Trời tuy lạnh nhưng 2 tấm lưng trần đều đầy mồ hôi, cảm giác nóng bỏng này thật không gì có thể sánh bằng, khi họ trở nên quyến rũ trong mắt nhau và lý trí trở thành thứ xa xỉ trong niềm khát khao yêu thương mãnh liệt này.

Lâm còn nhớ như in khoảnh khắc khi anh mơ màng dần chìm vào giấc ngủ, Hà âu yếm nghịch tóc và hôn lên trán anh. Trong cảm xúc trọn vẹn của tình yêu, anh ôm ghì cô vào lòng, hít thật sâu mùi hương nước hoa còn vương trên da thịt cô rồi vô thức thủ thỉ rằng : Anh yêu em...

Sáng hôm sau...

Nắng ấm tràn qua khung cửa sổ, nhẹ nhàng đáp trên gương mặt đầy mãn nguyện của chàng nhiếp ảnh gia. Thái Hà vẫn còn nằm gọn trong lòng anh, bàn tay búp măng đặt yên trên bộ ngực căng, rất đàn ông kia với vẻ mặt khá thanh thản...

Lâm dần hé đôi mắt ra, cảm giác như có 1 lượng áp suất khổng lồ đè nặng lên đầu khiến anh choáng váng đến suýt ngất. Nhưng bù lại, anh cảm thấy lòng mình dâng lên 1 niềm hạnh phúc khó tả, mặc dù...anh chẳng nhớ nổi đêm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ còn đọng lại trong tâm trí anh những hình ảnh rời rạc về gương mặt đau khổ, từng giọt nước mắt ngấn dài và kiểu cười nhạo đời của Thái Hà ở quán bar mà thôi. Lúc ấy, anh ước sao mình có đủ can đảm...để ôm chặt cô vào lòng mà vỗ về an ủi...

Anh trở mình sang bên cạnh, bất giác rùng mình khi thoáng thoáng ngửi thấy mùi hương ngọt ngào từ mái tóc con gái. Hướng mắt nhìn xuống, Lâm suýt đã hét lên vì kinh ngạc, cơn đau đầu cũng bị cảm giác bàng hoàng làm cho biến mất! Anh đang ôm người con gái mình thầm thương trộm nhớ trong vòng tay, hơn nữa, cả anh và cô ấy đều không 1 còn mảnh vải che thân! Rồi Thái Hà tỉnh giấc...Giống như Lâm, cô cũng choáng váng vì bị cơn đau đầu tấn công ác liệt. Lâm vẫn nằm yên bất động, mắt quan sát cô chuyển động trong sợ hãi...Hà lồm cồm ngồi dậy, mặc kệ cả tấm chăn đang tuột dần từ ngực xuống eo, để lộ những đường cong hấp dẫn và bộ ngực căng tròn vô cùng gợi cảm, khiến người Lâm nóng ran đến mức muốn xị máu mũi. Sự thú tính của 1 gã đàn ông trỗi dậy, anh nhanh chóng kéo chăn khoác lên người cô...Thái Hà mơ màng nhìn anh, rồi...thét lên:

- Á!!! Á.....!!!

- Giết anh đi... - Lâm gục đầu xuống như để tạ lỗi với cô

- Tên khốn nạn! - Hà thô bạo đánh liên tục vào người anh - tôi đã nghĩ anh là người tốt, vậy mà...trời ơi!!!

Nhưng như vừa sức nhớ ra điều gì đó, Hà liền khựng lại, vẻ mặt trở nên thất thần khi hình ảnh cô chủ động hôn Lâm mập mờ hiện lên trong tâm trí cô như màn hình tivi bị nhiễu sóng. Đêm qua...có lẽ vì quá say nên cô đã ngỡ Lâm là Hoàng...và đương nhiên, cô chẳng thể nào chịu đựng được khi thấy anh đành đoạn quay lưng rồi bỏ cô đi như thế...

- Anh xin lỗi... - Lâm nắm chặt tay cô - anh không thể tin được chuyện này lại xảy ra, anh...

Hà ngược lên nhìn Lâm, đôi mắt giận dữ bắt đầu ngấn lệ. Cô không thể ngờ rằng...1 ngày nào đó, cô và anh chàng kia lại có sự ràng buộc sâu sắc đến như thế. Nhưng, mỗi tình đêm qua hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của 2 người, vả lại người chủ động trước là cô...Thấy Hà chỉ biết ngồi thừ ra, vẻ mặt buồn rười rượi, tay thì bấu chặt lấy tấm chăn quấn ngang ngực, Lâm bèn khẽ ôm cô vào lòng và thủ thỉ:

- Có thể anh khốn nạn, nhưng anh không phải thằng hèn, anh sẽ không bỏ rơi em.

- Đừng thương hại tôi như thế! - Hà cười chua chát, đồng thời cũng vùng khỏi vòng tay Lâm - đời tôi còn gì thảm hơn không chứ? Người yêu vừa mất mà tôi đã ngủ với 1 gã đàn ông khác!

- Có khi đêm qua, em lại tưởng tượng anh là Hoàng chăng?

Hà trở mắt ra nhìn Lâm, chẳng biết vì sao anh ta lại hiểu mình đến thế

- Sao anh không nghĩ tôi vì quá buồn chán? Hoặc là 1 con ả dễ dãi, trăng hoa?

- Vì anh tin em là người tốt - Lâm cười hiền

Nụ cười ấy vừa khiến Hà xuyến xao, vừa khiến Hà khó chịu đến mức muốn nắm cho Lâm 1 phát...rồi cô thở dài, chán nản nghĩ đến những chuyện rắc rối có thể xảy ra sau này.

—————†—————

Vài ngày sau.

Hà quyết định đến chung cư An Dương tìm Lâm để nói rõ mọi chuyện, nói rằng cô vì nhận lầm anh với 1 người khác, rằng anh hãy quên hết mọi chuyện đêm hôm ấy và đừng nên tìm gặp cô nữa, bởi...cô sắp phát điên vì anh mất rồi!

Đến trước cửa nhà anh, cô không thèm gõ cửa mà xông thẳng vào, và đó là lần đầu tiên trong đời, cô biết đến cảm giác choáng ngợp cực độ...

Căn nhà nhỏ của Lâm nhìn sơ qua cũng giống như nhà của bao thanh niên khác. Sống 1 mình nên phòng ốc khá bừa bãi, quần áo mỗi thứ 1 nơi, bồn rửa đầy ắp chén đĩa đọng cạn, như mấy ngày chưa thêm động

đến, trong góc tường là những thùng giấy đủ kích cỡ, không cần phải suy đoán nhiều, Thái Hà cũng biết chắc bên trong đó là những bức ảnh chụp yêu thích của Lâm. Nhưng điểm đáng nói ở đây, chính là 4 bức tường xanh biếc của căn nhà này, chúng đều được dán đầy ảnh chụp... Thái Hà, nhiều vô kể và chi chít như những vì sao trên bầu trời vậy.

Những khoảnh khắc khi cô cười nói vui vẻ với bạn bè, ngồi trầm tư bên khung cửa sổ rồi thả bộ 1 mình trên phố cùng với chú cún lúc nào cũng ngoe nguẩy đuôi tinh nghịch,...rất nhiều và dường như tất cả bức ảnh đều là chụp lên, cô không ngờ rằng, Lâm đã từng ở gần bên cô nhiều đến như thế...Hà bồn thần sờ vào tấm ảnh khi cô đang nở nụ cười rạng rỡ như đóa hoa mùa xuân, đã lâu lắm rồi, môi cô không còn vẽ lên nụ cười như thế kia nữa, nó đã chết hẳn kể từ ngày Hoàng ra đi...

Bất giác, những tấm ảnh tượng trưng cho 1 tình yêu không lời đó, thổi vào cõi lòng Hà luồng gió xuân tươi mát, đánh thức mọi thiên thần đang ngủ say và cùng nhau ca hát tưng bừng. Hà cảm thấy có 1 cơn chấn động nhỏ nơi trái tim mình, cô đang đứng giữa 1 căn phòng tràn ngập tình yêu thương dành cho cô...

Lâm đã ở phía sau cô từ lúc nào, ánh mắt anh dành cho cô lúc nào cũng thế, rất dịu dàng và trù mến, đặc biệt là sau đêm mặn nồng ấy, anh biết tình cảm mình dành cho Thái Hà ngày càng nhiều hơn, không hẳn vì chuyện 1 gã đàn ông phải chịu trách nhiệm với cô gái mình lỡ làm càn, mà bởi anh thật sự muốn yêu thương, che chở cho người con gái ấy

- Em đến lâu chưa?

- Anh... - Hà quay phắt lại, mắt rưng rưng - sao anh dám chụp ảnh tôi rồi dán khắp phòng thế này hả?!

- Anh xin lỗi, nhưng...anh không thể ngăn mình yêu em được... - Lâm cười, nụ cười ngại ngùng, thanh khiết mà đầy uy lực, khiến bất cứ ai cũng phải dẫu hàng

Cơ thể Hà như mềm nhũn hẳn đi, ngực cô nhói lên vì sự rung động trong phút chốc. Hà giận lắm, giận mình chẳng thể đánh anh 1 trận, giận mình vì đã quen biết anh, để anh đối xử quá tốt với cô như thế. Nhưng...cho dù anh yêu cô đến mức nào đi chăng nữa, thì anh cũng không phải mục tiêu mà cô theo đuổi, càng không phải mục đích sống của cô...

- Không được chụp ảnh tôi nữa! Cũng không được phép yêu tôi! Tôi ghét anh!!

Hà vừa khóc vừa hét lên, rồi chạy thẳng ra ngoài cửa. Tiếng chân cô đã mất hẳn ở phía cuối cầu thang mà Lâm vẫn còn nghech mặt ra. 1 nỗi buồn vô hạn bỗng dưng ập đến, kéo tấm màn bóng đêm u ám che khuất đi vẻ rạng rỡ thường ngày của anh...Tại sao Thái Hà lại phản ứng mạnh mẽ như vậy chứ...?

—————-†—————

Những âm thanh điên cuồng trong quán bar bắt đầu khiến đầu Hà đau như búa bổ. Chẳng hiểu sao, cô vẫn không thể quên được ánh mắt đượm buồn của Lâm khi ấy, nó như hàng ngàn nhát dao xuyên vào trái tim cô vậy. Hà tiếp tục lao vào mớ suy nghĩ vớ vẩn rồi tự bật lên cười 1 mình như phát rồ. Cô đặt trên môi mình điều thuốc, tay chuẩn bị bật chiếc bật lửa thì bỗng dưng, có 1 gã kiếm nhả nào đó giật điều thuốc trên môi cô. Hà cau có ngược lên, và kinh ngạc khi trông thấy...Lâm.

11. Chương 11: Hư Vô...

Lâm khẽ chau mày, nhưng lại nhẹ nhàng đặt điều thuốc trở lại vào trong bao – 1 hành động rất quen thuộc mỗi khi anh muốn kiềm chế cơn giận với cô. Lâm lúc nào cũng vậy, luôn đối xử ân cần, dịu dàng với Thái Hà, như cái cách 1 quý ông nâng niu viên pha lê tuyệt hảo, vì ông sợ chỉ cần bất cẩn 1 tý, là viên pha lê ấy sẽ vỡ tan tành. Nhưng Lâm đâu biết rằng, trái tim của Hà đã tan nát từ rất lâu rồi...Những yêu thương đậm sâu dần cuốn trôi theo hoài niệm, những cảm xúc thơ ngây, bởi hồi dần chết theo năm tháng và cả sự căm ghét số phận trong cô ngày càng chồng chất đến mức không thể nào cứu vãn được nữa. Định mệnh bắt cô phải liên tục chứng kiến những đôi uyên ương hạnh phúc sánh đôi bên nhau, trong khi lại đành đoạn

cướp đi người con trai mà cô yêu thương tha thiết...vì thế cô cảm thấy mình bị ngược đãi bởi số phận, cô phải lật ngược ván cờ đã thua cuộc và nhất quyết phải giành lại những gì đã mất!

Sau 1 tiếng thở dài đến nỗi lòng, Hà vụng về quệt ngang dòng nước mắt, khiến maxcara lem luốc ra ngoài và chán nản nói:

- Trông tôi thế thảm quá phải không?

- Em về nhà đi. – Lâm đáp gọn

- Anh thôi cái giọng ra lệnh ấy với tôi đi – Hà gắt gỏng – anh là cái gì của tôi chứ?!

Lâm chau mày hết cỡ vẻ rất giận dữ, nhưng lại cố kìm chế vì sợ mình sẽ làm tổn thương Thái Hà. Khi anh vô tình liếc mắt xuống chiếc bàn vương vãi tàn thuốc lá, thì những tấm ảnh thân mật của Phong và Tuấn thi nhau đập vào mắt anh 1 cách choáng váng! Như quên đi sự tức giận của mình, Lâm nhanh tay chụp lấy 1 tấm ảnh lên soi thật kĩ rồi gặng hỏi Hà:

- Sao em lại có những bức ảnh này?!

- Chỉ có 1 mình anh là nhiếp ảnh gia sao?! – Hà đáp cộc lốc, tiện tay giật lại bức ảnh trên tay Lâm – trả cho tôi!!

Xong, Hà vội gom lại hết tất cả bức ảnh trên bàn và tống vào trong chiếc túi xách Chanel sang trọng. Nhưng cho dù có cố che giấu cảm xúc bằng những thái độ cộc cằn, cô cũng không thể qua mắt được “quý ngài tinh ý” kia. Lâm biết Hà đang ghen, 1 sự ghen tuông dở khóc dở cười khi tình địch lại chính là anh trai mình. Và Lâm cũng không khỏi thắc mắc rằng cô gái này đã hay biết gì về chuyện “thay tim đổi tình” chưa...

Có lẽ chính Hà cũng chẳng biết bản thân cô yếu đuối đến tội nghiệp...rất dễ bị tác động và tổn thương nhưng lúc nào cũng cố tỏ ra mạnh mẽ, rằng ta đây chẳng cần ai quan tâm, cũng chẳng cần 1 bờ vai tốt bụng nào để dựa dẫm mỗi khi vấp ngã. Tuy nhiên, tận sâu trong tâm thức cô lại luôn mong chờ 1 bến bờ hạnh phúc, 1 kết thúc có hậu trong truyện cổ tích hoặc trong bộ phim truyền hình luôn khiến cô âm thầm ghen tỵ...Và kì lạ thay, Lâm lại hiểu được những điều đó. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ yêu 1 người như Hà, 1 cô gái luôn trốn chạy khỏi sự thật, gần như đánh mất cả bản thân mình. Nhưng cô đâu biết rằng, cô chính là người đầu tiên giúp Lâm nhận ra... anh đam mê nhiếp ảnh đến nhường nào...Đó là 1 buổi chiều thu, hình ảnh lồi cuồn đến mê mẩn của Thái Hà trở thành 1 điểm sáng duy nhất trong mắt Bảo Lâm. Lúc ấy cô đứng bất động như 1 con manocanh rồi dần dần “trở thành người” nhờ vào tinh hoa khí trời. Chỉ vài giây phút ngắn ngủi của 1 buổi chiều ảm đạm, mà Lâm có thể đặt 1 cái tên “Hóa kiếp” cho khoảnh khắc khó quên ấy, nó ăn sâu vào tiềm thức của 1 chàng trai vô tư, khiến anh phải nhận ra 1 điều quan trọng : trên đời này có những khoảnh khắc phải được lưu giữ lại.

- Hy vọng em không làm chuyện gì điên rồ.! - Lâm nhìn thẳng vào mắt Hà như 1 lời răn đe

Hà lườm Lâm 1 phát rõ sắc rồi thản nhiên nốc tiếp ly rượu trên bàn. Suốt 30 phút sau đó, cả 2 không ai nói với nhau lời nào. Lúc ra về, Lâm chỉ lẳng lặng chạy phía sau để trông chừng 1 người vốn yếu tay lái như Hà. Anh mặc dù giận Hà lắm, nhưng chưa bao giờ anh có ý định bỏ mặc cô cả. Đơn giản chỉ vì...anh muốn thay đổi cô...

Những nghĩ suy vớ vẩn tiếp tục trôi vào tâm trí Hà 1 cách vô thức, vô vàng ký ức đẹp bỗng chốc hóa thân thành lưới gươm rướm máu, nó khiến cô đau đớn khôn siết, tưởng chừng như cô đã quên mình từng biết như thế nào là hạnh phúc...Bất giác, 1 hình bóng thân quen đứng lấp ló bên vỉa hè làm cô không khỏi bàng hoàng, cùng với sự choáng váng sẵn có do men rượu, Hà ngã nhào ra đất nhưng miệng không ngừng gọi tên :“Hoàng...”. Hoàng vẫn đứng đấy, nhưng anh không còn mỉm cười với cô như ngày xưa mà thay vào đó, anh lắc đầu ngẫu ngẫu, ánh mắt thì ảm đạm thê lương...Tuy Hà không hiểu anh đang muốn nói với cô điều gì, nhưng rõ ràng anh đang không hài lòng về chuyện gì đó.

- Anh...anh ơi! Bấy lâu nay anh đã ở đâu hả?!! - cô vỡ òa, vực dậy chạy đến bên Hoàng

Cùng lúc ấy, 1 chiếc SH lao đến như 1 mũi tên đen đáng sợ, kèn vang inh ỏi điếc hết cả tai người đi đường mà Thái Hà dường như chẳng nghe thấy gì cả...

Lâm liêu mình lao nhanh đến, anh còn chẳng hiểu nổi mình lấy từ đâu ngần ấy tốc độ và sự liêu lĩnh đến như vậy. Anh ôm chặt lấy Thái Hà, phóng đến gần vỉa hè. Chiếc SH chao đảo vì cú tránh bất ngờ nhưng may sao không nằm sóng soài ra mặt đường, gã tóc bôm ngựa điều khiển “con ngựa chiến” của gã quay đầu lại chửi thề vài câu khó nghe rồi vụt xe đi. Hà lúc này vẫn còn mơ mơ màng màng, thậm chí cô còn không hay biết rằng mình suýt mất mạng! Cô vùng khỏi vòng tay của Lâm, cuống cuống vén tóc lên để tìm Hoàng, tuy nhiên...anh đã không còn ở đấy nữa...Hoàng biến mất như 1 phép màu, lặng lẽ và chẳng để lại 1 dấu tích gì chứng minh anh vừa tồn tại bên cạnh cô chỉ vài giây trước thôi...

Thái Hà đau khổ cúi gầm mặt xuống khi vừa hiểu ra mọi chuyện, thì ra Hoàng chỉ là ảo ảnh, 1 ảo ảnh thân thương đã trốn chạy khỏi ký ức của cô...Cô đau lòng và mệt mỏi quá...nếu cứ thế này thì cuộc sống phía trước sẽ chỉ toàn những tháng ngày mù quáng cùng với sự dằn xé nội tâm...Cô đã tự tạo 1 mê cung quá hoàn hảo! Đến nỗi cô chẳng thể nào tìm được đường về với cuộc sống bình thường.

- Em bị làm sao vậy hả?!! - Lâm lay mạnh vai Thái Hà

- Hoàng... - cô run run đôi môi 1 cách yếu ớt - tôi vừa thấy anh ấy, ngay đây, ngay trước mắt chúng ta...

Lâm cảm tưởng như có 1 ngọn núi lửa đang bộc phát và phun trào mãnh liệt ngay trên đỉnh đầu mình. Anh không ép Hà phải cố gắng quên đi người yêu cũ, thậm chí anh vẫn luôn khuyên cô nên nhớ về anh ta và sống phần đời còn lại thay cho con người bạc mệnh ấy. Tuy nhiên, anh sẽ không chấp nhận chuyện cô vì 1 hình bóng hư vô do trí tưởng tượng phong phú nào đó mà không màng đến tính mạng của mình. Anh muốn cô sống vì Hoàng, chứ không phải chết dần chết mòn vì anh ấy!

- Em...mất trí thật rồi!!! - Lâm tức giận quát lên

- Sao anh dám lớn tiếng với tôi thế hả?!! - Hà gân cổ quát lại

- Vì em mù quáng quá Thái Hà à! Anh phải tỉnh táo để kéo em ra khỏi cơn mê muội này.!

Hà hất mặt lên trời, bật cười vẻ nhạo đời rồi đáp:

- Tôi không cần! Tôi cảm thấy mãn nguyện khi sống trong sự mù quáng này, cảm thấy hạnh phúc khi đuổi theo hình bóng anh ấy!

- Hạnh phúc? - Lâm gắng giọng hỏi lại đầy vẻ nghi ngờ - em nói mình hạnh phúc sao? Được! Hãy nhìn thẳng vào mắt anh và nói :“Em hạnh phúc” đi! Cho dù định nghĩa về hạnh phúc của anh và em khác nhau, nhưng anh vẫn không tin rằng em đang hài lòng về mọi thứ! Anh chỉ thấy em đang cố sức vùng vẫy trong nỗi đau và liên tục trách móc số phận. Sự thật là 1 tấm gương, em phải can đảm nhìn vào đấy thì mới biết được những khuyết điểm mà em cần phải chỉnh sửa. Thái Hà, em đang chết dần chết mòn bởi 1 người đã trở thành hư vô đấy!!!

Hoàn toàn bị khuất phục bởi những lý lẽ sắc bén và ánh mắt đầy uy lực của chàng nhiếp ảnh gia, Thái Hà khụy người xuống úp mặt vào 2 lòng bàn tay. Sự thật luôn làm đau lòng người nhưng đồng thời lại kéo cô ra khỏi cơn mê muội. Cô ghét Lâm vì không thể phản bác lại những lời anh vừa nói, càng ghét hơn cái cảm giác bị người khác nhìn thấu tâm can của mình. Bao lâu qua cô đã tự lừa dối bản thân bởi 1 niềm hạnh phúc giả tạo...được trông thấy Tuấn mỗi ngày là 1 niềm vui, nhưng xen lẫn đó là nỗi đau không thể tả xiết. Cuối cùng Hà bản thân đứng lên, ánh mắt giận dữ giờ đây đã dịu hơn rất nhiều. Cô vuốt má Lâm bằng bàn tay thon thả, và cử chỉ dịu dàng đó khiến Lâm kinh ngạc đến nỗi ngỡ mình đang lạc trong cõi mơ. Sau hồi lặng thinh, Hà cũng cất lời:

- Thiên thần thì nên ở đúng nơi của nó, là thiên đường...! Đừng cố lôi kéo 1 con quỷ ở chốn địa ngục tối tăm làm gì và cũng đừng mong sẽ cảm hóa được nó. Vì đơn giản, ác quỷ không thể trở thành thiên thần được, chàng trai ngốc à.

- Em không phải ác quỷ, Thái Hà à... - Lâm khề chau mày, nói 1 cách đau khổ

- Anh thì hiểu em lắm sao? Em đã từng cầu nguyện cho người yêu của Tuấn chết càng sớm càng tốt đấy! Còn anh nữa, sau chuyện đó... anh có thể bỏ mặc em như những tên đầu cẳng khác cơ mà.

Lâm áp cả 2 tay Hà lên má, ấm áp đáp lại:

- Đúng là anh không thể hiểu hết được em, nhưng anh sẽ không bỏ rơi em và...anh tin em!

Không thể phủ nhận rằng anh chàng ngốc này đôi lúc cũng khiến trái tim Hà xuyên xao. Cô buồn bã nhìn sâu vào mắt anh như muốn gửi gắm điều gì bí mật vào trong đấy. Đôi mắt của Lâm trong vắt như 1 tấm gương và Thái Hà đang chăm chú soi rọi chính mình trong ánh mắt ấy.

- Nếu...may mắn được gặp anh ở kiếp sau, em rất muốn được làm bạn gái của anh. Nhưng Bảo Lâm à, em...cần anh Tuấn, em không nghĩ rằng mình sẽ hạnh phúc nếu chấp nhận từ bỏ anh ấy...

Những buổi biểu diễn của đoàn kịch Nguyệt thực trong những ngày sau đó đều nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của khán giả. Nhờ vào sự truyền miệng, tình trạng cháy vé tưởng như không bao giờ kết thúc, bởi đa số những người đi xem kịch về đều thao thao bất tuyệt với người khác về vở Ánh sáng và Bóng tối, như sự dàn dựng bối cảnh hoành tráng, nội dung viễn tưởng mới lạ, năng lực diễn xuất tốt của các diễn viên và đặc biệt là gã hề quỷ Vũ Phong. Phong diễn ngày càng điêu luyện và tròn trịa đến nỗi những nhà phê bình cũng khó có thể mổ xẻ từng chi tiết để chê bai anh.

Trong mắt công chúng giờ đây, Phong là 1 công tử tài ba. Tự tay quản lý 1 quán cafe sang trọng, tốt nghiệp loại giỏi ngành Quản trị kinh doanh của trường đại học Tài chính - Marketing nổi tiếng. Gu ăn mặc thời trang, ngoại hình bắt mắt cùng với gương mặt điển trai hiếm có khiến Vũ Phong nhanh chóng trở thành 1 “hiện tượng” trong làng giải trí. Thậm chí, các cánh nhà báo còn đem những câu ám hư hỏng, đua đòi, cố tạo scandal để nổi tiếng ra so sánh với chàng “hot boy tài ba”. Sự nghiệp của Phong tiếp tục lên như điều gặp gió khi anh được mời chụp ảnh bìa cho tạp chí Thế Giới Văn Hóa và trở thành người mẫu quảng cáo cho 1 shop quần áo online trên mạng.

Tuy nhiên, sự nổi tiếng quá đột ngột cũng thay đổi gần như toàn bộ cuộc sống bình thường của anh. Những hôm dạo phố hoặc đi mua sắm trở nên khó khăn hơn vì fan hâm mộ, chưa kể đám phóng viên còn liên tục lấp ló trước nhà anh nhằm chờ đợi săn những tin tức nóng hổi. Sound of Paradise thì chật kín kể từ lúc Phong lên trang nhất của tờ Tuổi trẻ, và điều này thật sự khiến anh bức mình không chịu được! Vì sự ồn ào bất lịch sự của các vị khách mới đôi lúc làm cho những vị khách cũ thân thiết phải cau có ra mặt. Bởi họ đến đây cốt chỉ để thư giãn và thưởng thức âm nhạc. Còn gì tuyệt hơn khi được ngả lưng vào chiếc ghế đệm bọc nhung đen êm ái và thưởng thức ly cafe thơm nồng sau 1 ngày làm việc mệt mỏi? Có vị khách từng bảo với Phong rằng: “Hương thơm của cafe như xóa đi mọi giác quan trong tôi, ngoại trừ khứu giác. Nói chính xác thì nó như 1 cục tẩy vậy, nó xóa nhòa đi những thứ phức tạp, nhơ nhuốc, khiến đầu óc tôi trống rỗng, nhưng lại trống rỗng 1 cách thanh thần...”

Trong không gian yên tĩnh như ở Sound of Paradise thì âm nhạc là 1 điều không thể thiếu. Phong từng mãi mê nhìn 1 vị khách lạ, có vẻ như lần đầu đến quán. Đó là 1 phụ nữ tầm 50 đang thả hồn mình vào giai điệu sâu lắng của 1 buổi chiều mưa. Dưới hàng mi trĩu nặng, bà cứ đưa tay vuốt vòng quang miệng ly rồi thỉnh thoảng lại lắc lư chiếc ly để thứ chất lỏng màu nâu sẫm đặc sệt tha hồ đánh đu trong ấy. Đoạn, bà ngược lên nhìn chăm chăm về phía Tuấn, Phong có thể cảm thấy được rằng bà đang nghe như nuốt từng nốt nhạc phát ra từ chiếc piano trắng toát kia. Bỗng... nước mắt bà chảy dài...lên qua vết chân chim nhỏ phía đuôi mắt, chạy dọc xuống gò má và đọng lại ngay khóe môi...ánh mắt bà sâu thẳm, đau đáu như ánh lên sự từng trải của cuộc đời...Cứ thế cho đến khi Tuấn kết thúc bản nhạc trữ tình, bà mới buồn quệt ngang dòng lệ sâu. Sau khi tò mò hỏi Tuấn về bản nhạc vừa rồi, Phong mới biết nó có tên là “Biệt Ly”, và đến mãi sau này anh mới hay biết rằng khi lần đầu bước chân vào Sound of Paradise, người phụ nữ ấy vừa làm lễ tang cho chồng 2 ngày trước...

- “Âm nhạc có thể điều khiển được cảm xúc con người” - Tuấn từng nói với Phong như vậy

- “Đó là lý do anh học chơi nhạc cụ à?”

- “Sau này, có khi cậu sẽ cần nhờ âm nhạc để nói hộ lòng mình đấy.”

- “Vớ vẩn - Phong tặc lưỡi - có thể hiểu được tiếng đàn không lời sao?!”

- “Sẽ có 1 người hiểu, và người đó là duy nhất. Âm nhạc không bao giờ vô nghĩa, nhất là loại âm nhạc được tạo ra bằng tất cả tấm lòng.”

Phong nhắm mắt hồi tưởng lại giọng nói ấm áp lúc ấy của Tuấn. Anh chưa bao giờ cố gắng hiểu 1 ai, nhưng giờ đây, anh thật sự tò mò về Tuấn cũng như từng nốt nhạc mà anh đặt hết cả tâm tư vào trong đấy.

- Anh yêu! Nghĩ lung tung gì đấy.

Vy bất ngờ ôm chặt Phong từ phía sau, áp đầu vào lưng anh 1 cách nghịch ngợm, còn Phong thì khẽ giật mình vì bị cô người yêu kéo về hiện thực. Anh thở dài rồi nhẹ nhàng gỡ tay Vy khỏi eo mình, gượng gạo nói:

- Không, không có gì đâu, mình về thôi.

Sau khi đưa Vy về nhà an toàn, cắt đuôi được đám phóng viên lăm chuyen đáng ghét, Phong mới lái xe về đến nhà trong bộ dạng cực kì mệt mỏi. Anh bước ra khỏi xe, lòng không khỏi kinh ngạc khi trông thấy Tuấn đang đứng tựa lưng bức tường nạm đá gồ ghề. Tuấn quay sang, rít 1 hơi điều thuốc trên môi trước khi ném nhẹ nó xuống nền đất ẩm ướt, khói thuốc lá dày đặc tỏa sức cuộn mình ma quái trong đêm khiến gương mặt Tuấn trở nên thật huyền bí. Cát đi về lạnh lùng, khó gần như mọi hôm, Tuấn ân cần trao tặng Phong nụ cười hiếm hoi - thứ mà lần đầu tiên trong đời, Phong biết rằng không thể mua chuộc nó bằng tiền bạc...

- Có chuyện gì à...? - Phong bước chậm về phía Tuấn

Chẳng nói chẳng rằng, bỗng dưng Tuấn đánh mặt lại, dấm mạnh lên điều thuốc dưới chân và lao về phía Phong. Rồi Tuấn vung tay...tung 1 cú đấm nhắm thẳng vào mặt cậu chủ. Phong bất ngờ đến nỗi chẳng kịp né tránh hoặc dùng tay để phòng thủ, anh chỉ biết nhắm tịt mắt lại như 1 phản xạ tự nhiên.

- Mở mắt ra đi, đồ chết nhất!

Không thấy đau đớn gì cả, Phong biết ngay đó là 1 trò hù dọa của Tuấn. Tức tối vì bị đem ra làm trò đùa, anh bật 2 mí mắt lên, dự sẽ mắng cho Tuấn 1 trận, nhưng...

1 khoảnh khắc lung linh bất chợt ập đến 1 cách choáng ngợp, thêu dệt trong tâm trí anh từng mảnh hạnh phúc nhỏ nhoi. Phong thấy trước mắt mình là 1 thứ sáng lấp lánh...1 sợi dây chuyền bạc đính mặt chữ W được treo gọn gàng trên ngón tay Tuấn. Nó cứ lắc lư lắc lư như điệu múa của nàng Hàm Hương từng làm say đắm vị vua Càn Long. Mặc dù Tuấn hơi ngại ngùng, nhưng Phong có vẻ còn ngại hơn cả anh nữa. Chàng ca sĩ cố lấy hết can đảm và cất lời:

- Tình cờ thấy nó trên phố...và có vẻ như cậu thích mang phụ kiện, nên xem như đây là lời chúc mừng của tôi về sự nghiệp vừa thăng hoa của cậu...

Dứt câu, Tuấn thả sợi dây chuyền rơi vào lòng bàn tay Phong

- W ư? - Phong nhường mày - sao anh lại chọn chữ cái này?

- “Quý ông thông minh” của thường ngày đâu rồi - Tuấn nói về châm chọc - W là Wind đấy, gió chẳng phải là tên của cậu sao?

Phong nhoẹn miệng cười về chẳng bất ngờ gì cả, như kiểu anh đã hiểu rõ hàm ý của chữ W trước khi Tuấn giải thích rồi vậy. Phong mân mê sợi dây chuyền trong lòng bàn tay, như thể sợ nó sẽ bốc hơi ngay nếu anh lơ đãng không chú ý. Việc Tuấn quan tâm đến sở thích và trân trọng cái tên “Phong”, khiến anh vui mừng, hân hoan đến phát điên lên được! Nghẹn ngào trong niềm hạnh phúc vô thức, Phong cố gắng bật từng âm thanh khỏi đôi môi đang tê cứng vì cái lạnh của tháng 12:

- Tôi...cảm ơn.

- Sao xúc động dữ thế? - Tuấn tiếp tục giở giọng trên ghẹo - tôi hiểu rồi, 1 thằng nhóc kiêu ngạo khó ưa như cậu chắc ít được tặng quà lắm nhỉ?

Phong phì cười, nhếch mép đáp trả ngay:

- Này, quà người ta tặng tôi dư sức chất đầy phòng anh đấy! Chỉ là tôi không ngờ loại người khô khan như anh cũng biết tặng quà thôi.

Tuấn khúc khích cười rồi đưa tay xoa đầu Phong 1 cách nghịch ngợm, khiến mái tóc lúc nào cũng gọn gàng của anh rối bù.

- Thằng nhóc này, miệng mồm ghê gớm thật! Thôi cậu vào nhà nghỉ ngơi đi, hôm nay bận rộn quá rồi.

- Anh về à? - Phong nói về tiếc nuối

- Gần nửa đêm rồi, tôi cũng phải ngủ chứ. Tôi về đây, cậu vào nhà đi.

Dứt câu, Tuấn leo lên chiếc airblade đen đồ sộ, hùng dũng như con chiến mã của các vị tướng quân thời Tam Quốc. Phong bước về phía cổng nhà, lưỡng lự 1 hồi rồi quay người lại, cất tiếng ngăn chặn bàn tay kia đang chuẩn bị lên ga:

- Này!

Tuấn khựng lại, tròn xoe mắt nhìn cậu chủ

- Anh có thể nghĩ W là Wind, nhưng đối với tôi nó sẽ là We...

Lòng bồi hồi xao xuyến 1 cách dịu dàng, Tuấn cảm giác mình như 1 đứa trẻ lần đầu nếm được vị hương ngọt lịm của viên kẹo dâu...

- Chúng ta... - Tuấn nhẹ nhàng lặp lại từ ấy rồi khẽ gật đầu.

Phong vào nhà, vô thức ngân nga 1 bài hát mà anh chẳng nhớ nổi tên. Mẹ anh – vốn là người rất tinh ý – nhận ra sự khác lạ của con trai, bà cất tiếng hỏi giọng tò mò:

- Trông con có vẻ hạnh phúc nhỉ?

- Vâng – Phong vui vẻ đáp – hạnh phúc đến mức cảm thấy bất an luôn mẹ à.

—————†—————

1 buổi trưa lạnh lẽo vì dư âm của cơn mưa đêm qua...

Lâm bất ngờ xộc vào Sound of Paradise với vẻ mặt cực kì hốt hoảng! Anh lao đến nơi Phong đang nói chuyện với khách hàng như quả tên lửa NASA và lôi cậu bạn vào góc khuất

- Gì vậy? – Phong cúi kính – tao nhớ là tao không làm chuyện gì có lỗi với mày đâu nhé.

Chẳng nói chẳng rằng, Lâm căng tờ báo trong tay ra hết cỡ và giương trước mắt Phong. Một tiêu đề to đùng bằng chữ in đậm “Ngôi sao đang lên Vũ Phong thân mật với “bạn trai” trong công viên”, và các tay nhà báo ác độc còn dành đoạn ghi thêm những câu nói đau lòng, xúc phạm như :”nghe ngờ giới tính của chàng trai tài ba”, “Vũ Phong khiến nhiều người hâm mộ thất vọng”, “Sự nghiệp Vũ Phong sẽ đi về đâu?”...Chưa hết, những bức ảnh thời kì nổi loạn được chụp ở quán bar của anh cũng được in nhỏ dưới cuối bài báo cùng với dòng chữ :“quá khứ đen tối, thác loạn của chàng trai gương mẫu khiến mọi người không khỏi sửng sốt!”

Phong...choáng váng tựa mạnh lưng vào tường, toát cả mồ hôi lạnh...

12. Chương 12: Scandal

Mặt đất dưới chân Phong như muốn vỡ vụn và kéo lôi tuột anh xuống lòng đất tăm tối. Càng đọc mẩu tin trên báo, anh càng cảm thấy như có sư đoàn tăng thiết giáp với những bánh xích gỉ sét đang lăn trên màn nhĩ và sẵn sàng nã súng vào thái dương anh vậy. Đầu óc Phong quay cuồng, anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình nữa...! Tại sao họ lại có những bức ảnh ngông cuồng ở quán bar này? Thậm chí anh chẳng nhớ chúng đã được chụp từ bao giờ! Và tệ hơn bức ảnh anh hôn Tuấn lại nằm hiên ngang trên mặt báo kiểu như muốn khiêu khích anh vậy! Phong hoang mang quá, những người hâm mộ anh sẽ cảm thấy như thế nào khi trông thấy nó...đặc biệt là gia đình anh...người bố khó tính chắc chắn sẽ điên tiết và quyết liệt ngăn cấm anh bước chân vào ngành giải trí. Thấy bạn bắt đầu mất bình tĩnh, Lâm liền lên tiếng trấn an bạn:

- Mày không sao chứ...? Đừng kích động quá, mọi chuyện dù rắc rối như thế nào cũng có hướng giải quyết, mày từng nói với tao thế, đúng chứ?!

- Tao không tin và mất mình nữa... - Phong khổ sở bật từng âm thanh từ cổ họng đã nghẹn đắng...!

Lâm lắc đầu, giật lại tờ báo trên tay bạn nhưng chưa kịp cuốn gọn lại thì đã bị 1 người khác cướp mất. Tuấn nheo mắt sầm soi vào mẩu tin to đùng về Phong đến muốn khét tờ báo. Càng đọc mắt anh càng căng ra và hàng lông mày thì chau lại hết cỡ. Giống như Phong, Tuấn cũng choáng váng khi nhìn vào những bức

ảnh kia, lòng không ngừng thăm nguyên rửa kẻ trời đánh nào tạo nên tin tức này. Tuy nhiên, những hình ảnh về thời nổi loạn của Phong khiến Tuấn không khỏi bất ngờ. Mái tóc vàng rực highlight cam được vuốt kiểu cách, anh cạo phần tóc 2 bên mang tai và gäch thành 1 tia chớp nổi loạn, Phong mặc chiếc áo jean ngắn tay rách lỗ chỗ, còn tay thì ôm 2 cô gái trông rất sành điệu nhưng không kém phần lẳng lơ. Bên vai trái của Phong có xăm 1 chiếc ánh dơi - kiểu như hiện thân cho ác quỷ...Mặc dù đã từng qua đêm với nhau, nhưng Tuấn chưa bao giờ thấy hình xăm này...có lẽ khi ấy, anh chẳng còn tâm trí đâu để mà chú ý, tìm tòi những gì kì lạ chạm khắc trên thân thể cậu chủ nữa.

Phong liếc nhìn Tuấn rồi vung về giật lại tờ báo. Một nỗi tủi hờn xen lẫn vào anh, khiến anh chỉ muốn bỏ chạy đi thật xa...đến 1 nơi không ai biết đến sự tồn tại của Vũ Phong...! Tuấn vẫn lặng thinh, ánh mắt anh tràn đầy cảm xúc như muốn cuốn Phong vào lòng mình...trông cậu chủ vốn mạnh mẽ, tự tin bây giờ đáng thương quá...! Anh hơi cử động cánh tay, nhưng khi thoáng bắt gặp ánh mắt của Lâm, anh lại thôi...

- Đừng cố che giấu cảm xúc nữa – Tuấn thì thầm vào tai Phong – tôi biết cậu đang sợ hãi, cậu đang có nguy cơ đánh mất tất cả vì bài báo chết tiệt này. Nhưng trong ngành giải trí, rất khó tránh khỏi những chuyện này. Vũ Phong à, nếu cậu thật sự xem đây là ước mơ cháy bỏng nhất đời mình, cậu phải kiên cường giành lấy nó, hiểu không?

Phong bối rối khi nhận ra đôi mắt mình đã rưng rưng nước. Bài báo đó không đủ sức khiến anh sợ đến phát khóc, chỉ là những lời Tuấn nói làm anh cảm động quá...! Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh cảm thấy như mình vừa được tiếp thêm 1 nguồn sức mạnh vô biên.

- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ ổn thôi, anh đừng lo

Lâm tắc lưỡi, nôn nóng xen vào:

- Tôi thì lo cho cả 2 người đấy!

- Mấy ai nhận ra được tôi? – Tuấn thần nhiên nói, có 1 chút tự hào – tôi là 1 ẩn số giữa cái đồng lộn xộn, hỗn tạp mà người ta vẫn gọi là showbiz này đấy. Vả lại, bức ảnh có vẻ ưu ái tôi quá, 1 góc nhỏ mặt mũi tôi cũng chẳng thấy rõ nữa.

Rồi Tuấn khéo léo đá ánh nhìn sang Phong, tiếp tục:

- Lo là nên lo cho cậu nhóc này...

Lâm thở dài, đặt tay lên vai bạn rồi khẽ bóp nhẹ hư 1 lời an ủi kín đáo, rằng anh nghiêng chặt, còn đầu óc thì mông lung nghĩ về Thái Hà...

Sập tối, Phong về nhà trong tâm trạng cực kì tồi tệ, anh như sắp phát điên với chính mình! Phong ước sao anh có thể tàng hình khi đi ngang phòng khách – nơi bố anh vẫn thường ngồi xem tivi đến tận khuya. Tuy nhiên, Phong đã không thể trốn được người đàn ông khó tính này. Ông Dũng – bố anh – liền trừng mắt lên khi chỉ vừa thấy bóng dáng Phong lấp ló phía sau bức tường màu nâu sẫm. Ông đứng phắt dậy, dùng hết sức lực của tuổi già để ném tờ báo oan nghiệt vào người con trai 1 cách thô bạo! Rồi ông quát lên, như tuyệt kĩ Sư tử hồng thất truyền, khiến căn nhà phải chấn động:

- Thằng trời đánh!!! Tao không ngờ mày hư hỏng, nổi loạn đến mức như thế này! Mày có biết hôm nay trong công ty, tao không dám ngược lên nhìn mặt 1 ai hay không?! Ngay từ đầu tao đã ngăn cản mày bước vào ngành giải trí khôn kiếp đó, nhưng mày luôn cố làm ngược lại mọi điều tao muốn! Từ bé mày không hề thiếu thốn 1 thứ gì, tao lo ày từ đầu đến gót chân để mày không thua thiệt bất cứ ai, thậm chí là hơn người khác rất nhiều! Vậy thì lý do gì để mày đối xử với tao như bây giờ hả Vũ Phong?!!

Phong vẫn giữ nét mặt bình thản. Anh biết bố sẽ tức giận đến mức muốn giết chết anh. Ông là 1 nhà lãnh đạo gương mẫu của tập đoàn kinh doanh bất động sản, đồng thời cũng là người chồng tuyệt vời khi không hề dính đến rượu bia, thuốc lá và đàn bà. Tuy nhiên, ông lại là 1 con người bảo thủ, thích áp đặt người khác và rất vô tình. Có lẽ những năm tháng còng lưng xây dựng sự nghiệp, sóng gió cuộc đời đã tội luyện ông thành 1 người mang lòng dạ sắt đá.

Phong thở dài, nhẹ nhàng cúi xuống nhặt tờ báo gần như bị nhàu nát, rồi lạnh lùng nói:

- Bố nghĩ tôi là 1 đứa trẻ hạnh phúc nhất thế giới này, bởi những sự đầy đủ mà bố trao cho tôi?

Sắc mặt ông Dũng đỏ gay vì giận dữ, ông thở hồng hộc như sắp bị rút cạn oxy xung quanh. Nét mặt không chút tình cảm của ông bất giác khiến máu nóng trong người Phong dâng trào, anh siết chặt bàn tay và gào lên:

- Bố sai rồi!!! Thứ duy nhất tôi thiếu chính là tình thương và sự quan tâm của bố! Bố có bao giờ hỏi xem tôi yêu thích gì? ngày hôm nay tôi đi học thế nào? đam mê của tôi là gì? Mà chỉ áp đặt tôi theo cái cách của bố! Bố luôn vô tình lừa dối những lần tôi cố khoe với bố những điểm 10 hay tận 5 bàn thắng mà tôi ghi ở giải bóng đá của trường! Năm tôi lên 9, bố quảng cho tôi hàng đồng sách về ngành kinh doanh đáng nguyên rửa của bố, sau đó còn đốt hết những quyển truyện tranh mà tôi vô cùng yêu thích! Lúc ấy tôi chỉ là 1 đứa trẻ rất vô tư! Bố có hiểu điều đó không vậy?!!

Quý ngài quyền lực ngậy mặt ra và đứng chết lặng...! Ông nhìn vào vẻ mặt mất bình tĩnh của con trai mà lòng nhem nhóm 1 chút hối hận. Tuy nhiên, sự tự ái của 1 người đàn ông không cho phép ông nói lời xin lỗi với Phong, chỉ cần nghĩ đến 2 từ ấy thôi là cổ họng ông tê cứng lại rồi...

- Bố...bố chẳng có thời gian để phân chia đều ọi thứ trong cuộc sống của bố! Nhưng đáng lẽ con nên tự hào về bố chứ! Con nghĩ mình được như hôm nay là nhờ vào cái gì hả?!

- Lại tiền bạc! – Phong hét lên, tức tối lấy ví ra và vứt đi điên cuồng hàng loạt tờ tiền mệnh giá 500 ngàn tràn lan xuống sàn nhà – đây, đây! Bố thích thì cứ lấy, tôi chẳng cần những thứ vô tri vô giác này!!!

- Nếu con biết bố đã trải qua những điều khốn kiếp gì để có được sự nghiệp như ngày hôm nay, thì con sẽ không đối xử với bố như vậy đâu!!

Phong bật lên cười, điệu cười sắc mùi nhạo đời...

- Phải! Nguyên nhân chính là ở chỗ “tôi chẳng biết gì về bố” đấy! Bố có bao giờ cho tôi cơ hội để hiểu bố hay không? Hay bố chỉ toàn xua đuổi tôi bằng câu nói “để bố yên!” muôn thuở?! Tôi đã để cho bố yên 23 năm rồi đấy, chúc mừng bố!!!

Vợ ông từ cầu thang hốt hoảng chạy xuống, bà xanh mặt ôm Phong lại và cố trấn an con trai, sợ nó sẽ vì cơn nóng tính muôn thuở mà mang tội bất hiếu. Rồi Phong gạt mẹ ra, thẳng thừng quay lưng bỏ đi trước sự bàng hoàng của ông Dũng. Ông nhích chân lên trước, gọi với theo:

- Đứng lại! Con đi đâu đấy?!!

- Ngồi nhà này có hay không có tôi thì khác gì? – Phong lạnh lùng đáp

Người bố liếc mắt về phía tờ báo, cơn giận lại bùng phát khiến ông lớn giọng:

- Người thanh niên trong bức ảnh là ai?! Từ khi nào vậy hả?!!

Phong khựng lại, lưỡng lự 1 hồi rồi từ từ xoay lại và nói bằng 1 giọng xa cách đến rợn người:

- Người bảo thủ như bố sẽ chẳng bao giờ có thiện chí để cố hiểu câu chuyện bi thương của tôi. Có khi nghe xong, bố sẽ tổng thẳng tôi vào viện tâm thần mà chẳng cần suy nghĩ. Nếu không tính về mặt danh nghĩa, thì bố chưa bao giờ xứng đáng là bố tôi.

Phong nhẹ nhàng gỡ đôi tay già yếu của mẹ ra rồi cúi đầu thật sát để chào bà. Xong anh cất bước ra đi... Tiếng cửa đóng sầm lại cũng là lúc ông Dũng thả người ngồi phịch xuống chiếc ghế salon. Ông cảm thấy khúc ruột của mình như đứt ra từng đoạn một, nhưng...ông chẳng thể làm gì cả...Ngôi nhà yên ắng đến tê tái cõi lòng, mỗi 1 giây trôi qua là mỗi phần hồn trong ông như chết lặng... Người vợ úp mặt vào 2 lòng bàn tay khóc nức nở, cơn đau dần xé của người mẹ khi chứng kiến cảnh cha con đoạn tình đoạn nghĩa thật không gì có thể sánh bằng...

Phong vừa mở cánh cửa ra thì cô em gái đã xuất hiện trước mắt anh. Thái Hà vốn đã thẳng thừng tuyên chiến với Phong nên cô chẳng ngại gì nở nụ cười khiêu khích ông anh cả. Hiểu hết mọi sự việc chỉ trong 1 khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Phong ném ánh nhìn kinh tởm về phía em gái rồi lách sang vai cô bước đi, nhưng Thái Hà đã lên tiếng chặn anh lại:

- Nếu anh đồng ý thề 1 lời thề với tôi, tôi sẽ giúp anh xóa bỏ scandal sáng nay.

Phong thừa biết lời thề đó là gì, nhưng giá trị lời thề của anh không phải để dành cho hạng người như Thái Hà! Bằng vẻ mặt thản nhiên nhất, anh cao giọng cất lời:

- Mà biết không Thái Hà?

- Sao? - cô em gái quắc mắt nhìn anh

- Việc nghĩ đến tao và mày chảy chung cùng 1 dòng máu khiến tao buồn nôn kinh khủng!

Không đợi Thái Hà phản ứng, Phong quay phắt người bước đi, rồi như sự nhớ ra điều gì đó, anh đứng khựng lại nói nhanh bằng giọng điệu cương quyết:

- Nói với bố rằng tao không lấy đi bất cứ thứ gì của ông ấy, tao chỉ xin mỗi Sound of Paradise thôi. Quán cafe đó rất quan trọng với tao, cũng như Tuấn vậy. Mày nên nhớ điều đó.!

Thái Hà vào nhà, nói với bố ngắn gọn lời nhắn nhủ của Phong rồi dùng dần bỏ lên lầu. Chuyện Phong có cảm tình đặc biệt với Sound of Paradise khiến ông thật sự kinh ngạc! Bởi Sound of Paradise chính là hiện thân cho nỗi niềm lớn nhất đời ông, về sự xót xa, tiếc nuối cùng nỗi khắc khoải mà trong suốt mấy chục năm trời ông không thể nào quên được...Lẽ nào lại trùng hợp đến như vậy...?

Trong phòng mình, Thái Hà lật chiếc gối to dùng lên và chộp lấy chiếc iphone. Cô mở khóa xem tình hình và đúng như cô dự đoán, Bảo Lâm gọi nhờ cho cô tận 17 cuộc...chắc hẳn anh đã biết cô bày mưu *** hại Phong. Hà thở dài, buông điện thoại xuống và cảm thấy tim mình đau nhói...Từ lúc đối mặt với anh hai ngoài cửa cho đến giờ tay cô vẫn còn run. Cô không chắc những điều mình làm là đúng hay sai nữa...

—————†—————

Sáng hôm sau

Tuấn sải từng bước ngắn trên hành lang chung cư, lòng băng quơ nghĩ về giấc mơ đêm qua. Anh mơ thấy mình bị lạc trên hòn đảo hoang trôi nổi giữa biển trời mênh mông. Hòn đảo yên ắng không 1 chút biểu hiện của sự sống, tiếng xào xạc từ đám lá cây trở nên hiem hoi và góp phần đem lại chút sinh khí cho hòn đảo. Tuấn đứng trơ trọi gần mép biển, thỏa sức hét lên để kêu cứu, nhưng...chỉ có sự im lặng lạnh lùng đáp trả lại anh

“Bé tắc sao?”, Tuấn lẩm bẩm rồi tự cảm thấy hoang mang...người cần hoang mang bây giờ đâu phải là anh cơ chứ? Không thể phủ nhận rằng anh đang rất lo cho Phong, không biết tâm trạng của cậu chủ đã khá hơn hay càng lúc càng tồi tệ. Rồi những suy nghĩ vu vơ của Tuấn bỗng bị cắt ngang bởi câu chuyện bàn tán sôi nổi của cặp tình nhân trước mắt. Họ nói về Vũ Phong, cô gái cứ luôn miệng chê bai kèm theo tiếng thở dài đầy sự thất vọng, còn chàng trai thì gật gù, tỏ vẻ vô cùng đồng tình với người yêu.

Nghĩ lại mà lòng cảm thấy ưng ứ, cặp tình nhân này là do Tuấn giới thiệu họ đi xem vở Ánh sáng và Bóng tối. Sau khi đi xem về, họ khen nức nở, thậm chí cô gái còn tôn Vũ Phong làm thần tượng...vậy mà giờ đây, họ nở buông ra những lời cay nghiệt, đầy xúc phạm như thế. “Họ hiểu gì về Phong chứ?” – Tuấn nghĩ rồi cố tình bước nhanh đi ngang qua họ, để không phải nghe những điều chướng tai nữa.

Sound of Paradise hôm nay đông khách đến ngộp ngạt! Tuấn cảm giác là lạ và hơi choáng khi bước vào. Nhưng dường như đa số họ đến đây không phải để uống cafe hay thưởng thức âm nhạc, mà chỉ để soi mói Vũ Phong. Tuấn nhanh chóng lia mắt khắp nơi để tìm cậu chủ, và kia rồi, Phong đang đứng cạnh bàn của 1 đám thanh niên lạ mặt. Bất chợt, Phong túm lấy cổ áo tên gần nhất hét lên câu gì đó, khiến khách khứa xung quanh đều xoay người lại quan sát. Tuấn hốt hoảng chạy đến, vội vàng gỡ tay cậu chủ ra khỏi tên kia và trách anh vì tội động thủ với khách hàng. Tuy nhiên, chuyện không hay đã xảy ra

- À, thằng tóc đỏ này chắc là bồ nó nè tụi bây! – 1 tên trong đó hất mặt nói với bọn bạn về thích thú

Tuấn cảm giác như vừa có tia sét đánh thẳng 1 góc 90 độ xuống đỉnh đầu mình. Phong vẫn cố vùng vẫy để thoát khỏi sức mạnh từ bàn tay Tuấn, miệng thì thỏa sức quát:

- Mẹ kiếp! Bọn khốn chúng bây im hết cho tao!!!

Cả bọn chợt phá lên cười như kiểu Phong vừa diễn 1 trò hề rẻ tiền cho bọn nó xem vậy! Rồi tên vừa bị túm cổ điệu đà sửa lại cổ áo của nó và nói giọng mỉa mai:

- Ngày xưa nhìn mày đầu gấu thế cơ mà, giờ không dám làm gì tụi tao à?! Mà trông mày cũng dễ thương đấy, nếu mày là con gái thật thì tốt quá ,hahaha

Tên ngồi cạnh đặt mạnh ly café xuống bàn, thở dài nói:

- Đến khổ với bọn công tử bột khoái tạo scandal như mày, trông ngứa mắt bỏ mẹ!

Bỗng...chúng nó đều im bặt! Tên đang nói cũng xanh mặt mà khóa mồm lại. Nét mặt của Tuấn bây giờ cực kì đáng sợ, đặc biệt là đôi mắt. Ánh mắt anh trợn trừng, sát khí tỏa ra hừng hực, còn những đường gân máu trong mắt lần lên như hiện thân cho những vết thương mà chúng rạch vào trái tim Phong vậy. Nếu lửa có thể thiêu đốt được mọi thứ, thì sức nóng từ đôi mắt ấy có thể thiêu rụi cả lửa. Đến Phong cũng nghẹn mặt ra vì thái độ đáng khiếp sợ của chàng ca sĩ. Bọn thanh niên vô văn hóa kia sợ hãi kéo nhau bỏ chạy hết, mặc dù ngoài miệng chúng ấp úng bảo đã trễ giờ cho việc chết tiệt nào đó.

Phong lay nhẹ vai Tuấn, áp úng:

- Anh...ổn chứ?

Về mặt Tuấn đã bình thường trở lại như vừa giải phóng thứ sức mạnh vô biên nào đó. Phong thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra ánh mắt Tuấn đã dịu hơn rất nhiều rồi, đúng như ánh mắt đầy uy lực vẫn thường hóp hồn anh...

- Tôi không sao, thật ra... tôi cũng ít nổi giận lắm.

- May mắn là ít đấy – Phong tắc lưỡi – trông anh sợ chết được!

Tuấn phì cười, tự nhiên đưa tay xoa đầu Phong. Nhưng khi nhận ra cả chục ánh mắt đều đang hướng về 2 người, Tuấn mới vội rút tay về, lòng hoang mang nghĩ đến scandal sáng hôm qua...Cô bé Vân đến bàn thu dọn ly tách rồi nở nụ cười thân thiện như mọi ngày, cô còn bảo 2 người cứ tự nhiên và cứ để cô đánh lạc hướng các vị khách lắng chuyện hộ cho. Sau khi Vân đi khỏi, Tuấn mới hỏi han Phong về đêm hôm qua khi về nhà, vì anh biết bố cậu chủ là 1 người cực khó tính. Phong sau hồi lưỡng lự, cũng quyết định kể hết cho Tuấn nghe. Kể rằng bố anh đã tức giận như thế nào, cuộc cãi vã kinh thiên động địa dẫn đến việc anh phải rời bỏ ngôi nhà mà anh đã sống hơn 20 năm, và cả hung thủ của những bức ảnh trên báo...

- Bỏ nhà ra đi?!! – Tuấn gặng giọng hỏi – ngu ngốc! Vậy đêm qua cậu đã ở đâu?!

- Nhà thằng Lâm. – Phong đáp – giờ tôi giống hệt Tô Sán lúc bị phá sản!

Tuấn vừa mấp máy môi định hỏi Phong thêm câu gì đó thì điện thoại cậu chủ bắt chọt reo lên. Là vị đạo diễn đáng kính. Ông bảo rằng ông muốn gặp Phong gấp. Nghe giọng điệu nghiêm trọng của ông thôi là Phong đã biết “chuyện gấp” kia dính đến scandal rồi. Dù không muốn, Phong cũng đành phải giao Sound of Paradise lại cho Vân quản lý và đến gặp vị đạo diễn. Tuấn nhìn theo bóng cậu chủ cho đến khi tấm lưng nhỏ bé kia dần khuất sau cánh cửa lớn. Một nỗi lo lắng khôn cùng dâng lên khiến anh cảm thấy thật day dứt. Nếu anh không chấp nhận tình cảm của Phong, không cho cả 2 cơ hội được ở bên nhau và giả như anh cự tuyệt Phong đến cùng thì chuyện rắc rối này đã không xảy đến với cậu chủ. Xã hội này còn quá cổ hủ, họ khó có thể chấp nhận những điều đã thoát ly ra khỏi luật lệ thông thường, và đương nhiên những điều không theo quy luật tự nhiên đều bị cho là sai trái...

—————-†—————-

Trong phòng vị đạo diễn

Phong ngồi trên chiếc ghế mây, đối diện với người đàn ông trông rất lịch lãm. Ông tên Cường, là 1 người nghiêm khắc nhưng cũng rất đôn hậu. Ông lật đi lật lại tờ báo đến chán rồi quẳng nó xuống bàn, xong với tay lấy tách trà và uống 1 cách từ tốn. Phong hồi hộp quan sát từng hành động nhả nhẹn của ông đến nín thở...

Đặt nhẹ tách trà xuống bàn, vị đạo diễn ngẩng mặt lên cười hiền với Phong rồi hỏi thăm cậu như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Điều này bất giác khiến anh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, và anh thậm chí ơn trời đã quen biết với người đàn ông đáng kính này.

- Cháu không giấu che giấu cảm xúc Phong à – ông Cường vừa nói vừa rót trà vào tách – hay tại chú quá tình ý?

- À...vâng, chuyện này quả thật quá sức tưởng tượng với cháu.

Vị đạo diễn cười nhẹ, nhưng đôi mắt ông lại thoảng 1 nỗi niềm xa xăm. Ông tăng hẳn rồi hỏi anh 1 cách cẩn trọng:

- Chuyện trên báo là sự thật à Phong?

- Vâng. – Phong đáp gọn

- Quá khứ nổi loạn của cháu?

- Vâng. – Phong đáp kèm theo 1 tiếng thở dài

Không ngần ngại vì bị trí tò mò kiểm soát, vị đạo diễn tiếp tục:

- Cả bức ảnh hôn nhau kia?

Phong khổ sở gật đầu...

- Cháu yêu cậu ta?

- Chú à!! – Phong cúi gắt – chú đừng tra hỏi cháu như tội phạm có được không? Phải! Những điều mọi người đang nghĩ về cháu là đúng cả! Cháu lưu manh giả danh trí thức đấy, còn là tên đồng bóng nữa đấy!!!

- Im đi Phong!!! – ông Cường bỗng nổi giận – đừng nói những lời cay nghiệt với bản thân mình như vậy!!

Phong hơi giật mình, không khí xung quanh trùng xuống...vị đạo diễn đứng lên đi vòng qua chân giường kiểm tra chiếc điện thoại đang sạc pin của mình bằng bàn tay run run, rồi ông quay lại chiếc ghế đối diện với Phong. Ông lấy lại bình tĩnh và xin lỗi anh trong khi anh vẫn còn đang thắc mắc lý do khiến ông nổi giận như vậy. Rồi 2 thầy trò tiếp tục uống trà trong yên lặng...tiếng kim đồng hồ tích tắc bắt đầu gây khó chịu cho Phong...thậm chí anh còn cảm giác âm thanh đang to dần ra nữa...

Được 10 phút sau, vị đạo diễn quyết định phá vỡ bầu không khí nặng nề. Ông khuyên Phong nên tạm thời lánh mặt khỏi làng giải trí, không tham gia cũng như không nhận thêm bất cứ lời mời quảng cáo nào nữa. Vì bây giờ trong mắt công chúng, hình tượng của anh đã sụp đổ hoàn toàn! Nên anh càng xuất hiện, càng dễ bị những lời thị phi làm cho tổn thương mà thôi.

- Cả việc diễn kịch sao chú...? – Phong hỏi với đôi mắt thất thần...

Rồi bằng ánh mắt chân thật nhất, ông nắm lấy vai Phong, ôn tồn bảo rằng hãy tin ông, ông không hề có ý định bỏ rơi anh trong lúc khó khăn như thế này, chỉ là chờ đợi scandal lắng xuống, dần xóa nhòa đi trong ký ức mỗi người thôi. Phong nghĩ suy 1 hồi rồi cũng khẽ gật đầu, tuy vẫn không giấu được nỗi buồn. Xong anh xin phép vị đạo diễn ra về. Khi đi ngang kệ sách bằng gỗ bóng loáng, Phong khựng lại và nhìn chăm chăm vào khung ảnh chụp cảnh gia đình vị đạo diễn. Ông và vợ đứng cạnh nhau và cùng đặt tay lên vai cậu thanh niên trông còn rất trẻ. Cậu sở hữu nụ cười trong sáng hiếm thấy, cùng với vẻ mặt hiền lành khiến người ta khó có thể rời mắt khỏi bức ảnh. Phong nghĩ đây có thể là con trai vị đạo diễn, nhưng sao anh chưa bao giờ nghe ông nhắc đến con trai mình? Không giấu được sự tò mò, Phong quay lại hỏi ngay:

- Trong bức ảnh là con trai chú à?

Ông Cường suýt làm rơi tách trà, ông ngược lên rồi nhẹ nhàng đáp:

- Ủ, nó nhỏ hơn cháu 1 tuổi.

- Mặt mày sáng sủa lắm, sao chú không bao giờ nhắc về nó?

Vị đạo diễn bỗng cúi gằm mặt xuống, Phong có thể nghe thấy những âm thanh “cách cách” do móng tay cứng ngắt của ông va chạm vào nhau. Nhưng ngay khi ông vừa ngẩng mặt lên thì chiếc điện thoại bên kia giường lại reo liên hồi bản nhạc rock đét tai. Phong đành phải bỏ lỡ câu chuyện ông định kể và chào ông ra về.

—————†—————

Phong cứ để tâm trí mình trôi theo những bước chân vô định. Sao anh cảm thấy mình nhỏ bé, bơ vơ giữa thành phố này quá...cảnh vật quay cuồng quanh anh như 1 đoạn phim chiếu chậm, mọi âm thanh rộn rã đều trộn lẫn vào nhau rồi tạo thành 1 nốt lặng giữa dòng đời...chỉ còn lại giai điệu da diết của bản nhạc Kiss the rain vang lên trong đầu anh...Dòng người xung quanh như nhạt dần khỏi tầm nhìn của Phong, mặc dù họ đang len lén chỉ trỏ, xì xầm to nhỏ với nhau về anh. Qua ánh mắt thiếu thiện cảm của họ, anh cảm giác mình như 1 kẻ tội đồ. Thật nực cười! Anh đã làm gì nên tội để họ phải kết án anh như vậy? Anh chưa bao giờ ba hoa với báo chí rằng anh tài giỏi, thông minh và gương mẫu. Chỉ có họ tự phong chức vị cho anh, rồi tự mổ xẻ sự việc và tàn nhẫn nhún nhún anh xuống vũng lầy tội lỗi...

Phong cảm thấy giận lắm! Anh muốn hét vang lên cho tất cả mọi người biết sự phẫn nộ của anh, nhưng...cổ họng anh lại khô khốc và nghẹn đắng...chưa bao giờ anh cảm thấy mình bất lực như vậy...

Anh sẽ không được diễn kịch nữa sao? Sẽ không được đứng trên sân khấu hoành tráng ấy để cháy cùng đam mê nữa sao...?Cuộc sống của anh sẽ chán ngắt và trôi nổi giữa dòng đời vô định như trước? Không!!! Anh không muốn, anh không muốn đánh mất tất cả như thế này...!!!

Trời bỗng đổ mưa như trút nước, không có sự báo trước nào cả...Phong ngồi xồm xuống ôm 2 tay lên đầu. Lòng anh nặng trĩu và chẳng buồn bước đi nữa. Cơn gió vô tình lướt qua như giễu cợt Phong, nhưng cái lạnh xé da xé thịt sao có thể sánh bằng nỗi lạnh căm trong trái tim anh lúc này...?

—————†—————

21 giờ 10 phút...

Tuấn đã đứng đợi Phong trước cửa nhà Lâm từ 2 giờ trước. Anh lo đến phát điên khi chẳng thể gọi điện thoại được cho cậu chủ. Vốn bản tính lo xa, Tuấn đã tự tưởng tượng ra đủ thứ thể loại tai nạn kinh khủng xảy đến với Phong, rồi tự mình hoảng sợ. Anh đứng lên, ngồi xuống, đi đi lại lại còn miệng thì thầm nguyện rửa cái lạnh tê tái mà cơn mưa kia mang lại. Rồi từ phía cuối dãy hàng lang, bóng dáng Phong dần dần hiện ra trong sự mừng rỡ của Tuấn. Chàng ca sĩ thở phào 1 cách kín đáo và chạy đến bên Phong, vừa lay vai anh vừa gắng hỏi:

- Quỷ thần thiên địa! Cậu đã ở nơi chết tiệt nào vậy hả? Đói đến mức nuốt cả điện thoại rồi à?!

Về mặt Phong bây giờ thiếu sức sống đến mức trầm trọng, anh trả lời bằng đôi mắt vô hồn, chả ăn nhập gì với câu hỏi của Tuấn cả.

- Tôi có thể sẽ không được diễn kịch nữa, tôi mất tất cả rồi, danh tiếng, gia đình lẫn tiền bạc...thảm hại quá.

- Cậu...đang nói cái quái gì vậy?! Rốt cuộc ông đạo diễn đã nói gì với cậu?!!

Hai chân run rẩy vì đã đi bộ cả trăm cây số, Phong kéo Tuấn ngồi xuống trước cửa nhà Lâm rồi kể vắn tắt cho anh nghe về cuộc nói chuyện với vị đạo diễn. Khi nghe xong, Tuấn không ngần ngại mà liền ôm Phong vào lòng...hơi ấm như được truyền qua nhau ngay lập tức...anh có thể cảm nhận được những nỗi niềm mà Phong cố che giấu đang rung chuyển trên đôi vai nhỏ nhắn kia. Riêng Phong hơi bất ngờ, vì đây là lần đầu tiên Tuấn chủ động ôm anh...Khóe mi anh lại cay nồng rồi...hóa ra anh chưa hẳn đã mất tất cả. Rồi Tuấn nhẹ nhàng buông cậu chủ ra, nhìn mông lung qua màn mưa phùn rồi cất giọng:

- Tôi nghĩ kĩ rồi.

Phong nhướn mày, chờ đợi câu nói của anh

- Cậu và tôi, có lẽ nên kết thúc thôi...

13. Chương 13: Nụ Hôn Cuối

- Cậu và tôi nên kết thúc thôi...

Phong cảm thấy trái tim mình đau nhói như có ai đang ra sức bóp nát nó vậy. Từng tế bào trong anh dần bị đông cứng lại bởi 1 loại thuốc độc được bào chế tinh tế nhất, khiến cho người ta đau đớn cùng cực nhưng không thể chết. Trong sự thốn thức kín đáo, anh muốn gặng hỏi lại Tuấn lời nói vừa rồi, nhưng môi anh không thể cử động được nữa...và trong phút giây ngắn ngủi ấy...anh đã thấu hiểu như thế nào là sự chết lặng...!

Sau cùng, Tuấn phải là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột thở. Trong sự nghẹn ngào đến tận cùng đáy lòng, Tuấn đành phải nói ra những lời mà anh biết rằng sẽ gây ra nỗi đau khôn cùng cho Phong, thậm chí anh cũng chẳng cam kết được rằng bản thân mình sẽ không hối hận nếu đưa ra quyết định đau lòng này...Quyết định rằng cả 2 sẽ buông tay nhau và bước trên 2 con đường song song, khi ấy chỉ còn biết gửi nỗi nhớ nhung vào từng cơn gió lạnh giá, mong sao nó sẽ mang chút hương thơm, chút hơi thở của người ấy đến bên mình...Tất cả sẽ chỉ còn là những hoài niệm của cảm xúc bùng nổ; pha 1 chút điên rồ thường thấy ở tuổi trẻ.

- Yêu nhau thì đã sao chứ? Xã hội khắc nghiệt này sẽ không bao giờ chấp nhận chúng ta. Chúng ta không thể vô tư sống hạnh phúc bên nhau cho đến hết cuộc đời được. Nhưng tôi phải nói 1 điều, Phong à...cậu là 1 ngôi sao thật sự! Cậu không biết mình tuyệt vời như thế nào khi ở trên sân khấu đâu, cách cậu cười, cậu hát và múa may trên đấy đã hoàn toàn mê hoặc được tôi, và... rất nhiều người khác nữa. Vì thế tôi không muốn cậu dễ dàng từ bỏ ngành giải trí chỉ vì...tình cảm trói buộc giữa tôi và cậu...

- Trói...buộc...? – Phong hỏi lại với giọng điệu như kim nén sự đau khổ

- Nếu không phẫu thuật, cậu đã không bị vướng vào mớ rắc rối này đúng không?

- Không! Vì nếu không phẫu thuật thì tôi đã thăng thiên lâu rồi!

Thái độ cộc cằn, giận dữ của Phong bất giác khiến Tuấn vô cùng khó xử. Anh không muốn Phong hiểu lầm anh nở bỏ rơi Phong trong hoàn cảnh chơi vơi này, nhưng...anh lại chẳng biết giải thích với cậu chủ như thế nào cho trọn vẹn. Cơn mưa phùn dường như chẳng có ý định kết thúc sự than khóc của mình... Tuấn khẽ lần tay vào cổ áo Phong, lôi ra mặt dây chuyền chữ W và mân mê nó...Trái tim Phong đập liên hồi bởi đầu ngón tay kia vô tình chạm vào da thịt anh, bất chợt thối bùng trong anh niềm khát khao muốn có được Tuấn 1 lần nữa...!

Phong cẩn trọng vuốt mái tóc hơi ẩm ướt của chàng ca sĩ, và 1 chút rung động ngọt ngào đó đã âm thầm nung chảy tâm hồn Tuấn...Tuy nhiên, vẫn không ngăn được anh phải nói ra những lời vô cùng xót xa...:

- Tôi mong cậu hiểu, tôi không hề có ý định lẩn trốn cậu, thậm chí cho dù chúng ta có kết thúc, tôi vẫn sẽ làm việc ở Sound of Paradise. Nhưng Phong à, cậu không thể xóa bỏ sự nghi ngờ của mọi người khi chúng ta cứ dính nhau như hình với bóng, và lại... - Tuấn ngập ngừng nhìn vào ngực trái Phong – hãy thử yêu 1 cô gái nào đó và trở lại cuộc sống bình thường như trước đây...

Phong run run sờ lên ngực mình, rồi bấu chặt đến mức nhàu nát chiếc áo sơ mi. Những giọt nước mắt được chôn giấu từ vực thẳm đáy lòng đồng loạt vùng ra khỏi khóe mi của anh. Mặc dù ngượng lấm, nhưng Phong không thể kìm nén cảm xúc được nữa...Tuấn đâu biết rằng anh đã từng tìm kiếm hết cô gái này đến cô gái khác chỉ để khóa lấp khoảng tình cảm tưởng như bị lệch lạc vì sự thiếu thốn. Tuy nhiên, càng cố đi ngược lại con sóng Sự thật, càng bị nó vật cho té ngã 1 cách đau đớn; và không mất quá lâu để anh nhận ra điều này. Cô gái Phương Nhi đó, dường như luôn âm thầm dõi theo Phong ở 1 góc mây phía đường chân trời, bởi khi Phong chỉ vừa tán tỉnh cô em xinh tươi nào đấy, thì trái tim anh lại trở nên đau nhói không thể tả xiết. Như 1 lời nhắc nhở kín đáo nhưng không kém phần quyết liệt, cô gái ấy sẽ không để người thừa kế âm thầm bán đi toàn bộ tài sản của mình cho bất cứ gã thương gia nào trên chuyến du hành.

- Tôi không có quyền được lựa chọn! – Phong túm nhẹ cổ áo Tuấn – chẳng lẽ anh nở mặc kệ tình yêu của cô ấy sao!?

Cái lạnh khe lùa vào lớp áo thun mỏng tang bất giác khiến Tuấn rùng mình. Anh hơi co người lại rồi khẽ thở dài...

- Cuộc sống này là của cậu, tôi không muốn trông thấy cậu dần vật đau khổ vì trái tim của Phương Nhi nữa. Tình yêu cao đẹp đó tôi sẽ khắc sâu trong tâm khảm này, nó đã trở thành 1 ký ức không thể đánh mất của tôi, và Vũ Phong à...

Tuấn vội lảng tránh ánh mắt cậu chủ, xoay mặt về phía làn mưa và tiếp tục:

- Thời gian qua tôi đã mù quáng vì cậu. Tôi cũng chẳng biết vì điều gì, vì tôi thật sự có tình cảm với cậu hay chỉ vì cậu mang trái tim của người con gái tôi yêu? Tôi chưa xác định được tình cảm bản thân cũng như không muốn phá hỏng sự nghiệp của cậu. Thế nên...

Bằng cử chỉ dịu dàng đầy sự trân trọng, như thể đây là điều cuối cùng Tuấn có thể làm cho Phong. Anh vén tóc cậu chủ sang 1 bên rồi hôn lên vầng trán đang nóng hừng hực. Đôi môi anh phút chốc trở nên tê dại, anh tự cắn nhẹ vào môi mình để kìm nén cơn chấn động nhỏ từ làn môi, từ sự dần xé tận đáy lòng. Phong không nói được 1 lời nào cả...anh cảm thấy nụ hôn của Tuấn thật tàn nhẫn...! Anh muốn níu giữ con người này ở bên mình mãi mãi, nhưng mọi cố gắng để cản ngăn sự biệt ly trở nên vô nghĩa khi hơi ấm của Tuấn dần dần xa rời anh. Cuối cùng, Tuấn lặng lẽ quay lưng đi, bóng hình ấy dần bị nuốt chửng bởi bóng tối phía cuối hành lang. Tiếng bước chân thân thuộc của anh vẫn còn vang vọng trong tâm trí Phong và trở thành nỗi ám ảnh chỉ vài giây sau đó.

Đau đớn đến tột cùng, Phong co rúm người lại và bật khóc. Tiếng khóc thảm thiết như 1 con thú bị tử thương. Ngay lúc này anh chỉ ước sao chiếc kim đồng hồ liêu linh kia có thể mặc kệ quy luật vĩnh hằng của nó để giúp Tuấn quay trở về bên anh và hôn anh 1 lần nữa... Phong cố gượng lên nhưng người mềm nhũn, anh lão đảo và khụy 2 đầu gối xuống nền gạch lạnh thấu xương. Đôi vai anh run bần bật, 2 tay thì cứ ôm lấy ngực mình...và cõi lòng không ngừng gào thét cái tên "Thiên Tuấn". Rồi anh ngất lịm đi vì sự mệt mỏi quá độ sau 1 ngày tồi tệ. Bầu trời càng lúc càng xám xịt, những hạt mưa dai dẳng vẫn mãi rơi trong đêm khuya lạnh giá...

Phong bần thần tỉnh lại và nhận ra mình đang nằm trên chiếc giường của cậu bạn. Đồng hồ đã điểm 1 giờ sáng mà Bảo Lâm vẫn còn ngồi loay hoay với những bức ảnh vừa chụp. Nghe tiếng trở mình của Phong, Lâm hơi giật mình và liếc về phía giường. Anh cất giọng hỏi vẻ lo lắng:

- Mày tỉnh rồi hả? Sao tự đứng khi này nằm ngất trước cửa nhà vậy?

Phong chìm đắm trong nỗi nhớ nhung tuyệt vọng, nỗi đau ấy vẫn còn ngự trị trong lòng anh, nó hút cạn sức sống và khiến cổ họng anh đắng ngắt vị xót xa buồn thảm. Anh cứ nằm yên không buồn trả lời Lâm. Đôi mắt mờ nhòe lệ của anh giờ đây chỉ còn lại những kỷ niệm, anh có thể trông thấy nụ cười sáng ngời như ánh trăng của Tuấn, cử chỉ chau mày khó chịu khi anh ăn phải thứ gì có vị ngọt lịm, và rất nhiều hình ảnh khác nữa về người thanh niên ấy. Khoảng trống giữa các ngón tay bỗng chốc trở thành nỗi ám ảnh sâu sắc...và cả nụ hôn cuối cùng ấy giờ chỉ còn là hư vô...

Lâm nôn nóng rời khỏi bàn làm việc, bước nhanh đến lay mạnh vai Phong và tiếp tục gặng hỏi:

- Mày không sao chứ?! Nghe thấy tao nói gì không?!!

- Để tao yên 1 lúc được không...? – Phong đáp giọng yếu ớt

- Liên quan đến ông Tuấn đúng không?!! – Lâm nói gần như quát

Phong im lặng 1 hồi lâu rồi tung chăn ngồi dậy. Vẻ mặt thất thần thiếu sức sống của anh khiến cậu bạn không khỏi lo lắng. Lâm thở dài rồi đi đến bàn làm việc thu dọn hết những bức ảnh thật gọn gàng, xong anh bước về phía Phong, chống 2 tay lên hông và đồng dục tuyên bố:

- Rồi, đêm nay mày sẽ thế chỗ của mấy bức ảnh dở dang đó đấy. Giờ kể tao nghe mọi chuyện đi. Yên tâm là bây giờ chẳng có cái quái gì làm tao bất ngờ nữa đâu.!

—————-†—————

Ánh nắng của buổi sớm tinh mơ khẽ soi rọi khắp căn phòng khiến Tuấn choàng tỉnh giấc. Anh vùng dậy, thỏa sức vươn vai và ngáp 1 hơi dài sắc mùi lưỡi biếng. Rồi từ phía nhà bếp, mùi thơm quyến rũ của món mì xào hải sản xộc thẳng vào mũi anh. Tuấn tự hỏi rằng ai đang ở trong đây trở tòi nội trợ, trong khi anh chẳng bao giờ thuê người làm cả. Bị trí tò mò kích thích, Tuấn bật dậy toan bước vào nhà bếp kiểm tra thì đột nhiên...anh khựng lại...về mặt gần như hoảng hốt. Trong chiếc áo sơ mi trắng ngắn của anh, Phương Nhi trông vô cùng gợi cảm và tươi tắn. Cô bê đĩa mì xào đặt trên chiếc bàn gỗ tròn rồi lém lỉnh nói:

- Anh phải xử lí bộ mặt ngáy ngủ kia xong xuôi thì mới được ăn đấy.!

- Em...là Phương Nhi thật sao? – Tuấn sững sốt

- Em đây mà – cô cười hiền

Gương mặt kia, giọng nói kia và cả nụ cười dịu dàng kia...không thể nhầm lẫn với 1 ai khác được. Nhưng Phương Nhi đã mất rồi! Ý thức được điều đó nên Tuấn càng cảm thấy hoang mang hơn bao giờ hết. Trong vài giây phân tích sự việc bằng cái đầu còn chưa hẳn tỉnh táo, anh kết luận rằng đây có thể chỉ là 1 giấc mơ. Nhưng anh cảm giác mọi thứ xung quanh chân thật đến rợn người, âm thanh tích tắc của tiếng kim đồng hồ và tiếng ong ong từ chiếc máy lạnh cũ kỹ vẫn sống động như thường ngày. Tuy nhiên, anh mặc kệ là thực hay mơ, điều anh mong muốn lúc này là ôm chặt cô vào lòng cho thỏa nỗi nhớ nhung da diết. Anh chạy đến dang rộng 2 cánh tay nhưng lại boàng hoàng nhận ra Phương Nhi chợt tan biến như 1 làn sương...ngay trong vòng tay của anh. Rồi giọng nói dịu dàng ấy lại vang lên, phía sau lưng Tuấn:

- Em không còn thuộc về thế giới này nữa Tuấn à...

Tuấn quay phắt lại, vẻ mặt vẫn còn nguyên sự bàng hoàng. Hình ảnh cô giờ đây mờ ảo như màn hình tivi bị nhiễu sóng...và không khó khăn gì mấy để anh nhận ra Phương Nhi chỉ đang tồn tại với tư cách là 1 linh hồn. Tuấn thất vọng ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh bàn ăn, mùi hương lỏi cuốn từ đĩa mì không còn đủ sức quyến rũ anh nữa. Nhi bước đi như bay trên mặt sàn đến ngồi cạnh bên người yêu. Cô mỉm cười và nói:

- Anh không nên cố phủ nhận nữa.

- Anh không hiểu ý em...? – Tuấn nhướng mày

- Anh đã rất buồn khi chia tay Vũ Phong, đúng chứ?

Tuấn cố gắng lắm nhưng cũng không thể giấu được sự bối rối qua ánh mắt

- Như vậy...thì tốt cho cậu ấy hơn.

- Không! Không tốt cho 1 ai trong các anh cả!

Thoắt 1 cái, Nhi đã đứng trước mặt Tuấn. Cô cởi bỏ lớp áo sơ mi không chút ngại ngùng; và 1 lần nữa cô khiến Tuấn phải hoảng hốt. Lỗ hổng bên ngực trái của cô hiện ra mồn một, đến nỗi anh có thể trông thấy từng tế bào khẽ chuyển động trong ấy; chỉ ngoai trừ trái tim...

- Em rất yêu anh Tuấn à...Tất cả mọi ký ức lúc trước của em cũng không bằng 1 giây em được ở bên anh. Tình yêu của em quá to lớn đến mức em tưởng như nó thật sự tồn tại thứ phép màu nào đó. Và phép màu ấy đã tồn tại, tình yêu của em vẫn còn lại nơi thế gian này.

Lòng bồi hồi thổn thức, Tuấn lại muốn ôm Nhi vào lòng nhưng không thể. Cô giờ đây chỉ còn là 1 linh hồn, anh không thể chạm vào cô mặc dù dáng hình ấy đang ở rất gần bên anh.

- Anh hiểu, anh rất cảm động về điều tuyệt vời đó em à. Nhưng...Vũ Phong...lại đang vô cùng đau khổ...anh thắc mắc liệu cậu ấy có thể yêu 1 ai khác nữa không?

Nhi im lặng nghĩ suy điều gì đó rồi dịu dàng nói:

- Xem ra anh đã thật sự quan tâm đến cậu ấy rồi. Anh yêu à, nếu anh tin vào định mệnh, tin vào giấc mơ này thì anh nên biết rằng có những mối liên kết không thể nào phá vỡ được, thậm chí sự chia ly càng giúp nó vững bền hơn. Em giờ đây chỉ là 1 phần sót lại trong ký ức của anh thôi, còn Vũ Phong mới là 1 phần trong cuộc sống của anh...

Nhi bật khóc...và biến mất trước khi giọt nước trong veo rơi xuống nền nhà...

Tuấn bình tĩnh giấc, mồ hôi nhễ nhại trên trán, tay anh còn vô thức quờ quạng về phía trước như để níu giữ Phương Nhi ở lại. Anh tung chăn chạy vào nhà bếp, nhưng chẳng có đĩa mì xào hải sản thơm phưng phứt, cũng chẳng có bóng dáng nhỏ nhắn nào trong đấy cả. Hơi thất vọng, anh lủi thủi trở về chiếc giường ngổn ngang chăn gối; và anh đã vô cùng kinh ngạc khi trông thấy chiếc áo sơ trắng toát của mình nằm yên bệ trên sàn nhà. Sững sờ 1 hồi lâu, Tuấn cũng quyết định nhặt chiếc áo lên. Anh siết chặt nó vào lòng...đôi vai thì nhau run lên bần bật...

—————†—————

Sound of Paradise, 8 giờ 30 sáng

Trong phòng vệ sinh nam khá vắng vẻ, Phong chán nản rít 1 hơi dài điều thuốc lá. Đã lâu lắm rồi anh mới ngập trong mùi vị nồng nặc, cay cay như thế này. Nhưng 1 chút phiêu diêu mà nó mang lại cũng chẳng làm tâm trạng anh khá hơn. Trong tâm trí Phong bây giờ đầy ắp hình ảnh từng giọt nước mắt ngấn dài của Vy. Cô vừa đáp chuyến bay từ Hà Nội về là ngay lập tức cô tìm đến Phong, và cô đã khóc nức nở khi anh thừa nhận bài báo kia là sự thật. Vy cứ khóc mãi không ngừng, thậm chí cô chẳng còn đủ sức để trách móc anh nữa. Sau cùng, Vy bỏ chạy đi mặc kệ Phong có gọi với theo bằng những lời xin lỗi quá muộn màng...

Điều thuốc thứ 5 đã tàn, anh vứt nó vào xọt rác rồi mở cửa rời khỏi phòng wc. Tiến ra ngoài quán, bắt chợt những âm thanh du dương từ chiếc dương cầm kia lại khiến ngực Phong đau nhói...

Kết thúc bản tình ca, Tuấn đổi vị trí cho 1 nghệ sĩ violon mới của quán rồi bước nhanh xuống sân khấu. Trông thấy Phong ở đằng xa, anh lưỡng lự 1 lúc rồi cũng quyết định đến chào hỏi Phong cho phải lệ nhân viên – cậu chủ. Tuy nhiên khi Tuấn chỉ vừa hé đôi môi ra thì Phong đã lạnh lùng bước sượt ngang vai anh. Thái độ hờ hững như chưa bao giờ quen biết cùng với ánh mắt lạnh băng kia bất giác khiến Tuấn vô cùng khó chịu...Phong rõ ràng đang giận anh rồi...

Tuấn liếc nhìn những kẻ đang soi mói, xì xầm to nhỏ với nhau với vẻ ngán ngẩm. Anh thở dài, tự hỏi scandal chết tiệt này đến bao giờ mới kết thúc. Nhâm nhi tách café sáng đặc thơm nồng nàn, Tuấn bắt đầu thả hồn vào ánh nắng nhạt đang buông lơ lửng trên lòng đường phố quanh hiu...Trên màn hình tivi tinh thể lỏng treo cạnh bức tranh vẽ cảnh đồng quê, ca sĩ Thiên Long xuất hiện 1 cách hoành tráng trên sân khấu. Sau khi nở nụ cười khoe chiếc răng khểnh thương hiệu, anh hét lên chào khán giả và giới thiệu bài hát mới do mình tự sáng tác. Tuấn không để ý lắm cho đến khi giai điệu đầu tiên của bài hát ấy cất lên. Tách café trên tay Tuấn rơi thẳng xuống nền gỗ bóng loáng, vang lên 1 tiếng “xoảng” thót tim. Anh trợn trừng mắt lên nhìn chằm chằm vào màn hình tivi và nghe như nuốt từng nốt nhạc mà cậu ca sĩ ấy hát. Rồi anh cảm thấy lòng mình bùng lên sự tức giận đến điên người! Anh bấm gọi mãi cho Thiên Long nhưng chỉ nhận lại được những âm thanh “tút tut” phản hồi vô vọng. Tức mình, anh vội lấy chiếc áo khoác máng trên lưng ghế rồi bỏ ra ngoài cửa...

—————-†—————

Thành phố vào ban đêm thật buồn chán, cảnh vật đều rời rạc lẫn nhau và chẳng có 1 chút kết nối nào. Người cười vui hơn hở, người lại mặt buồn như đưa đám. Những ánh đèn trải rộng xuống lòng đường 1 cách lem luốc như tác phẩm của đứa trẻ nghịch ngợm nào đấy. Có lẽ tâm trạng xấu sẽ kéo theo những suy nghĩ tồi tệ, Thái Hà nghĩ thế và tiếp tục lái xe chầm chậm trên con phố dài dường như bất tận. Gần 2 ngày nay cô hoàn toàn mất liên lạc với Tuấn, và điều đó khiến cô phát điên! Cô ngừng xe bên 1 siêu thị nhỏ, dự định mua vài món ăn vặt cho buổi tối chán chường này. Family mart hôm nay cũng vắng vẻ hơn mọi ngày, Thái Hà nhanh tay với lấy 7 bịch bánh Pocca, 2 gói rong biển và vài loại kẹo khác nhau cho vào giỏ hàng rồi đem chúng ra quầy thu ngân. Trong khi chờ đợi cậu nhân viên trẻ tính tiền, cô vô tình đảo mắt khắp siêu thị và...phát hiện ra Bảo Lâm đang chơi đùa cùng mấy đứa trẻ ở cuối dãy đồ lạnh. Thái Hà hơi nép người đi và kín đáo hồi thức cậu nhân viên. Nhưng sau đó, bỗng dưng cô lại ngáy mắt ra, quan sát từng cử chỉ của Lâm 1 cách vô thức. Chàng trai đáng yêu này có vẻ mặt thanh khiết đến mức thiên thần cũng phải ghen tỵ. Cô quan sát cách Lâm bồng đứa bé, trêu ghẹo và chụp ảnh cho chúng đến say mê rồi tự mỉm cười...

- Chị ơi! Chị gì ơi! Cửa chị xong rồi, tất cả là 67 nghìn ạ.!

Hà giật bản mình vì tiếng gọi khá lớn của cậu nhân viên trẻ. Cô lo lắng liếc nhìn về phía Lâm, và thật không may, Lâm đã phát hiện ra cô rồi. Hà cuống cuống móc ví ra, đặt tờ 100 nghìn xuống sàn tính tiền lạnh ngắt rồi bỏ chạy cùng với bao thức ăn. Sau hồi bỡ ngỡ, Lâm vội bồng đứa bé trên tay xuống rồi chạy thật nhanh để đuổi theo Hà, nhưng anh đã đâm sầm phải 1 người ở cửa ra vào.

- Ôi trời!! Mắt mũi ông để đâu vậy hả Tuấn?!! – Lâm tức tối trách móc

- Tôi sút ông 1 phát bây giờ! – Tuấn vừa nói vừa xoa xoa đầu mình – ông đâm sầm vào tôi trước còn gì.?

Vốn không phải loại người thích tranh cãi, Lâm mặc kệ Tuấn và đứng lên chạy ra ngoài cửa, lòng thầm mong Thái Hà có thể gặp trực trực với chiếc xe của mình mà nán lại chờ anh. Tuy nhiên, cả cô lẫn chiếc xe đã không còn ở đó nữa. Lâm thất vọng ngồi phịch xuống bồn cây trước siêu thị, tiếc nuối vì đã không thể

gặp được em... Khoảng 10 phút sau, Tuấn bước ra với 1 túi mì gói và 2 lon bia Tiger. Anh ngohoe nguẩy lon bia trước mắt Lâm, nói ngắn gọn:

- Chán quá hả? Làm 1 lon với tôi đi.

Hai chàng thanh niên ngồi trên bồn cây và nói về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, gần như là lảm nhảm đúng kiểu của những tên đang chán đời. Quả thật Tuấn hơi bất ngờ khi Lâm thổ lộ rằng anh ấy rất yêu Thái Hà và đang vô cùng thất vọng bởi 1 tình yêu không được đáp trả. Sau cùng hết chủ đề, họ mới đề cập đến chuyện họ đang quan tâm nhất:

- Tôi nghe nói ông và Phong đã chia tay?

Tuấn gật nhẹ...

- Đừng ngại – Lâm phì cười - tôi không hỏi tới đâu, vì tôi biết lý do rồi. Ông có nỗi khổ của riêng ông. Mà nếu là tôi, tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào nữa.

- Nực cười thật! Tôi tự đẩy Phong ra khỏi tôi, và khi cậu ấy bắt đầu xa cách tôi thật thì tôi lại cảm thấy khó chịu.

- Thường là thế mà! – Lâm thần nhiên đáp

Quán café bên cạnh siêu thị bắt đầu chuyển sang mở nhạc Việt. Về mặt Tuấn bỗng dưng bí xị trong khi Lâm vẫn vô tư ngân nga theo bài hát đang “hot” của ca sĩ Thiên Long.

- “Mong manh như hương ai quen dịu dàng thoáng qua, khi anh lang thang bên em một mùa nắng xa...”

- Sai rồi, là đường chiều nắng xa! – Tuấn thẳng thừng xen vào

- Wow! Ông thuộc bài hát mới này rồi à? – Lâm hỏi vẻ thích thú

Chợt, Tuấn bóp nát lon bia trong tay khiến Lâm hơi rùng mình, xong anh nói với giọng như kìm nén sự tức giận:

- Ai lại không thuộc bài hát do chính mình sáng tác chứ?!

Nhận ra sắc mặt Tuấn đang chuyển biến theo chiều hướng cực xấu, Lâm cảm thấy mình nên nghiêm túc và cẩn trọng hỏi ông bạn:

- Tôi cũng biết ông là nhạc sĩ, nhưng bài hát đó có vấn đề gì sao?

- Không! Vấn đề là ở chuyện tôi chưa bao giờ bán nó cho Thiên Long! Tên khốn đó không những đổi tên bài hát của tôi mà còn trắng trợn bảo rằng hẳn tự sáng tác nữa chứ!! – Tuấn giận dữ siết chặt lon bia, khiến nó kêu lên những tiếng “rắc rắc” thật khó chịu...

Lâm ngỡ ngàng...xong anh vuốt nhẹ mặt mình, lòng tự hỏi chẳng biết những chuyện rắc rối như thế này đến bao giờ mới thôi làm phiền người đời.

—————†—————

Lâm về nhà lúc 11 giờ 27 phút. Anh mang hộp cơm đã nguội vào phòng ngủ cho cậu bạn, vì anh biết những tên thất tình thường chẳng đoái hoài gì đến cái bụng đang biểu tình của hần đâu. Đúng như dự đoán của Lâm, Phong vẫn chưa ngủ mà chỉ ngồi bất động trên bậu cửa sổ với đôi mắt vô hồn. Trong ánh đèn mờ ảo, gương mặt thanh tú kia hẳn lên những bóng đen phản chiếu từ những đồ vật linh tinh trong căn phòng; như hiện thân cho nỗi đau đang khắc sâu vào trái tim anh vậy. Chỉ mới 1 ngày trôi qua mà anh đã cảm tưởng như cả thế kỉ lướt qua rồi...

Lâm tỉnh ngịch chìa hộp cơm trước mặt Phong nhằm trêu ghẹo cậu bạn, nhưng sự thờ ơ của Phong lại khiến Lâm tụt hứng. Anh đảo mắt suy nghĩ 1 điều gì đó rồi nói băng quơ:

- Tuấn của mày vừa bị thằng Thiên Long chơi đều đấy.

Như vừa được bấm nút kích hoạt năng lượng, Phong bừng tỉnh và quay sang cậu bạn, quát lên:

- Cái gì?!! Mày nói rõ xem!!

- Hiểu rồi, sau này muốn mày cử động chỉ cần nói “Thiên Tuấn” là được – Lâm lém lỉnh trêu ghẹo

Phong nhảy phốc xuống từ bậc cửa sổ và chạy đến lay vai cậu bạn, tiếp tục quát:

- Tuấn bị thằng chó đó chơi đùa như thế nào hả?!!

- Được rồi, vậy thì mày phải làm theo tao 2 điều. Thứ 1 : bình tĩnh ngồi xuống, thứ 2: sau khi nghe tao kể xong mày phải tổng hợp cơn này vào bụng, chứ tao không muốn căn nhà lãng mạn của tao chứa xác chết ồm nhách như mày đâu.!

Phong đành phải gật đầu làm theo lời Lâm. Anh trấn tĩnh ngồi xuống mép giường và lắng nghe bạn nói. Lâm kể rằng tên Thiên Long đánh cắp bài hát của Tuấn và tự ý đổi tên nó 1 cách trắng trợn, vì hẳn biết Tuấn sẽ không bao giờ chịu bán bài hát đấy cho hắn. Tuấn rất yêu quý bản tình ca ấy, vì đó là tất cả tấm lòng mà anh dành cho Phương Nhi... Nghe chưa hết câu chuyện, mặt Phong đã đỏ gay vì cơn giận điên người. Đoạn anh đứng lên lao về phía cửa mà chẳng nói chẳng rằng

- Ê! Mày đi đâu đấy?! – Lâm hốt hoảng chạy theo giữ chân bạn

- Tao đi tìm thằng khốn Thiên Long!

- Thằng điên! Bây giờ là mấy giờ rồi?! Vả lại mày có tìm nó cũng chả có ích gì đâu.

- Mẹ kiếp! Sao anh ta không dám kiện nó chứ?! – Phong tức tối đâm vào tường

Lâm ngáp ngừng 1 hồi lâu, rồi cũng cất lời:

- Còn chuyện quan trọng này nữa. Thiên Long bảo rằng nó hoàn toàn có thể nhận ra Tuấn trong bức ảnh gây sóng gió mấy ngày nay. Nó còn hăm dọa nếu Tuấn dám khởi kiện, nó sẽ làm lớn vụ scandal này hơn bây giờ nữa. Tao nghĩ Tuấn bị nó bắt thóp thật rồi...

- Cái gì...? – Phong tuyệt vọng tựa lưng vào cửa

Anh muốn lấy lại bài hát đấy cho Tuấn, nhưng tên Thiên Long quá xảo trá...anh phải làm sao đây...?

14. Chương 14: Bài Hát Bị Đánh Cắp

Phong không ngừng đi đi lại lại quanh căn phòng chật hẹp, khiến Bảo Lâm chẳng tài nào tập trung nổi vào những tấm ảnh của mình. Tâm trí Phong rối rắm như tơ vò, anh không thể ngăn được ý nghĩ muốn đoạt lại bản tình ca ấy cho Tuấn, bởi tận sâu đáy lòng anh dường như đang mách bảo rằng bài hát kia vô cùng quan trọng đối với người đàn ông anh yêu, mặc dù anh chưa từng 1 lần nghe qua nó...Tuy nhiên, gã Thiên Long hiểm ác lại đe dọa Tuấn bằng sự nghiệp và thanh danh cả đời anh, chưa kể hắn còn rắp tâm thổi bùng sức nóng ngọn lửa scandal vài ngày trước. Phong chán nản tựa lưng vào khung cửa sổ, cơn gió lạnh lẽo về đêm mang hơi hương huyền bí khê lên vào làn áo mỏng tang bất giác khiến anh rùng mình. Anh lơ đãng liếc sang bàn làm việc của Bảo Lâm, phía trên có treo tấm bằng tốt nghiệp loại giỏi ngành thiết kế nội thất của trường Đại học Kiến trúc. Xong anh buột miệng nói:

- Tao không hiểu vì sao mày lại treo cái này ở đây, trong khi mày theo ngành nhiếp ảnh và bỏ mặc mấy năm đại học thành sương khói.

Lâm ngẩng mặt lên, như vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi ma lực của những bức ảnh trên tay, anh thần thờ đáp:

- Ờ...để nhắc tao nhớ là nên suy nghĩ kĩ trước khi quyết định điều gì đó.

- Kể ra... - Phong vuốt cằm – bạn tao đứa nào học cũng giỏi, trước tao quen con bé kia thủ khoa cả Đại học Y...

Bỗng dưng, Phong khựng lại như vừa bị sét giáng xuống đầu 1 quả bất ngờ! Một khoảng ký ức nhỏ xẹt ngang tâm trí cùng với giọng nói thân thiết của Tuấn vang vọng bên tai anh. Tuấn từng kể rằng Thiên Long

và anh là bạn học cấp 3 của nhau, và gã đó là 1 tên học sinh cá biệt đích thực! Lười học không ai bằng mà khả năng đánh đấm thì nhất nhì ngôi trường. Nên đã dẫn đến kết quả là hắn đã tự thôi học trước kì ôn thi tốt nghiệp 2 tuần. Sau đó, bằng 1 thời gian dài, hắn vụt lên trở thành 1 ngôi sao trong hàng ngàn trái tim cô gái trẻ nhờ ông bố giám đốc âm nhạc, cùng chút giọng hát cũng ra trò. Rồi để gia tăng mức độ hâm mộ của công chúng, hắn đã tự vẽ thêm 1 xuất thân hoàn hảo: từng là 1 học sinh ưu tú và tốt nghiệp trường Đại học Ngoại thương!

- Hahaha – Phong bật lên cười, rồi nói về khoái chí – tao vừa nghĩ ra trò này vui cực kỳ này!

- Gì nữa đó ba! – Lâm ngờ vực nhìn bạn

- Mày tin không? Thằng Thiên Long chưa tốt nghiệp cấp 3 đấy – Phong nhếch môi ranh mãnh – cũng có nghĩa là học bạ của nó vẫn được lưu lại trường.

- Thì sao?

- Tao sẽ lấy cắp cái học bạ mà tao đoán chắc rằng chứa đầy nỗi nhục 1 thời của nó!

- A ha! Phải rồi – Lâm mở to mắt vẻ ngây thơ – mày sẽ vác bộ mặt non chẹt của mày vào trường rồi trình trọng tuyên bố : tôi là bố Thiên Long và tôi muốn rút học bạ cho con mình. Xong họ sẽ vui vẻ đưa ngay học bạ ày, thiếu điều muốn hôn mày 1 cái!

- Mày ăn nhầm cái khỉ gì hả Lâm?

Lâm thở dài, ngán ngẩm nói:

- Shittttt, không dễ thế đâu thằng đàn. Nếu giả làm bố nó, thì bắt buộc phải có chứng minh nhân dân để đối chiếu đấy.

- Mày làm tao nghi ngờ cái bằng tốt nghiệp loại ưu của mày đó thằng thiếu muối!

Phong kiêu hãnh nói rồi mở toang tủ quần áo xập xệ của cậu bạn. Như mọi lần, anh đều nhăn mặt vì bị cái mùi gỗ cũ hăm hăm cùng những chiếc quần jean mốc xỉ xộc thẳng vào mũi. Tuy gu thời trang của Lâm không đến nỗi nào, thậm chí vẫn có vài chiếc áo sơ mi trông rất bắt mắt và sang trọng, nhưng trong mắt Phong thì chưa đến đâu cả. Dù không muốn, anh vẫn bắt giác nhớ về chiếc tủ quần áo hoành tráng ở căn nhà vô hồn ấy...

- Tiêu tao rồi, tủ đồ đồ hơi này sẽ phá hỏng kế hoạch của tao mất... - Phong ngán ngẩm thốt lên

- Một thằng đến nhà tao chỉ với bộ đồ trên người là giá trị, thì nên ngậm mồm và bớt phàn nàn đi nhé! – Lâm đáp trả ngay tức khắc

Xong anh nhìn bạn đang chăm chú vào màn hình điện thoại với cảm giác nôn nao, lo lắng đến khó tả. Lâm chống tay lên cằm, tự hỏi mấy khi được trông thấy vẻ cuồng cuồng, lo lắng ở cậu bạn vốn lúc nào cũng điềm tĩnh kia. Bài hát đó quan trọng với Tuấn, anh hiểu điều đó. Nếu có tên nào dám cả gan cướp lấy tâm huyết của anh, anh thề sẽ khiến cho nó phải hối hận vì đã trót sinh ra trên cõi đời này. Nhưng với 1 người chưa từng nghe qua nó như Phong, thì có gì phải lo cuồng lên như vậy? Chưa kể mới hôm qua, anh chàng này đã thề sẽ chẳng thêm hé môi với Tuấn nữa lời... Rồi... bỗng 1 ý nghĩ khá lằng mằng len lỏi vào dòng suy tư khiến Lâm phì cười. Khi người ta từ bỏ lòng tự tôn của mình, đó luôn là vì người khác...

- Này, mày định cải trang thành bố nó thật à? – Lâm vui vẻ hỏi

- Tao sẽ giả làm mẹ nó, nếu tao mọc 2 cái của nợ trước ngực và mông tao to ra 1 tấc!

- Đạo này mày thật thô thiển!

Cái trẻ môi khinh khỉnh của Lâm luôn khiến Phong buồn cười. Anh để yên cậu bạn với những tấm hình rồi tiếp tục vuốt đi vuốt lại màn hình điện thoại. Hàng chục cái tên trôi nhanh qua ngón tay, nhưng Phong vẫn chưa quyết định sẽ gọi cho ai cả. Mặc dù ngay từ đầu, anh đã biết chỉ có thể nhờ vả người ấy trong lúc này thôi...

—————†—————

Ánh nắng ban mai tràn qua khung cửa sổ nhỏ, vẫy gọi 1 cách khiêu khích những kẻ mê ngủ nướng. Hương vị thanh mát của nó luôn khiến tinh thần con người ta sảng khoái, tuy nhiên Lâm lại vô cùng bực bội khi thằng bạn thân cứ lay vai anh liên tục; cùng với những tràng la hét đến điếc cả tai. Anh chàng mê ngủ lì lợm này bắt đầu làm Phong nổi cáu, Phong thẳng tay kéo toạt tấm chăn đang quấn gọn lấy người Lâm, để mặc cậu bạn thỏa sức nằm phơi chiếc quần nhỏ màu xám tro của mình rồi bật lên cười ha hả. Lâm bắt đầu cảm thấy 2 bắp đùi lạnh lạnh, rồi chuyển sang lạnh thấu xương! Sau cùng hết chịu nổi, anh bật người dậy và mắng chửi Phong xối xả:

- Bớ cái thằng khỉ này!!! Có tin tao “hậu môn chỉ” mày không hả?! Làm phiền tao cả đêm qua chưa đủ hay sao???!!!

Phong trong chiếc áo phông rộng đơn giản cùng chiếc quần kaki lửng; chỉ đứng khoanh tay nhìn cậu bạn về hả hê mà chẳng buồn đáp trả. Điều này khiến Lâm không khỏi hoài nghi, anh tự hỏi thằng Phong dữ tợn, chuyên “ăn miếng trả miếng” như mọi ngày đâu rồi...và khi anh vô tình liếc mắt về phía bàn làm việc, thì đã thấy Vy đang ngồi 1 cách nhã nhặn trên chiếc ghế xoay, nhưng mặt mũi lại đỏ ửng lên như vừa bị ai đó hôn trộm vậy. Linh cảm mách bảo có chuyện chẳng lành, anh liếc mắt xuống người và giật thót tim khi nhận ra mình chỉ mặc mỗi chiếc quần nhỏ...! Nhanh như cắt, Lâm giật lại chiếc chăn trên tay bạn rồi quấn quanh người. Điệu cười khúc khích của Vy lúc này chỉ khiến cho anh ngượng đến mức muốn cắm đầu xuống đất mà thôi...

- Gì...gì vậy..? mày chơi tao hả thằng ôn dịch kia?!!! – Lâm phùng mang trợn má lên trông khá dữ tợn, nhưng vẫn không giấu được vẻ xấu hổ

- Lạy trời là mày không trần như nhộng – Phong thản nhiên nói – dậy mà chào đón “nhà tài trợ” của chúng ta đi.

- Nhà tài trợ???

Phong gật đầu rồi vẽ ra kế hoạch lấy cấp học bạ cho cậu bạn nghe. Để thực hiện được kế hoạch này anh cần có 2 thứ: trang phục để cải trang và 1 chiếc xe hơi để tiện cho việc đi lại (trong trường hợp để chạy trốn thì quả thật rất tiện!). Phong sẽ cải trang thành 1 người đàn ông đứng tuổi, quyền lực và Lâm sẽ giả làm quản lý của cậu bạn. Lâm hơi cau có khi nghe đến khoảng này, nhưng sợ Phong lại giật tấm chăn của mình nên thôi.

- Chắc là chỉ cần 2 thứ đó không đấy? Chứng minh nhân dân thì sao?

- Tao có nó rồi – Phong tự tin đáp – giờ thì vác cái mặt bần thủ của mày vào wc rồi trở ra đây ngay! Chúng ta sẽ xuất phát trong 30 phút nữa.

- Shit...sao tao phải đi chung với mày chứ...? – Lâm dúi đầu mình vào trong chăn, nói 1 cách lười biếng

Mắt Phong đột nhiên sắc như dao, lóe lên 1 tia sáng của sự nham hiểm. Anh túm chặt lấy tấm chăn toan kéo nó ra nhưng Lâm đã kịp thời giữ lại, và đành phải xuống nước với cậu bạn :

- Thôi thôi, sợ mày quá, giờ thì tránh ra cho bố vào nhà vệ sinh!

Khi Lâm trở ra, thì đã trông thấy anh bạn thân thật bảnh bao, sang trọng trong bộ vest đen tuyền, chất liệu vải không thể chê vào đâu được, màu sắc rất đẹp và thẳng thớm từ cổ đến chân. Còn Hạ Vy thì đứng trước mặt Phong, nhẹ nhàng thắt cà vạt cho anh. Ánh mắt cô nàng không hiểu sao lại tràn đầy hạnh phúc như 1 người vợ được chăm sóc chồng trước khi đi làm mỗi buổi sáng...đó là ánh mắt của 1 cô gái si tình từng bị tổn thương đó sao...? Lâm im lặng tựa lưng vào cạnh cửa, 1 cảm giác thoáng buồn thâm nhập vào trong anh và khiến lòng anh bùng lên niềm cảm thông vô hạn đối với Hạ Vy. Nếu Phương Nhi không xuất hiện, có thể Phong sẽ trao cho cô niềm hạnh phúc thật sự, niềm hạnh phúc trọn vẹn chứ không phải chỉ là 1 chút cảm xúc mơ màng được biểu lộ qua ánh mắt. Số phận quả thật rất thích trêu đùa con người...

Vy bất ngờ xoay sang Lâm, cô nói trong khi tay vẫn chưa chịu buông chiếc cà vạt xanh trên cổ áo Phong:

- A! Anh cũng nên thay đồ đi, vest xám chắc hợp với anh lắm.

Lâm mỉm cười thân thiện rồi với lấy bộ vest được đặt sẵn trên bàn. Nhưng khi chuẩn bị quay ngược trở vào nhà tắm, anh ngoảnh lại vừa gỡ đầu vừa nói:

- Ồ...2 người đứng yên, cho tôi chụp một bức có được không...?

—————†—————

Trong khi chờ Lâm thay quần áo, Phong tranh thủ đứng ngắm nghía bộ dạng cực bảnh bao, quyền lực của mình trong gương. Chiều cao 1m75 lý tưởng cộng với đôi vai vuông khiến người ta có cảm tưởng rằng: trang phục vest được tạo ra là để dành cho anh. Tuy nhiên, anh lại rất ghét bộ trang phục “kín cổng cao tường” này, nó mang hơi hướng kỷ luật, khuôn khếp y hệt như người bố của anh vậy! Từ thuở ấu thơ, mỗi khi thấy bố khoác trong mình bộ vest là sắc mặt anh trở nên u ám, vì anh biết bố sẽ chuẩn bị rời khỏi nhà; dù cho anh có cố níu chân ông ở lại...chỉ duy nhất trong ngày sinh nhật của mình. Nhưng vì Tuấn, anh đành phải bất chấp gỡ bỏ quy tắc do mình đặt ra thôi.

Qua tấm gương lớn quần quện do kết tinh của bụi và nước, Phong nhìn sang Vy, rồi tự cảm thấy lòng vô cùng ray rứt...Ánh mắt Vy trông buồn quá, buồn như cái ngày chia tay của 2 người vậy...Phong nhẹ nhàng xoay người rồi bước đến ôm chầm lấy Vy không 1 chút ngần ngại...

- Anh...mặc vest đẹp lắm...! – Vy vòng tay ôm hờ eo anh

- Anh xin lỗi, lẽ ra thằng tôi tệ như anh không nên làm phiền đến cuộc sống của em nữa.

- Chúng ta đang nói đến 2 chuyện khác nhau đấy – cô vờ cười lớn – em đang nói về áo vest cơ mà!

Thấy vẻ mặt Phong vẫn còn nét nghiêm trọng, Vy nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay anh. Ánh mắt cô trở nên khá mơ màng nhưng chứa chan sự chân thành, cô nói:

- Em không thể hận anh, vì thế em sẽ tiếp tục yêu anh, cho đến khi...

Phong hơi nhướn mày, chờ đợi câu nói của cô nàng

- Cho đến khi em có thể mở lòng với 1 ai khác – Vy nghịch ngợm quệt ngang chóp mũi Phong – vì thế anh không cần phải lo cho em.

- Em...

Ngay lúc ấy, Lâm mở cửa phòng tắm bước ra. Anh giơ 1 ngón cái lên báo hiệu đã sẵn sàng xuất phát. Riêng Phong vẫn còn ngẩn người bởi lời nói vừa rồi, nụ cười của Hạ Vy bất giác khiến anh cảm thấy hoang mang nhưng đồng thời cũng nhẹ nhõm phần nào...

Sau khi đưa Vy về nhà, Lâm nhảy lên ghế trước ngồi cạnh cậu bạn. Còn cô nàng Hạ Vy vẫn đứng quan sát chiếc xe cho đến khi nó khuất dạng ở khúc rẽ cuối đường. Lòng quặn thắt cơn đau như cái ngày cô biết mình sẽ mất anh mãi mãi...một thứ chất lỏng trong suốt như kết tinh của 1 nỗi đau không lời; dần dần lướt nhẹ trên gò má Vy. Cô tự hỏi mình 1 cách đắng cay rằng trên đời này liệu còn có ai thay thế được Vũ Phong, còn mấy ai khiến cô yêu có thể thương nhiều đến như thế...?

—————†—————

Chiếc xe Ford màu bạc dừng trước cổng trường Hoàng Hoa Thám. Phong và Lâm cùng đặt chân xuống nền xi măng khô cứng trước hàng chục ánh mắt ngưỡng mộ của các cô nữ sinh. Mái tóc giả màu muối tiêu, vài nếp nhăn giả và cặp kính râm đen vẫn không làm lu mờ đi sự phong độ của Phong. Bảo Lâm tay xách chiếc vali, sánh bước bên cạnh anh trông cũng không kém phần hào hoa phong nhã. Bộ trang phục lịch lãm, chín chu rõ ràng rất được việc. Ông bảo vệ già liếc họ từ trên xuống dưới rồi tiếp tục đọc tờ báo trên tay mình. Phong kiêu hãnh bước vào khuôn viên trường, làm lơ các cô gái trẻ đang ra sức trầm trồ anh; và đôi khi phải véo tai Bảo Lâm vì mãi ngắm nghía bọn con gái đến suýt đâm sầm vào bồn cây.

Khó khăn bắt đầu khi diện tích ngôi trường này quá rộng lớn, Phong và Lâm loay hoay mãi mà chưa tìm thấy văn phòng quản lý hồ sơ học sinh đầu cả. Sau cùng, họ đành phải hỏi đường 1 nữ sinh đang chải tóc ở bồn rửa mặt, đương nhiên Lâm xung phong thực hiện “nghĩa vụ cao cả” đó. Khoảng hơn 5 phút sau, Lâm quay lại khoác vai bạn kéo đi

- Văn phòng nằm ở gần cổng ra vào, tao với mày đi lối rồi.

- Tao định trải ghế bố ra nằm chờ mày tán gái luôn đó Lâm! – Phong cau có phàn nàn

- Thôi ngâm mồm đi! Mà biết rõ tao chỉ yêu ai mà!

Thoáng 1 cái họ đã đứng trước văn phòng. Lâm vừa cảm thấy thích thú, vừa hồi hộp, giống như anh là điệp viên siêu cấp đang thi hành nhiệm vụ vậy. Anh nhìn sang Phong lúc này đang đặt tay lên nắm cửa với vẻ mặt điềm tĩnh, pha 1 chút tự tin vốn có. Bất giác anh phì cười, trong khi anh vẫn chưa chắc chắn gì về kế hoạch trẻ con này, thậm chí anh cảm giác nó thật mơ hồ, thì Phong lại tỏ vẻ như chẳng có gì phải bận tâm và lo lắng cả.

Hơi mát lạnh phả vào da thịt họ ngay khi cả 2 chỉ vừa đặt chân lên nền gạch hoa bóng loáng. Trong phòng lúc này chỉ có 1 người phụ nữ tầm 40 đang hì hục ghi chép vào 1 quyển sổ to đùng. Tiếng đế giày tây của Phong gõ xuống những âm thanh thay cho lời chào khiêm nhã. Người phụ nữ ngẩng mặt lên, bà không cười nhưng vẫn chào hỏi lịch sự:

- Chào ông, ông cần gì?

Đôi mắt nghiêm nghị đằng sau cặp kính dày cộm của người phụ nữ bắt đầu khiến Lâm cảm thấy bất an. Lại thật, đi rút học bạ đường đường chính chính mà anh cứ thấp thỏm lo sợ như đi ăn trộm vậy. Sau hồi đấu tranh tư tưởng, anh tự dặn mình nên bớt lo xa và tin tưởng vào chàng bạn thân. Phong điềm đạm ngồi xuống chiếc ghế nhựa đối diện với người phụ nữ, chống tay lên chiếc bàn dài trắng muốt ngăn cách 2 người rồi nói với giọng ồm ồm, như thể anh đã già đi mấy chục tuổi; khiến Lâm phải bất ngờ:

- Hm...tôi đến để rút học bạ của con trai. Nguyễn Hoàng Thiên Long. Nó chưa tốt nghiệp.

- Nguyễn Hoàng Thiên Long? – người phụ nữ chột buông bút – cậu học trò cá biệt của khóa 7 năm về trước?

- Tôi ngạc nhiên là chị vẫn còn nhớ nó sau ngần ấy năm – Phong thần nhiên đáp không chút lo sợ

Nhưng...ánh mắt người phụ nữ đột nhiên sắc lên, bà tiếp tục:

- Sao lại không? Nó bị tôi mời phụ huynh mãi mà.

“Chết dở!”, Lâm nuốt nước bọt cái ực và cảm thấy lòng mình nóng như lửa đốt. Trong khi Phong chỉ hơi đổi sắc 1 tý nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Anh ngã lưng vào ghế, tạo kiểu ngồi thật quyền lực, rất ra dáng 1 ông chủ và đáp với vẻ ngạc nhiên:

- Ô, vậy sao? Thế mà tôi chẳng biết gì cả.

- Phải... nhưng tên nhóc ấy lì lợm quá, nhất quyết không chịu mời phụ huynh đến. - bà ta thở dài – Rồi, bây giờ ông vui lòng cho tôi xem chứng minh nhân dân được chứ? Ông biết đấy, không thể để người lạ tùy tiện rút học bạ được.

“Ta biết ngay mà, ả định chụp mũ ta sao?”, Phong đắc thắng thầm nghĩ nhưng vẫn giữ được nét mặt nghiêm nghị. Lâm nhìn bạn mà càng lúc càng nể tài diễn xuất của anh chàng này. Nhưng... bây giờ mới đến phần Lâm lo lắng nhất, Phong đã lấy cấp chứng minh nhân dân của bố Thiên Long khi nào? Hay anh chàng ranh ma đã tạo ra 1 bản chứng minh giả hòng qua mắt người phụ nữ kia?

Phong tìm tòi trong bóp mình 1 cách chậm rãi, rồi anh chột chau mày và giơ tay ngoắc Lâm đưa chiếc vali cho anh

- Ôi tuổi già... - Phong lăm lăm – tôi chả nhớ nổi thứ gì nữa. Chị cứ lấy học bạ trong khi đợi tôi, tôi sẽ có việc bận sau 5 phút nữa, chị thông cảm.

Người phụ nữ kín đáo lắc nhẹ đầu, nhưng cũng tỏ ra đồng cảm phần nào với tuổi già của quý ông lịch lãm kia. Bà xoay chiếc ghế lại phía sau rồi kéo ngăn tủ chứa đầy học bạ học sinh được sắp xếp theo nhiều thể loại. Xong, bà cẩn thận lướt đầu ngón tay lên từng cạnh bìa cứng rồi đột ngột dừng lại ở 1 bản học bạ đã nhuộm màu thời gian. Bà lấy nó ra khỏi ngăn kéo, hơi né người đi vì đám bụi bay lất phất như phản chiếu lại những tháng ngày xưa cũ. Nhưng khi bà xoay chiếc ghế lại định đặt sổ học bạ lên bàn thì...bà đã hãi hùng với cảnh tượng trước mắt. Quý ông lịch lãm đang đặt 1 chân lên bàn, chồm người về phía bà và kề sát cổ bà 1 con dao sắc nhọn! Người phụ nữ ú ớ không thốt thành lời, mặt bà trở nên tái xanh vì kinh sợ...mọi cảm giác trên cơ thể đều biến mất, chỉ còn lại hơi lạnh chết người mà bà cảm nhận rõ mồn một ở phần cổ đang bị đe dọa...

Phong gỡ chiếc kính đen ra và nhếch mép cười đều. Như thể muốn châm biếm bà ta rằng: “Chào bà, tôi hồi xuân rồi đây!”. Về mặt anh lúc này trông cực kì gian ác hệt 1 tên chuyên đóng vai phản diện xuất sắc nhất mọi thời đại. Anh tự nhiên trở lại chất giọng trẻ trung của mình, nói thật rõ vào tai người phụ nữ:

- Có 2 điều bà nên biết lúc này! Thứ 1: cửa ra vào đã bị khóa, không ai có thể vào cứu bà ngay lúc này! Thứ 2: chỉ cần bà hét lên, tôi sẽ rạch con dao này vào cổ họng bà không thương tiếc! Giờ thì đưa tôi sổ học bạ đó, nhanh!!!

Người phụ nữ mặt cắt không còn hột máu, nhưng tay vẫn giữ khư khư sổ học bạ, và điều đó khiến Phong bắt đầu nổi cáu. Đột nhiên...tiếng gõ cửa vang lên kèm theo những âm thanh nhốn nháo của vài cô nữ sinh: “ Cô ơi, chúng em muốn đóng học phí”, “ Gì thế này, văn phòng có bao giờ khóa cửa đâu...?”,...

Lâm đứng chết trân cạnh cửa ra vào mà chẳng nói được 1 lời, miệng anh cứ cứng đờ như bị dính cả ký keo dán sắt hạng tốt vậy. Phong hơi liếc mắt về phía sau, tay anh hơi run và về mặt không giấu được nỗi lo lắng nữa...

15. Chương 15: Những Điều Bị Lãng Quên

Phong hất đầu ra lệnh cho Lâm giữ chặt cửa ra vào và tiếp tục kẻ sát con dao nhọn vào cổ người phụ nữ, mặc cho bà ta đang sợ hãi đến mức muốn khóc thét lên. Anh chàng Lâm vội vã đứng tựa mạnh lưng vào cửa, lòng thầm mong có 1 phép màu nào đó được triệu hồi từ thế giới cổ tích sẽ xuất hiện giúp đỡ 2 người ngay lúc này. Nhưng tiếng đập cửa và giọng điệu của các cô nữ sinh càng lúc càng trở nên gay gắt, Phong nhìn vào ánh mắt cầu cứu của bạn mà cảm thấy từng sợi tơ trong lòng mình đang điên cuồng quẩn vào nhau, tạo thành những nút thắt không tài nào gỡ được. Anh nghĩ đến tình huống xấu nhất nếu cánh cửa đó mở ra, họ sẽ tố cáo anh vì tội đe dọa mạng sống người khác và những năm tháng cháy bỏng của tuổi trẻ có thể sẽ bị tước đoạt bởi song sắt nhà tù. Suy nghĩ đó khiến Phong bắt đầu hoang mang đến toát cả mồ hôi lạnh. Nhưng...con người khi bị dồn ép vào bước đường cùng, trong họ sẽ tự động thôi dậy bản năng sinh tồn mà đến chính họ cũng chẳng lý giải được. Phong biết rằng mình phải đặt cược rất lớn vào bài này!

Phong kẻ sát mặt người phụ nữ hơn, nét mặt anh đành lại trở nên đáng sợ khôn cùng. Anh rút vào tai bà ta những âm thanh sắc mùi đe dọa:

- Bà nghe đây, tôi đã theo dõi bà suốt mấy ngày gần đây, nên tôi biết rất rõ nơi bà sinh sống. Cho dù bà có cố tố cáo và tố tụng tôi vào tù, thì tôi cũng sẽ tìm mọi cách để báo thù bà! Tôi khuyên bà nên ngoan ngoãn hợp tác với tôi, nếu không muốn tôi đến sát hại tất cả thành viên trong gia đình bà, rõ chưa?!

Ánh mắt của Phong lúc này điên loạn quá, nó khiến bà liên tưởng đến tên sát nhân man rợ trong những bộ phim kinh dị mà chồng bà hay xem...Chồng, 2 đứa con gái yêu quý mà bà đã rút ruột sinh ra,...bà không thể để cho tính mạng của họ gặp nguy hiểm được. Bà nhìn sâu vào ánh mắt Phong, như muốn tìm ra 1 điểm yếu, 1 sự lung lạc nào đó để bắt bẻ rằng anh đang nói dối. Tuy nhiên, càng bị hút vào ánh mắt dữ tợn kia, bà càng rơi vào trạng thái hoảng loạn cực độ...”Hắn ta làm thật, hắn ta biết mình là ai, gia đình mình sẽ bị giết mất...!” – bà nghĩ rồi gật đầu lia lịa, bất đắc dĩ buông sổ học bạ xuống mặt bàn.

Phong cầm lấy sổ học bạ mà lòng mừng như mở cờ trong bụng, anh tiếp tục thì thầm vào tai người phụ nữ:

- Vậy...từ giờ bà CÓ NÊN biết tôi là ai hay không?

- Kh...không... - bà ta đáp trong nỗi sợ hãi kinh người

Phong gật gù về hài lòng rồi nhanh chóng nhét con dao vào vali. Xong anh lệnh cho Lâm mở chốt cửa, trong khi anh ngồi phịch xuống ghế và chỉnh đốn lại quần áo. Bảo Lâm khéo léo mở chốt, anh đẩy cửa ra và xin lỗi 2 cô gái vì cái bệnh “hay khóa cửa” của mình, hy vọng nụ cười tỏa nắng thương hiệu có thể giúp ích anh trong lúc này. 2 cô nữ sinh đưa ánh mắt khó hiểu nhìn nhau rồi cùng khúc khích cười. Khi họ e dè bước vào văn phòng, Phong ngay lập tức nheo mắt nhắc nhở người phụ nữ cố bình thường hóa sắc mặt mình lại để khỏi bị nghi ngờ. Rồi bằng cử chỉ tự nhiên nhất, Phong đứng lên lịch sự chào người phụ nữ rồi

bước ra khỏi cửa, thở phào nhẹ nhõm vì đã đi được 1 nửa chặng đường trong kế hoạch. Lâm ngỡ vực ghé sát vào tai cậu bạn, tò mò hỏi:

- Mà biết bả hỏi nào vậy?

- Thật ra...tao chém gió đó!

Vào xe, Phong nhường vị trí tài xế cho Lâm và ngồi chiếm chệ ở băng ghế sau mà sầm soi sổ học bạ cũ kĩ. Lời phê tiêu cực của giáo viên chần chịt như án văn tự, những điểm số tệ hại và thiếu dấu chứng nhận tốt nghiệp trung học phổ thông đã khiến Phong thêm củng cố niềm tin vào kế hoạch của mình. Các môn Toán, Lý, Hóa không tìm nổi 1 con số 6, còn những môn học bài thì trải dài 1 hàng từng con 0 tròn trịa trông rất đẹp mắt. Giáo viên dạy Sử đáng lẽ nên chuyển sang dạy Mĩ thuật, bởi hiếm có ai vẽ số 0 một cách điệu nghệ như vậy lắm! Ý nghĩ châm biếm ấy bất giác kéo khéo môi Phong thành một nụ cười đầy vẻ thích thú. Anh thô lỗ nói rộng cổ áo vest thiếu điều muốn xé toạc nó ra làm đôi rồi nói với cậu bạn:

- Sổ học bạ tệ hơn những gì tao mong đợi nữa mà ạ.

- Tao nghĩ có thể do nó lười biếng thôi – Lâm hồn nhiên đáp

- Xưa tao cũng lười bỏ cha ấy chứ! – Phong tặc lưỡi vẻ rất chảnh – mà kiểm con điểm 7 trong sổ của tao cũng KHỐ.

- Lại “thăm du tinh thần” rồi! Giờ đi đâu đây?

- Về nhà.

Lâm quay hẳn về phía sau, ngạc nhiên:

- What the hell?? Mà lòi cổ tao dậy chỉ để đi lấy cái thứ ấy thôi đó hả?!

Phong cười khẩy, thần nhiên đáp:

- Mà yên tâm, hành động bây giờ vẫn còn sớm chán!

—————†—————

21 giờ 35 phút...

Trên sân khấu Lan Anh hoành tráng, Thiên Long hát bản nhạc mới được phối theo giai điệu sôi động 1 cách say mê. Sau khi dứt lời ca cuối cùng, anh ôm cô vũ đoàn trông rất gợi cảm xoay 1 vòng điệu nghệ trước hàng ngàn tiếng vỗ tay, tung hô của fan hâm mộ. Họ vẫn phấn khích hét lên cái tên “Thiên Long” mặc dù bóng anh đã khuất sau cánh gà. Thùy Trâm – cô quản lý nghiêm khắc đưa cho anh 1 bọc khăn giấy nhỏ, miệng thì không ngừng căn nhắc anh về việc thường xuyên hét quá to trên sân khấu, vì điều đó sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến giọng hát của anh.

- Cô lúc nào cũng ân cần vậy à?

- Nhiệm vụ của tôi thôi

- Chỉ riêng với tôi hay những người đàn ông khác? – Long cúi xuống kề sát mặt cô, trêu ghẹo

- Tôi không thích kiểu đùa đó đâu! – Trâm gắt gỏng – giờ tôi đi lấy xe cho anh, 5 phút nữa tôi chờ anh ở cổng sau.

Dứt câu, Trâm quay phắt người bỏ đi, nhưng thái độ lại hơi lúng túng. Long thích thú nhìn theo dáng người nhỏ bé của cô rồi mỉm cười. Thùy Trâm tuy không đẹp lộng lẫy như các cô hotgirl anh từng quen biết, tính cách lại chẳng dễ thương 1 chút nào, song cô lại là người có trách nhiệm và tinh thần làm việc rất cao. Trách nhiệm đến mức cô quan tâm, chăm sóc Thiên Long như người thân của mình vậy, nên biết bao lần cô đã mang lại những hiểu lầm không nhỏ cho anh chàng đào hoa này

Long khoác trên người chiếc áo da màu nâu sậm, mang kính râm vào rồi bước ra cửa sau. Cô quản lý lúc nào cũng nhanh nhẹn, chiếc Roll Royce sang trọng của anh đã đậu dưới vĩa hè đợi anh trong tư thế vô cùng sẵn sàng. Long mở cửa chui nhanh vào trong xe, rồi lập tức buông lời trêu ghẹo Thùy Trâm:

- Không biết cô nghĩ sao, chứ tôi thích ở riêng với cô như bây giờ lắm.

Bỗng dưng, tất cả cửa xe đều sập khóa đồng loạt, trong khi Long vẫn còn thấy là lạ vì cô quản lý chưa chịu đáp trả lại anh như mọi ngày, thì tự bao giờ, 1 kẻ nào đó đã ngồi cạnh anh chộp lấy vai và chụp vào mũi anh chiếc khăn tẩm đầy thuốc mê. Chẳng kịp thét lên 1 tiếng, Long ngất đi và thả người tựa vào lưng ghế êm ái. Ánh đèn đường hắt qua làn kính xe càng lúc càng mờ ảo, trước đi ngất đi, Long lơ mơ trông thấy 1 thanh niên tóc vàng đang ngồi sau tay lái, môi vẽ lên 1 nụ cười đắc thắng...

Long chập chờn tỉnh dậy trong trạng thái toàn thân vô cùng nhức mỏi. Miếng băng dính màu xám dán kín miệng anh, còn toàn thân thì bị dây thừng buộc chặt vào chiếc ghế gỗ. Ánh đèn leo lét cùng mùi hương tằm thơm của căn phòng khiến Long định ninh rằng mình đang bị bắt cóc! Vô cùng hoảng loạn, anh cố vùng vẫy để thoát khỏi những vòng dây trói nhưng chẳng ăn thua. Đột nhiên, có tiếng bước chân sau lưng rồi nhanh chóng vòng lên trước mặt Long, trước mắt anh lúc này là 1 thanh niên vô cùng điển trai, đôi mắt to ánh lên sự thông minh lanh lợi, chiếc mũi thanh tao và đôi môi nhỏ màu hồng nhạt tạo nên 1 sự cân bằng hoàn hảo trên gương mặt của chàng trai. Vũ Phong đứng hiên ngang, 2 tay chống lên hông và liếc mắt xuống nhìn Long vẻ khá xấu. Còn Thiên Long chỉ biết trợn mắt lên vẻ kinh ngạc đến tột độ, bởi người hoạt động trong showbiz như anh không lý gì lại không biết đến “ngôi sao tai tiếng” này, nhưng có gì Phong lại bắt cóc anh, hẳn âm mưu tống tiền hay chỉ đơn giản muốn tạo thêm scandal mới?

Phong thô bạo giật miếng băng dính ra khỏi miệng Long, cười nhếch mép rồi nói bằng giọng điệu hơi xấu:

- Tao không thích lằng nhằng nên tao nói thẳng luôn. Bài hát “Tìm em trong ký ức” đó, tao muốn mày trả lại cho Thiên Tuấn.!

Long hơi giật mình, nhưng do đã biết rõ Tuấn và Phong có mối quan hệ với nhau nên anh chẳng lấy làm lạ gì nữa. Anh ngẩng mặt lên, hùng dũng đáp trả lại Phong:

- Hừm! Mày đúng là thằng thiếu năng! Mày nghĩ cái trò bắt cóc này sẽ khiến tao sợ cong đít lên nghe theo lời mày sao?!

Phong phá lên cười rồi quay sang nói với Bảo Lâm đang ngồi vắt vẻo trên bàn làm việc:

- Đấy, tao đã nói với mày là thằng này láo lăm mà!

Xong, anh đứng phắt dậy, tiến đến giá sách nhỏ, tóm lấy sổ học bạ rồi quay trở về chỗ cũ. Anh chìa sổ học bạ trước mặt Long, còn lật từng trang cho tên ca sĩ xem với thái độ mỉa mai

- Giờ thì ai là thằng thiếu năng đây? Tao không biết công chúng sẽ như thế nào nếu biết mày lừa gạt họ nhỉ?

Sắc mặt Thiên Long biến đổi nhanh như 1 chú tắc kè hoa vậy. Máu ở cơ mặt anh đồng loạt tụt xuống và tạo thành sắc thái tái mét! Long sững sờ nhìn chăm chăm vào sổ học bạ mà lòng nóng ran như lửa đốt. Nếu chuyện chưa tốt nghiệp, những lời phê giáo viên và điểm số tệ hại mà rơi vào tay các cánh nhà báo; thì kể như anh sẽ mất hết mọi thứ mà anh cố dày công xây dựng. Bần thần trong giây phút ngắn ngủi, anh tự trách mình đã quá chủ quan khi không rút phứt sổ học bạ nhọc nhằn ấy vào những năm về trước.

- Tại...sao mày có được sổ học bạ của tao?! Mày định làm gì với nó hả?!! – Long mất bình tĩnh quát lên

- Ấy...bình tĩnh – Phong tiếp tục giọng điệu châm biếm – đừng hét lên như thế, ở đây chỉ có mỗi mình mày là kẻ nên được giữ bí mật thôi. Điều kiện trao đổi rất đơn giản, bài hát của Tuấn và bí mật động trời này.

Long quắc mắt nhìn Phong, nhưng âm lượng giọng nói của hắn đã giảm đi 1 chút:

- Thằng Tuấn bảo bọn bây làm cái trò này chứ gì. Đừng giả vờ tốt bụng nữa! Nếu tao công khai trả bài hát cho Tuấn, thì tao cũng tự “công khai” tao là thằng ăn cắp luôn! Điều kiện của mày chẳng có 1 tỷ lợi nhuận gì cho tao mà cũng gọi là trao đổi ư?!

- Oh shitttt! Tao nóng máu rồi nha thằng kia! Tuấn chả biết sất gì về việc điên khùng này đâu – Lâm nôn nóng xen vào, vẻ mặt nghiêm nghị khác hẳn thường ngày – mà bọn tao đã bảo mày trả “công khai” à?

Thiên Long ngơ ngác nhìn sang Lâm, tỏ vẻ chưa hiểu ý anh chàng kia lắm. Thấy thế Lâm liền thở dài nhảy phốc xuống nền nhà, bước đến bên cạnh Phong rồi khoác vai cậu bạn, xong anh tự hào cất lời:

- Nói ra có vẻ hơi “sến lúa” 1 tý, nhưng con trai tội mình 1 khi đã là anh em thì suốt đời mãi không thay đổi. Như tao với thằng ôn này vậy. Có thể mày không tin, nhưng Tuấn bảo rằng chưa hề có ý nghĩ sẽ khởi kiện mày, và còn khẳng định mày là người bạn quan trọng nhất đời nó, cho dù mày có lãng quên hết mọi thứ đi chẳng nữa. Đến gặp Tuấn đi, không cần phải tự “công khai” làm hại mày đâu.

Đôi mắt Thiên Long chợt bừng sáng...1 thứ ánh sáng nhẹ nhẹ như ánh trăng treo lơ lửng trong đêm khuya hoang vu. Lời nói “sến lúa” của Lâm rõ ràng đã thức tỉnh phần lương tri trong anh, anh cảm thấy lồng ngực mình nhói lên 1 nỗi niềm hối hận sâu sắc. Long có nằm mơ cũng chẳng ngờ rằng sau từng ấy chuyện quá đáng mình đã làm, mà Tuấn vẫn thật lòng xem anh là bạn, bạn thân duy nhất! Long thở dài nhắm nghiền mắt lại, ký ức của 7 năm về trước bỗng chốc thấm dột trong tâm trí anh thành những mảng màu vô cùng sinh động. Nơi sân trường lộng gió, cặp đôi song Thiên khoát vai nhau cười nói hớn hở, những hôm cúp cua lang thang ngoài quán net, những khi Tuấn cố gắng chỉ bài anh trong giờ kiểm tra, rồi lần cả 2 cùng tham gia đá bóng cho lớp, Tuấn bị gã đàn anh lớp 12 đồn ngã, chấn thương đến mức máu thấm ướt cả vớ, sau đó Thiên Long đã vô cùng điên tiết và tấn cho gã kia 1 trận thừa sống thiếu chết... Có lẽ Tuấn vẫn luôn nhớ biết bao kỷ niệm thân thương đó, nhưng anh lại vô tình phớt lờ nó đi như lúc anh vứt chiếc áo sơ mi học trò đã nhuộm màu thời gian vậy.

Riêng Phong lúc này đang giương mắt nhìn Lâm với vẻ khó hiểu vô cùng, anh tự thấy làm lạ vì thằng đàn lúc nào cũng vô tư hồn nhiên này bỗng dưng lại sâu sắc đến thế. Nghe thấy tiếng thở dài của Thiên Long, anh liếc xuống và nghiêm giọng nói:

- Chốt lại, tao chẳng cần biết mày làm cách nào, chỉ cần bài hát đó được trả lại cho Tuấn thì tao sẽ phi tang sổ học bạ này giùm mày. Tao thề độc đấy, và 1 khi tao đã buông ra lời thề thì tao rất có trách nhiệm với nó.

Thiên Long ngẩng mặt lên, ánh mắt đã bớt gay gắt với Phong hơn, và điều đó khiến Lâm thở phào nhẹ nhõm... Anh nhỏ nhẹ đáp:

- Tao hồ đồ quá, đáng lẽ tao nên tin thằng Tuấn sẽ không dùng kế sách như vậy với tao. Được rồi, tao đồng ý. Nhưng...mày là Vũ Phong đúng không? Tao muốn hỏi mày 1 câu.

Phong cẩn trọng nhượng mày, Thiên Long tiếp tục:

- Mày với Tuấn cặp kè hả?

- Mày đi quá xa vấn đề rồi đó – Phong cau có ra mặt

- Tao không ngờ nó đồi gu ẩn tượng thiệt, nhưng nếu mày là con gái thật chắc tao cũng mê mày luôn! – Long mỉm cười tinh quái

- Mày.....

Lâm ôm bụng cười như phát cuồng, trong khi Phong siết chặt nắm tay nắm tay lại như kiềm chế cơn giận. Xong anh tiến đến gần Long hơn và đột ngột chộp vào mũi tên ca sĩ chiếc khăn tắm thuốc mê đã giấu sau lưng từ bao giờ. Thiên Long ngất đi ngay lập tức. Phong giải thích với Lâm rằng chưa thể tin gã ca sĩ này được, nếu để hắn biết vị trí nhà anh thì rất nguy hiểm. Lâm gạt gù tán thành ý kiến của bạn và bảo:

- Giờ tao vác nó xuống gara, còn mày lôi con nhỏ quản lý từ cốp xe ra, xong quảng 2 đứa nó vào trong chiếc Roll Royce là ổn.

Đột nhiên, Phong liếc mắt sang cậu bạn, giọng điệu dịu đi hẳn:

- Tuấn từng tâm sự với mày những chuyện “sến lúa” đó à?

- Thật ra,... tao chém gió đó!

—————†—————

Sound of Paradise. 19 giờ 15 phút...

Tuấn vào phòng thay đồ của nhân viên nam để lấy phim đàn guitar bỏ quên trong túi quần cũ (Sound of Paradise đã thêm luật mới là nghệ sĩ cũng phải mặc đồng phục, áo ghi-lê hẳn hoi). Thế mới biết trình độ xem trọng hình thức của cậu chủ Vũ Phong cao như thế nào.

Cánh cửa mở ra, Tuấn vô cùng ngạc nhiên khi trông thấy Phong đang ngồi tựa lưng vào tủ quần áo mà gục đầu ngủ say mê... Chưa bao giờ Tuấn thấy cậu chủ ngủ trong giờ làm việc, vả lại đối với loại người kĩ tính như Phong, ngủ bừa bãi tùy tiện như thế này là 1 chuyện không tưởng. Tuấn lấy phim đèn xông đi nhanh về phía cửa, tay anh đã nắm chặt nắm đấm cửa nhưng vẫn chưa chịu dùng sức vặn nó...Anh lưỡng lự vài giây rồi hơi ngoáy đầu lại nhìn Phong, ngắm gương mặt thanh tú kia chìm vào giấc ngủ 1 cách mê đắm. Đã gần 5 ngày anh chưa nói chuyện với Phong, không được chạm thân hình nhỏ bé ấy...Tuấn thầm nghĩ, giá như thời gian ngưng đọng lại ngay lúc này thì tốt biết mấy, bởi chỉ có những khi Phong nhắm mắt, Tuấn mới can đảm đối diện và nhìn thẳng vào cậu chủ. Lúc đấy, Tuấn có thể tha hồ bộc lộ cảm xúc của mình mà không lo sợ bị Phong phát hiện, thứ cảm xúc mà chính anh cũng chẳng muốn thừa nhận nó...

Đột nhiên, Phong hơi chau mày và cử động ngón tay. Tuấn giật bản mình như vừa hoàn hồn trở lại và vội vã mở cửa bước ra ngoài. Ngay lúc ấy, anh nhận được 1 tin nhắn từ Thiên Long. Tuấn bất ngờ vô cùng, vì anh không nghĩ gã bạn thối tha này sẽ dám hẹn gặp anh sau khi nở đối xử với anh như vậy. Tuấn chạy đến nói nhỏ vào tai Vân vài ba câu gì đó rồi quyết định mặc cả bộ ghi-lê đến gặp bạn, vì đơn giản, Tuấn không muốn bước vào căn phòng thay đồ đó lần thứ 2 nữa...

—————†—————

Tuấn tiến sâu vào sân trường Hoàng Hoa Thám như đúng nơi hẹn của Thiên Long. Các lớp học thêm buổi tối không ép học sinh phải mặc đồng phục nên Tuấn có thể dễ dàng thâm nhập vào trường. Trên chiếc ghế đá cạnh cột bóng rổ, Thiên Long trong bộ trang phục quần tây đen, áo sơ mi trắng tay lửng, tóc lại nhuộm đen trông không khác gì thời đi học. Tuấn đến gần ông bạn, ngồi xuống và nói 1 câu cộc lốc thay cho lời chào:

- Có chuyện gì?

Thiên Long quay sang cười tươi như hoa, khiến Tuấn càng thêm nghi ngờ. Xong anh vui vẻ đáp:

- Tao chỉ muốn sống lại cái thời học trò chút thôi, lúc ấy vui thật, chả phải lo nghĩ suy gì nhiều như bây giờ cả.

Tuấn càng lúc càng ngồi xa ông bạn ra như thể Long mắc phải 1 căn bệnh truyền nhiễm nào đó vậy. Anh nheo mắt lườm bạn đầy ngờ vực, trong khi Long cứ cười khúc khích với vẻ khá tinh quái. Bất chợt, Long đứng lên tiến gần cột bóng rổ, nhặt quả bóng rồi xoay nó 1 cách điệu nghệ trên ngón tay. Anh vừa vẩy tay ngoác Tuấn vừa nói to:

- Làm trận với tao đi.!

“Thằng này hôm nay ăn nhầm cái quái gì vậy?”, Tuấn lăm lăm nhưng vẫn nhận lời thách đấu của ông bạn, thậm chí lòng anh còn dâng lên 1 chút hào hứng, bởi đã lâu lắm rồi, anh mới có cơ hội chơi thể thao với 1 ai đó...

Với lợi thế chiều cao của mình, Tuấn liên tục ghi bàn trước cậu bạn, nhưng Thiên Long vốn nhanh nhẹn và bạo lực hơn nên chẳng mấy chốc đã đuổi kịp tỷ số. Càng chơi họ càng say mê, mỗi lần lách qua được người nhau và ghi bàn, họ đều thích thú hét lên như 1 đứa trẻ hiếu thắng. Nụ cười sáng khoải, vô tư bắt đầu nở trên môi họ. Thời gian, không gian xung quanh như trôi ngược dòng chảy cố định để trở về quá khứ, trở về những năm tháng thơ ngây của tuổi học trò, khi mà họ chẳng thêm nghi ngờ nhau lấy 1 phút giây và những cuộc cãi vã vang trời chỉ giúp họ càng thêm gắn kết. Thời khắc đầu tiên 2 người gặp nhau cũng là lúc Long cứu Tuấn thoát khỏi đám đàn anh chuyên bắt nạt các lính mới vào trường, khoảnh khắc họ cùng tựa lưng vào nhau mà chiến đấu đã ấn định tình bạn không thể tách rời của họ...

Tuấn đã ghi được 19 bàn và chuẩn bị kết thúc trận đấu bằng cú úp rổ tuyệt đẹp, nhưng Thiên Long đã nhảy lên húc vai Tuấn sang 1 bên, khiến trái bóng lệch rổ rồi rơi thẳng vào mặt Long 1 tiếng “bình” không thương tiếc. Tuấn ngơ ngác 1 hồi xong bật lên cười như nắc nẻ, anh cảm giác bao nhiêu nỗi buồn, nỗi hờn giận chất chứa trong lòng bao năm nay đều tan biến...

Khi nhận ra Tuấn đã bớt căng thẳng với mình hơn, Long nghĩ cũng đã đến lúc nên vào vấn đề chính. Anh thả quả bóng lăn về vị trí cũ, miệng ấp úng nói:

- Tao xin lỗi về chuyện bài hát đó, nhưng tao biết chỉ xin lỗi suông là chưa được, nên...tao sẽ trả bài hát lại ày

- Mày không thể trả lại, sau khi đã công khai bài hát ấy là do mày sáng tác, đúng chứ? – Tuấn nói sau hồi im lặng

- Đúng, nhưng tao sẽ giúp mày về việc thu âm, truyền bá lẫn quay MV cho bản nhạc đó. Các sản phẩm âm nhạc có video clip luôn nổi trội hơn, thậm chí có cơ hội lọt vào các bản xếp hạng...Ý tao là...bản thu âm của tao chỉ là demo, của mày mới là chính...

- Chuyện gì đã khiến mày thay đổi đột ngột như vậy?

Thiên Long im lặng suy nghĩ, anh lưỡng lự chẳng biết có nên kể cho Tuấn nghe về Phong và Lâm hay không. Không tính đến chuyện anh sợ bại lộ sổ học bạ, chỉ vì chính 2 người họ, chính cái hành động bá cổ khoác vai ấy đã khiến anh nhận ra mình thêm khát 1 tình bạn chân chính đến mức nào. Trong gần 7 năm qua, anh đã tiếp xúc với biết bao kẻ dối trá, giả tạo chỉ muốn lợi dụng anh không hơn không kém. Đấu tranh tư tưởng mãi, Long cũng quyết định không nói, bởi đối với Long, đàn ông nên hạn chế nói ra những điều ủy mị, suýt mướt. Anh chỉ đáp trả Tuấn bằng nụ cười ngố cho qua chuyện, rồi khoác vai rủ rê ông bạn đi ăn món cơm tấm – 1 món mà khi xưa cả 2 đều cực yêu thích

- Hôm nay sáng khoái quá! Một cảm giác rất Yomost! Tao bao mày ăn 10 đĩa luôn! – Long hí hửng bá cổ Tuấn kéo đi

- Thăng...trâu...bò...! Ặc...Ặc...đừng có đánh trống lảng... - Tuấn khổ sở gỡ cánh tay bạn ra khỏi cổ mình

- Ngậm mồm! Đừng làm tụt cảm xúc đang thăng hoa của tao!

Hai chàng trai đi ngang con hẻm vắng cạnh trường, bỗng Long khựng lại và nheo mắt lờm bọn đầu gấu ở gần cột điện vẻ vô cùng khó chịu. Bọn đấy ăn mặc bụi đời, xăm hình rồng phượng đầy cánh tay và đang hùa nhau bắt nạt 1 cậu học sinh yếu ớt. Máu anh hùng nổi lên, Long nín áo Tuấn lại và nói về thích thú:

- Ê, bọn kia làm tao ngứa tay ngứa chân quá.

Tuấn giương mắt nhìn cậu học sinh đang bị bọn đầu gấu đấm đá các kiểu 1 cách dã man mà máu anh hùng cũng sôi lên sùng sục. Anh liếc sang cậu bạn, nhếch mép 1 cái thay cho câu trả lời

Thiên Long hùng hổ xông đến trước và tung 1 cú đấm móc như trời giáng vào đầu gã to con nhất, cú đấm mạnh đến nỗi khiến đầu hắn đập thẳng vào cột điện và bất tỉnh tại chỗ. Thăng nhóc tóc bờm ngựa trông thấy đồng bọn bị thế liền quay sang công kích Long, kèm theo 1 câu chửi thề tục tĩu, nhưng nó liền bị Tuấn đập ngã sóng soài ra mặt đường. Xong anh nhìn xuống cậu học sinh và ra hiệu cho cậu bỏ chạy. Rồi Tuấn và Long cùng tựa lưng vào nhau để xử nốt 2 tên to xác còn lại. Thiên Long có vẻ cẩn trọng hơn, vì theo kinh nghiệm đánh đấm suốt mấy năm trời, anh cảm giác 2 gã này không dễ xơi cho lắm; và linh cảm của anh đã đúng. Tên phía bên Tuấn rút ra 1 con dao nhỏ bỏ túi, lăm le hù dọa sẽ cắt đứt hết gân máu của 2 tên công tử học đòi làm anh hùng này.

Phía bên Long, anh không hề nao núng mà liền xông lên tung hàng loạt cú đấm vào gã đầu trọc, nhưng hắn đều tránh được tất. Tức mình, anh giả vờ dính đòn của hắn rồi té ngã, xong nhanh như cắt, anh xoạc chân 1 cú thật ngọt khiến hắn mất thăng bằng ngã rầm xuống mặt đất. Quyết không để cho hắn có cơ hội phản công, Long leo lên người, đạp chân lên 2 tay gã trọc rồi điên cuồng nã hàng chục cú đấm sấm sét vào mặt hắn. Cho đến khi hắn bất tỉnh nhân sự thì anh mới thôi. Long ôm ngực hổ hển hển rồi nóng ruột quay sang Thiên Tuấn, và anh đã vô cùng hoảng hốt khi trông thấy bạn đang đứng chập choạng, tay thì ôm cánh vai trái thấm máu đỏ tươi...

16. Chương 16: Tổn Thương...

Tuấn bắt đầu cảm thấy rất buốt ở vai, đau đến nỗi anh không thể cử động bên cánh tay trái được nữa. Gã đầu gấu vuốt vuốt lưỡi dao của nó với vẻ mặt nham hiểm, trông hắn vô cùng thỏa mãn khi thấy đối thủ đau đớn như vậy. Rồi với con dao trong tay, hắn tiếp tục xông lại Tuấn...

Một viên gạch hung đỏ bỗng bay vút ngang tai Tuấn và đập thẳng vào trán tên côn đồ. Trong khi gã còn đang choáng váng, bước này nhằm bước kia thì Long liền lao nhanh đến quàng tay qua tay phải của Tuấn. Hiểu ngay ý bạn, Tuấn dồn hết sức vào nửa thân bên phải, làm trụ cột thật vững chắc cho bạn bật lên, xoay người tung cú đá kinh thiên động địa vào ngực tên côn đồ. Cảnh tượng thật hoành tráng, vô cùng mãn nhãn hệt như phim hành động vậy. Gã đầu gấu tuy đã nằm vật ra đất cùng 1 mớ máu mồm máu mũi tung tóe mà Long vẫn không chịu buông tha. Anh xông đến chộp lấy con dao bên cạnh gã, toan rạch nát vai gã, nhưng liền bị Tuấn chặn lại.

- Thăng điên! Mày muốn giết người hay sao vậy?!

- Buông ra!! – Long điên tiết quát lên – để tao cắt luôn 2 cánh tay của nó!!

Tuấn dùng hết sức lực đẩy bạn ra xa khỏi tên côn đồ đã bất tỉnh. Xong anh cũng quát lên theo:

- Điên quá! Có giết nó thì viết thương của tao cũng đau tự hết!!!

Thiên Long vuốt ngược mái tóc lên và thở hổn hển, nhưng không phải vì đuối sức. Tuấn thận trọng lườm bạn, vừa lắc đầu vừa nói:

- Mày...đúng là thằng ca sĩ bạo lực nhất mà tao từng biết!

- Còn mày là thằng nhạc sĩ yếu nhất tao từng chứng kiến! – Long hùng hổ đáp trả

- Sao cũng được, nhưng vai tao đau quá... - Tuấn vờ than vãn, mong cho Long quên phứt đi chuyện trả thù tên côn đồ

Long chạy ra ngoài đầu hẻm, cố gọi 1 chiếc taxi để đưa Tuấn đến bệnh viện nhưng tất cả đều xẹt ngang anh 1 cách vô tình. Nóng ruột, anh lấy điện thoại ra và nhấn số của Thùy Trâm, cô bảo sẽ đến đón anh trong vòng 7 phút nữa. Tuấn nhìn bộ đồng phục xốc xếch và mái tóc đen rối bù của Long mà cảm thấy 1 sự thân thương, quen thuộc đến mức anh ngỡ mình vẫn còn ở lứa tuổi 16. Thiên Long trước mặt anh, gã hoang dã, nghịch ngợm, ngang tàng này mới là người bạn thân từng cùng anh sẻ chia bao ngọt bùi đắng cay thời học trò...

- Long, tao hỏi thật đấy, tao không nghĩ mày dễ dàng từ bỏ bài hát đó như thế, chẳng phải mày muốn nó 1 cách điên cuồng sao?

- Tao muốn nó 1 cách điên cuồng? – Long hỏi ngược lại bạn

- Không phải à?

Long cho 2 tay vào túi, ngược mắt lên bầu trời đầy sao rồi nói với vẻ ưu tư:

- Thật ra, là bố tao muốn đấy chứ. Có thể mày không tin, nhưng hầu hết các bài hát...à không, mọi thứ trong cuộc sống của tao đều do ông ấy quyết định.

Tuấn ngạc nhiên vô cùng và dĩ nhiên là anh không tin 1 chút nào cả. Bởi gã bạn ngang tàng này đâu phải là loại dễ phụ thuộc vào gia đình đến thế. Mặc dù không muốn ngờ vực bạn, nhưng Tuấn vẫn để lộ sự bối rối qua ánh mắt. Thiên Long lấy từ túi ra bao thuốc lá, vụng về xé nó ra rồi tóm lấy điều thuốc đặt lên môi. Châm lửa xong, anh nheo mắt rít 1 hơi dài rồi thả ra những làn khói trắng đục quện vào không khí thanh mát của đêm khuya vắng lặng. Từng cử chỉ của Long đều ướp theo hương vị đắng đắng không rõ nguồn gốc, như 1 nỗi niềm khó nói đã được chôn chặt quá lâu trong cõi lòng. Sải từng bước ngắn về phía Tuấn, anh chìa điều thuốc đang bốc khói nghi ngút mời bạn và thản nhiên cất lời:

- Tao đâu có quyền quyết định bất cứ thứ gì, bởi tao đâu phải con ruột của ông ấy.

- Cái...gì...? – Tuấn trở mặt kinh ngạc, cố gắng tìm lời lẽ nào đó để an ủi bạn nhưng cổ họng cứng đờ.

- Ngạc nhiên quá hả?

Long cười khẩy và làm ra vẻ chẳng có gì là to tát cả. Về mặt gần như thất thần của Tuấn bắt giác khiến anh nhớ đến chính mình khi lần đầu biết được sự thật nghiệt ngã ấy. Long là kết tinh tình yêu của mẹ anh và 1 người đàn ông khác, người cha mà anh chưa từng 1 lần gặp mặt. Bà yêu người đàn ông kia đến điên cuồng, thậm chí bà sẵn sàng mang 1 phần sinh linh của ông trước khi bị ép gả cho người chồng giàu có. Khi

Thiên Long tròn 16 tuổi, 1 kết quả xét nghiệm máu vô tình làm lộ thân phận của đứa con trai tội nghiệp, 1 bí mật đáng lẽ nên được chôn giấu cả đời. Người bố sau đó trở nên xấu tính hẳn đi, ông thường xuyên câu gắt với gia đình, nhất là với người vợ đã nhả tâm lừa dối ông suốt mười mấy năm. Cuối cùng, vì không thể chịu đựng được sự giằng xé của lương tâm, người vợ đã ra đi trên giường bệnh như 1 sự giải thoát duy nhất. Còn Thiên Long từ khi biết mình chỉ là đứa con hoang, mọi sự tự tin trong cuộc sống của anh đều đổ vỡ. Anh vừa thương vừa hận mẹ, đồng thời cũng mang cảm giác mắc nợ người cha bất đắc dĩ này đến vô cùng. Cảm giác khổ đau của 1 kẻ bị bỏ rơi dần thống trị anh, khiến anh trở nên yếu đuối, nhu nhược lúc nào không hay...Khoảng thời gian ấy, anh chán nản tất cả, từ việc học, gia đình, tình yêu cho đến chính cả bản thân mình.

Tuấn đặt 1 tay lên vai bạn, như có thể xuyên thấu và chạm vào mọi nỗi niềm mà Long phải chịu đựng trong suốt ngần ấy năm. Anh từ tốn hỏi:

- Vì sao...lúc trước mày không bao giờ kể tao nghe hả Long?
- Đàn ông không nên nói những điều ủy mị.
- Vậy là ông ấy ép buộc mày làm cái trò đê tiện đó với tao sao?
- Đừng nói về lão ta nữa – Long nạt ngang – nói thật là trong đời tao bây giờ chả có cái chó gì đáng giá cả, cho đến khi tao nhận ra sự quan trọng của mày. Vì thế mày khôn hồn mà ngậm mồm lại trước khi tao sút mày ra khỏi cuộc đời tao luôn.!
- Không đến nỗi ủy mị lắm – Tuấn nói vẻ khôi hài

Ngay lúc ấy, chiếc Roll Royce đỗ ngay đầu hẻm. Thùy Trâm đẩy cửa xe rồi cuống cuống chạy về phía Thiên Long với vẻ mặt lo lắng. Nhìn vào bộ dạng như “bang chủ Cái bang” của Long, cô chau mày hết cỡ và tiếp tục bài ca “cần nhân”:

- Trời ơi, hôm nay bày thêm chuyện đánh nhau nữa, sao anh lớn rồi mà như trẻ con vậy?
- Trâm à, giá như cô thấy tôi oai phong lẫm liệt như thế nào khi đánh nhau thì cô sẽ yêu tôi vô điều kiện luôn!

Xong anh kéo Tuấn lôi vào xe, rồi hối thúc cô quản lý nên khẩn trương nếu không muốn bạn anh chết vì mất máu.

—————†—————

Về đến nhà Tuấn, anh thần thờ bước xuống xe, đầu óc vẫn còn ám ảnh khung cảnh và không khí của bệnh viện. Từ khi Nhi mất, anh tự nhủ sẽ hạn chế số lần vào bệnh viện đến mức tối đa. Tuấn nghiêng người chào bạn qua lớp kính xe rồi tiến về những bậc thang cũ kĩ của khu chung cư. Chiếc Roll Royce tiếp tục lẩn tránh trên lòng đường phố quanh quẩn, Long tựa đầu vào cửa kính xe và ngân nga 1 giai điệu buồn da diết... Thùy Trâm đã lén nhìn sang anh khá nhiều kể từ lúc Tuấn bước ra khỏi cửa xe. Cô cảm thấy hôm nay cậu chủ lạ lắm, không buồn trêu ghẹo cô như mọi ngày nữa. Cô vờ cất tiếng gọi nhưng anh không trả lời. Lo lắng, cô dừng hẳn xe lại và lay mạnh vai Thiên Long, rồi đột nhiên, anh chàng quay sang tựa đầu vào vai cô khóc nức nở, mái tóc dài của cô nhẹ nhàng phủ lên má Long như che giấu hộ anh sự yếu đuối đáng nguyên rủa. Hơi trở Long trở nên nặng nề hơn, nước mắt anh thấm qua lớp áo sơ mi và ướp vào da thịt cô như truyền tất cả nỗi đau vào đây để cô cùng chia sẻ. Sự gần gũi này phút chốc khiến cô bối rối, nhưng cô vẫn rụt rè đặt tay lên lưng anh, nhẹ nhàng vỗ về...

—————†—————

Thái Hà nằm đan chân trên chiếc giường êm ái, được thêu dệt đầy loại hoa mùa xuân và liên tục chuyển kênh tivi. Cô dừng lại khá lâu bên hình ảnh 1 nghệ sĩ đang đàn piano rồi lại thờ dãi chuyển kênh khác. Thời sự lúc này đang chiếu lại cảnh tượng tại nạn thảm khốc ở ngã ba đường, dòng xe chảy xiết 2 bên vỉa hè bất giác khiến Thái Hà giật thót tim và tắt phụt tivi 1 cách sợ hãi...

Cùng lúc ấy, ông Dũng cất tiếng gọi vọng lên từ dưới nhà, ông nhờ cô lấy hộ tập hồ sơ trong phòng mình. Thái Hà ngồi thờ ra 1 hồi rồi cũng đứng lên sang phòng bố. Cô tiến đến gần tủ sách to dùng chứa hàng đồng tài liệu, sổ sách và cố nheo mắt lại tìm kiếm bộ tài liệu có bìa sơ mi màu đỏ như ông căn dặn. Khi

phát hiện ra nó, một chút bất cẩn của cô đã khiến gần nửa hàng tài liệu đồng loạt đổ ập xuống nền nhà. Từ phong bì màu nâu nhạt rơi ra những bức ảnh của người phụ nữ rất đẹp – 1 nét đẹp đậm chất Á Đông. Thái Hà nheo mắt, cúi xuống nhặt 1 tấm ảnh lên sầm soi rồi lật ngược lại phía sau, 1 dòng chữ bằng viết bi xanh đã phai màu : Kỷ niệm 2 năm, em yêu anh.

Ông Dũng đẩy mạnh cánh cửa ra, vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt vốn lúc nào cũng điềm tĩnh của ông, có lẽ vì ông đã nghe thấy tiếng động lớn trên phòng mình. Ông nhìn bức ảnh trên tay Thái Hà bằng ánh nhìn thất thần rồi nhanh chóng lao đến giật nó lại. Cô con gái vẫn giữ nguyên tư thế cứng đờ, ánh mắt cô xoáy sâu vào cha như 1 lời buộc tội kín đáo

- Người phụ nữ đó là ai vậy?

- Con ra ngoài đi!

- Con cần 1 lời giải thích!!! – Hà gằng giọng

Ông Dũng nổi giận quát lên và dứt khoát chỉ tay về phía cửa:

- Không có gì để giải thích hết! Người đàn bà này không liên quan gì đến gia đình ta cả! Giờ thì đi ra khỏi phòng ngay!!!

Thái Hà cố nuốt cục tức xuống cuống họng rồi dùng dần bỏ ra ngoài, sau khi ném cho bố ánh nhìn đầy sự bất mãn. Khi về đến phòng mình, Hà chậm chậm lôi ra 1 tấm ảnh mà cô lén giấu vào túi áo phông rộng thùng thình và tiếp tục sầm soi nó. Trong lúc cô lưỡng lự không biết có nên nói ẹ nghe hay không, thì chuông điện thoại bất ngờ reo vang. Người chị làm trong ngành báo chí gọi cô đến quán bar quen thuộc, nhưng vì không có tâm trạng nên Hà tề nhệ từ chối. Song khi liếc sang bức ảnh, 1 ý nghĩ đầy tính phiêu lưu kỳ bí thoáng qua tâm trí cô. Cô nói ngay trước khi người kia kịp cúp máy:

- Em nhờ chị điều tra hộ em 1 người được không?

- Ok, điều tra là nghề của chị mà – đầu dây kia vui vẻ đáp

- Cảm ơn, em sẽ gửi thông tin cho chị sau. Mà...chị này... - Hà ấp úng

- Sao em?

- Người đàn ông khi cất giữ quá nhiều hình ảnh của 1 người phụ nữ, mặc cho có bị cô ta cự tuyệt hay cái gì đao loại thế là sao hả chị?

- Tức là ông ta yêu đến điên cuồng chứ còn gì nữa! Kiểu si tình ấy có khi suốt đời chỉ yêu mãi 1 người thôi.

- Vậy ạ...?

Thái Hà thốn thức cúp máy...thay vì bận tâm đến chuyện mờ ám của bố, thì hình ảnh căn phòng lằng mạn của Bảo Lâm lại ngập tràn trong tâm trí cô...

—————†—————

- Ông là đồ xấu xa! Tôi sẽ giết ông! Ông phải chết!!!

Cậu thanh niên vừa gào lên trong tiếng khóc tức tưởi, vừa điên cuồng nả súng vào người đàn ông trước mặt. Âm thanh đéck tai phát ra từ nòng súng làm chấn động cả 1 cánh đồng cỏ héo úa, từng đóa hoa, từng nhánh cỏ dại như đều run sợ trước cảnh tượng hãi hùng ấy đến mức nhạt phai cả màu sắc. Máu người đàn ông chảy như vết son loang trên nền đất cằn cỗi, đồng thời cũng khắc vào trái tim ông ta những vết rạn đen ngòm. Cậu thanh niên thả lỏng ngón tay bóp cò, nỗi khiếp sợ kéo cậu quỵ xuống nền đất rồi lại bật lên cười như điên dại...

Phong bừng tỉnh và ngồi giật phắt dậy. Mồ hôi nhễ nhại trên trán nhưng anh không buồn dùng tay quạt ngang nó mà chỉ ôm ngực thở lấy thở để. Phong liếc mắt xung quanh căn phòng quen thuộc rồi thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra đó chỉ là 1 giấc mơ, chính xác hơn nó là cơn ác mộng.

Anh uể oải bước vào nhà vệ sinh rồi trở ra chỉ sau 5 phút. Bảo Lâm hôm nay đến studio sớm vì lịch hẹn chụp ảnh. Cậu bạn này không những tốt bụng mà còn ân cần như bà vú, anh đặt sẵn trong tủ thức ăn 1 đĩa ộp la, 2 ổ bánh mì và căn dặn Phong nhớ khóa cửa trước khi ra ngoài. Phong nhanh chóng giải quyết xong

bữa sáng rồi thản nhiên quẳng muống và đĩa bẩn vào bồn rửa, vừa nghĩ đến gương mặt cau có của Lâm vừa cười vẻ khoái chí. Khi đi ngang bàn làm việc, 1 bức ảnh đẹp mê hồn lần trong hàng chục bức trên đây đập ngay vào mắt anh. Đó là khoảnh khắc Phương Nhi và Tuấn ngồi cạnh nhau trên băng ghế đá trắng muốt, cô dịu dàng vuốt tóc anh kèm theo nụ cười ấm áp. Bức ảnh lãng mạn đến nỗi khiến Phong hơi ghen tỵ 1 chút, nhưng đồng thời cũng giúp anh hiểu ra lý do vì sao anh thích vuốt tóc Tuấn đến như vậy. Rồi bằng cử chỉ khá rụt rè, Phong chậm chậm đặt những đầu ngón tay lên gương mặt Tuấn và lướt xuống thân hình cao to ấy, cổ họng tưởng anh đang chạm vào 1 con người bằng da bằng thịt. Cõi lòng Phong phút chốc bùng lên những cảm xúc thật mãnh liệt, đến mức lồng ngực anh như muốn vỡ tung ra thành trăm mảnh... Bao yêu thương vẫn còn nguyên nơi đây, mọi kỷ niệm chưa bao giờ héo úa giống như 1 đóa hoa trường tồn bất tử... Rồi bản thân...những nỗi đau chợt ập đến, lời chia tay ngày nào lại vang vọng bên tai khiến đôi môi anh run run...Anh dứt tay ra khỏi bức ảnh và kiên quyết bước đi...

Trên đường đến trạm xe bus, Phong trông thấy vị đạo diễn đang đi nhanh vào con hẻm rộng trước mắt, bước chân ông cuống cuống như bị ma đuổi vậy. Phong ngăn ngợ 1 hồi rồi nét mặt chợt chuyển sang trạng thái vô cùng hoảng hốt! Gương mặt đó, bộ côm-lê mà vị đạo diễn đang mặc hoàn toàn giống với người đàn ông xấu số trong cơn ác mộng đêm qua...

Không cần phải nghĩ suy gì thêm, Phong tức tốc chạy theo vị đạo diễn nhằm ngăn chặn điều tồi tệ nhất có thể xảy đến với ông. Phong len lén theo sau ông đến bãi đất khá hoang vu, những ngọn cỏ cao lêu nghêu mọc um tùm dọc hai bên lối vào sâu trong bãi đất. Cảnh vật, không khí đều giống hệt giấc mơ của anh, và điều đó khiến anh càng thêm lo lắng. Anh cẩn thận theo sau ông, len lỏi vào trong những ngọn cỏ để tìm lối đi. Ông Cường đi khá nhanh, chắc vì đã thuần thục đường lối ở đây, còn Phong mãi lo nhẩn mặt khó chịu vì da bị dị ứng với cỏ nên đã bắt cần mắt dấu ông. Anh bắt đầu toát mồ hôi lạnh khi trông thấy trước mắt mình chỉ toàn cỏ là cỏ. Anh thô bạo dạt chúng sang 2 bên và cuống cuống chạy về phía trước, lòng thầm mong tiếng súng oan nghiệt đó sẽ không vang lên như điềm báo của giấc mơ khủng khiếp ấy...

Thoát khỏi đám cỏ cây quỷ quái, trước mắt Phong bây giờ là hình ảnh vị đạo diễn đang ngồi quỳ trước 1 ngôi mộ... Tấm bia khắc tên: Trần Anh Dương kèm theo hình ảnh cậu thanh niên giống hệt người nổ súng trong giấc mơ của Phong. Khi anh cố định thần lại, anh mới nhận ra cậu thanh niên ấy đồng thời cũng chính là người trong bức ảnh gia đình vị đạo diễn...

Ông Cường quay sang, ném cho Phong ánh nhìn ngạc nhiên

- Sao...cháu lại ở đây?

- Cháu...nằm mơ...à không phải... - Phong khổ sở gãi đầu

Vị đạo diễn cười hiền rồi gọi Phong đến gần mình. Anh bước đến ngồi quỳ xuống như ông, cảm thấy không khí hơi ngưng đọng và không thoải mái lắm. Ông nhìn vào tấm bia, cất giọng nói buồn buồn:

- Đây là con trai chú.

- 18 tuổi – Phong thì thầm – quá trẻ...Chuyện gì xảy ra với Dương vậy chú?

Ông sờ tay lên tấm bia, ánh mắt đau đáu 1 nỗi buồn vô hạn, nó in hằn biết bao cảm xúc bi thương khó diễn tả thành lời. Ông tiếp tục:

- Chính chú đã giết nó.

- Chú nói dối! – Phong buột miệng nói khá to

- Vì niềm kiêu hãnh của bản thân, chú không cho phép nó làm chú xấu hổ, không cho phép nó yêu 1 người đồng giới!

Trước sự kinh ngạc của Phong, ông tiếp tục trải lòng mình với tất cả nỗi niềm, trông ông lúc này như 1 cánh chim đơn côi tìm được hảo hữu để trút bầu tâm sự vậy. Ông từng có 1 đứa con trai rất tuyệt vời, học giỏi, ngoan ngoãn và vô cùng hiếu thảo. Mặc dù những sự thay đổi dần theo năm tháng của Dương khác xa so với những cậu bé cùng tuổi khiến ông lo lắng, nhưng ông chưa 1 lần có can đảm để trò chuyện cùng con. Rồi một ngày nọ, từ trên sân thượng của mình, ông đã chứng kiến cảnh tượng Dương hôn 1 chàng trai lạ mặt, cử chỉ thân mật đến nỗi lý trí ông không cho phép mình biện minh cho đứa con trai tuyệt vời này nữa. Sau đó, ông giam lỏng Dương như 1 tù nhân, tuyệt đối nghiêm cấm cậu qua lại với chàng trai đó. 3

tháng trôi qua, Dương đã cắt cổ tay tự tử ngay trong phòng của mình. Chàng trai đáng yêu ấy ra đi trong sự tuyệt vọng về sự khắc nghiệt của xã hội lạc hậu ngày nay...

- Từ đó – vị đạo diễn nói như ru – chú hiểu 1 điều rằng Dương đang cố làm điều đúng đắn là chấp nhận bản thân mình, còn chú thì cố hủy hoại mọi thứ...

- Hy vọng kiếp sau cậu ta sẽ có 1 cuộc sống hạnh phúc hơn – Phong vừa nói vừa đặt tay lên vai an ủi ông

Bỗng, vị đạo diễn hướng mắt sang Vũ Phong, ông mỉm cười hiền hậu, cầm tay anh và nói:

- Phong à, hứa với chú rằng phải sống thật với con người của mình. Hãy đến với người cháu thật sự yêu thương và đừng mặc cảm, đừng bận tâm miệng lưỡi thiên hạ, bởi họ không góp phần làm nên hạnh phúc của cháu. Nếu cần, hãy hét lên cho họ biết chính những người kì thị giới tính như họ mới đáng kinh tởm...Chú đã sai lầm 1 lần rồi, và chú không muốn điều nghiệt ngã đó xảy đến với cháu. Đây là điều cuối cùng chú có thể làm cho Anh Dương, cháu có hiểu lời chú nói không?

Phong ngăn người ra 1 hồi lâu rồi mỉm cười với vị đạo diễn. 1 ý nghĩ khá điên rồ thoáng qua tâm trí khiến anh vô cùng phấn khích. Anh ôm chầm lấy ông và cảm ơn ông bằng tất cả tấm lòng:

- Cảm ơn chú nhiều lắm chú Cường à, cháu biết mình nên làm gì rồi. Cháu sẽ tạo 1 bước ngoặt cho chính mình, cho Anh Dương và cho cả những người giống chúng cháu nữa.!

Dứt câu, Phong buông ông ra và đứng phắt dậy chạy đi. Ánh mắt anh lúc này tràn đầy sinh lực, thậm chí có thể trông thấy ngọn lửa của lòng quyết tâm đang cháy rừng rực trong con người đen tuyền của anh. Ông Cường lo lắng gọi với theo Phong nhưng anh không quay lại. Ông thở dài, lòng thầm mong sao anh đừng nóng vội mà làm chuyện gì ngu ngốc...

17. Chương 17: Tên Khốn, Tôi Yêu Anh Đến Phát Điên Lên Được.!

Tuấn vừa cài thắt lưng vừa đi nhanh về phía cửa, vẻ mặt anh trông vô cùng cáu kỉnh, như thể anh sẵn sàng ăn tươi nuốt sống tên điên nào đang đập phá ngoài đây vậy. Cánh cửa mở toang, Vũ Phong hiện ra trước sự ngạc nhiên của Tuấn. Phong chống tay lên cạnh cửa và thở hồng hộc như vận động viên marathon vừa cán đích. Khi đã điều chỉnh lại được nhịp thở, Phong ngược lên làm vẻ mặt nghiêm nghị và đồng dục tuyên bố:

- Tên khốn! Hôm nay tôi phải làm sáng tỏ mọi chuyện với anh!

- Cậu bực phát cơn điên giữa ban ngày hả? – Tuấn nghếch mặt ra trông vô cùng buồn cười

- Tôi! – Phong tự hào chỉ ngón tay cái vào ngực mình – Vũ Phong này chưa bao giờ chịu khuất phục trước việc gì cả, và ngay giờ phút này đây tôi tuyên bố với anh 1 điều rằng: anh nhất định phải là của tôi!

Vẫn ngỡ ngàng vì chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, Tuấn ú ớ mãi nhưng không bật nổi 1 câu hoàn chỉnh. Sự thay đổi đến chóng mặt của Phong quả thật khiến anh suýt té ngã thì ngất đi vì kinh ngạc. Hơn 1 tuần qua, bộ mặt lạnh lùng của cậu chủ tuy làm anh hụt hẫng, nhưng lại góp thêm ý chí giúp anh quyết tâm từ bỏ Phong. Vốn là kẻ sống thiên về lý trí, Tuấn hiểu tình yêu giữa 2 người là hoàn toàn không thể, họ đều là đàn ông, có tương lai xán lạn và đều phải lòng nhau trong tình huống khó tin đến nực cười! Đắn đo 1 hồi, Tuấn bỗng nghiêm mặt lại và lùi về sau. Anh chộp lấy con dao gọt trái cây gần đó rồi giở giọng hù dọa:

- Không được! Tôi đã nói giữa chúng ta là không thể! Cậu mà bước tới thì đừng trách tôi vô tình.!

Phong vẫn giữ nguyên nét mặt điềm tĩnh đến lạ thường. Sự cố chấp kia dường như trở thành vô nghĩa, khi nó chỉ tiếp thêm sự phấn khích cho anh chứ chẳng hề làm anh run sợ. Anh mạnh dạn tiến về phía trước, bất chấp Tuấn có gương mũi dao nhọn hoắt ra hù dọa

- Này...này, tôi làm thật đấy!

Như không hề quan tâm đến sự tồn tại của con dao. Có thể anh muốn chết trong vòng tay của Tuấn, hay đơn giản chỉ là anh tin chàng trai kia sẽ không làm hại mình, nhưng dù với suy nghĩ nào đi chăng nữa

thì nó cũng thật lãng mạn đến tột người. Phong lao đến ôm Tuấn, kề sát mặt anh rồi mỉm cười vẻ đắc thắng...Khoảng cách 2 đôi môi giờ đây khá gần nhau, Tuấn lặng lẽ buông con dao trên tay rơi xuống nền nhà, anh có thể cảm thấy hơi thở nồng ấm, quyến rũ đến điên dại kia đang khiêu khích sức chịu đựng của mình. Anh lúng túng đẩy Phong ra, mặt mày đỏ như gấc

- Cậu...làm cái quái gì thế, như 1 tên say rượu ấy!

- Không, chính xác là tôi say tình! Anh biết không tên khốn? Tôi yêu anh đến phát điên lên được. Không lấy 1 phút giây nào trong ngày mà tôi ngừng nhớ về anh. Anh là hồn ma hả? Hay là cái thứ quỷ quái gì mà mãi không biến ra khỏi tâm trí tôi vậy?!

Bấy giờ lời tỏ tình hơi “ngông” ấy lại khiến Tuấn...say khướt! Một cảm giác lâng lâng khó tả như được uống 1 loại mỹ tửu hảo hạn. Những mạch máu trong cơ thể anh có vẻ phần khích hân lên, chúng đua nhau chảy khắp các tế bào 1 cách mãnh liệt. Tuy nhiên đối với Phong những lời vừa rồi vẫn chưa đủ, chưa thấm thía vào đâu cả! Lòng ngực anh giờ đây vỡ òa vô vàng cảm xúc cháy bỏng đến nỗi quên đi mất sự ngượng ngùng của 1 kẻ đang tỏ tình. Anh hít sâu 1 hơi dài rồi tiếp tục:

- Tôi đã sai lầm khi nghĩ rằng có thể sống thiếu anh. Còn anh? Những ngày qua anh vẫn vui vẻ, thoải mái khi xa tôi chứ?

Tuấn nhìn sang hướng khác, mím môi thật chặt. Phong khẽ nhướn mày, điệu bộ tỏ ra cáu kỉnh 1 chút nhưng vẫn nói nhẹ nhàng:

- Được thôi, tôi sẽ để anh tự quyết định.

Dứt câu, Phong nhặt con dao rơi trên sàn nhà rồi đặt nó nằm ngang 1 cách ngay ngắn như tạo một ranh giới giữa hai người. Xong anh tiếp tục giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng không kém phần nghiêm túc:

- Tôi sẽ cho anh 10 phút để quyết định mối nhân duyên của chúng ta. Nếu anh muốn cùng tôi vượt qua những khó khăn hiện tại, nếu anh thật sự có tình cảm với tôi, dù chỉ là 1 chút thôi thì hãy bước qua ranh giới này. Ngược lại, hãy đứng yên đó nếu anh hoàn toàn muốn từ bỏ tôi và xem mọi kỷ niệm giữa hai ta như 1 vết nhơ trong đời cần phải xóa.

Đoạn Phong quay lưng lại đối mặt với cánh cửa có dán 1 tấm áp phích lớn của ban nhạc The Beatles lưng danh. Anh muốn “tạm lánh mặt” để Tuấn tập trung suy nghĩ hơn, bởi mặc dù sự khát khao có được Tuấn trong anh lúc này không gì có thể sánh bằng, nhưng nếu đó là tình yêu bị ép buộc thì anh thật sự không cần nó...Anh khoanh 2 tay lại, các ngón tay thon dài khẽ nhịp trên cánh tay đếm từng giây từng phút quý giá trôi qua...

Tuấn mím chặt đôi môi đến tái nhợt, gương mặt anh trở nên căng thẳng đột ngột và đầu óc anh thì quay cuồng, rối trí như 1 đứa học sinh đang bị sức ép thời gian gây áp lực lên bài kiểm tra cuối kì vậy. Một mặt anh muốn níu Phong lại bởi những cảm xúc mãnh liệt mà anh luôn chối bỏ, mặt khác anh lại muốn để Phong ra đi vì lòng kiêu hãnh của 1 gã đàn ông, vì nỗi sợ hãi về xã hội cay nghiệt và cũng vì...Phương Nhi nữa...

“Phương Nhi ư...?”, Tuấn lẩm bẩm rồi bản thân nhớ lại lời nói của cô người yêu “có những mối liên kết không thể nào phá vỡ được, thậm chí sự chia ly càng giúp nó vững bền hơn”. Anh tự hỏi phải chăng Nhi đi guốc trong bụng mình? Lời chia tay đó chẳng những cắt đứt nhân duyên giữa 2 người mà còn trói buộc họ lại với nhau chặt hơn. Những ngày vừa qua anh đã nhớ Phong biết bao, nhớ ánh mắt sắc sảo mê hồn lẫn giọng nói của cậu ấy dù chỉ là lời châm chọc... Càng nghĩ anh càng sợ, sợ rằng anh sẽ hối hận nếu đưa ra quyết định sai lầm, đồng thời cũng sợ sẽ không còn cơ hội nào để sửa sai lần nữa....Khi dần dần hiểu được tâm tư của mình, anh bắt đầu hoảng loạn, sức ép thời gian như càng lúc càng ập đến khiến anh xuống vùng lầy không lối thoát...

Đã sang phút thứ 9 mà Tuấn vẫn bình chân như vại. Căn nhà yên ắng đến rợn người, cảnh vật như tái hiện nên 1 bức tranh của danh họa thời trung cổ, mọi thứ đều nhạt nhòa nhưng ánh mắt của 2 người trong bức họa ấy không hề nhạt 1 chút nào. Dưới hàng mi trĩu nặng, Phong khẽ thở dài... một nỗi buồn miên man đến xé ruột xé gan ập đến khiến ngực anh đau nhói...! Thì ra Tuấn không hề yêu anh, không đủ can đảm lựa chọn dù cho anh đã sẵn sàng vứt bỏ lòng tự tôn của mình để bộc bạch mọi nỗi lòng được chất chứa biết bao lâu nay... Thất vọng tràn trề, Phong nhích chân lên phía trước định sẽ tung cửa chạy đi thật nhanh...

Một bàn tay khê nú áo Phong rồi nhẹ nhàng ôm anh từ phía sau. Tuấn tựa cằm lên vai anh, hít sâu mùi hương thơm ngọt như sữa và thì thầm:

- Đừng đi, tôi...cần cậu.

Hạnh phúc đến vô bờ, Phong suýt tý nữa bật khóc vì xúc động. Anh xoay lại hôn lên môi Tuấn rồi từ từ len lỏi vào giữa 2 làn môi đang run lên của chàng nhạc sĩ. Tuấn ban đầu khá bối rối nhưng chỉ vài giây sau, hơi thở nồng nàn và sự chuyển động gợi cảm của đôi môi kia khiến Tuấn rơi vào trạng thái không thể cưỡng lại. Như một con mãnh hổ vừa được giải thoát khỏi song sắt và trở về với giang sơn, anh hưởng ứng lại nụ hôn của Phong cũng mãnh liệt không kém. Rồi đột ngột Phong luồn tay vào áo Tuấn, lần lên ngực rồi vòng ra sau lưng. Chưa dừng lại ở đó, Phong tiếp tục phả hơi nóng lên vùng cổ anh chàng và hôn lên đấy. Tuấn rùng mình rồi vùng ra, bởi anh hiểu ý nghĩa của nụ hôn này cũng như ý muốn của cậu chủ.

- Nè...khoan đã...! Đừng nói với tôi là cậu muốn...

- Tên thô thiển! – Phong chau mày, vẻ tụt hứng – ai lại hỏi thẳng thường như anh không? Im lặng mà hưởng thụ đi.

- Nhưng tôi...

Phong nhìn vào vẻ ngại ngùng đáng yêu của Tuấn rồi chợt bật cười khúc khích. Máu trên gheo nổi lên, anh rê làn môi ướt át về phía vành tai mẫn cảm kia mà cẩn nhẹ 1 cách nghịch ngợm, tay thì không ngừng vuốt ve âu yếm Tuấn. Đoạn anh ngưng lại và thủ thỉ:

- Để xem anh chịu được bao lâu.

Tuấn đứng im bất động, máu trong người lưu thông mãnh liệt và dường như chúng đồng loạt dồn hết lên não. Chưa đầy 3 phút sau, Tuấn đột ngột vật Phong nằm xuống nền nhà, anh hơi trừng mắt đe dọa cậu chủ nhưng liền khựng lại khi nhận ra... Phong đang mỉm cười...Nụ cười dịu dàng, thanh khiết và tràn ngập niềm hạnh phúc vô bờ khiến trái tim anh tan chảy. Đầu óc Tuấn ong ong như mụ mị hẩn đi, anh vốn giỏi văn và được xem là có tay nghề trong việc viết lời nhạc, nhưng quả thật lúc này anh không biết nên dùng những từ ngữ hoa mỹ nào để diễn tả được vẻ rạng ngời, xinh đẹp của Phong nữa. Đôi mắt sắc sảo cùng hàng mi cong cong như muốn hút trọn anh vào trong đấy và chiếm giữ linh hồn anh mãi mãi. Hoàn toàn bị khuất phục, Tuấn vụng về hôn lên cổ chàng mỹ nam quyền rũ thay cho lời đáp trả tế nhị

Trong phòng ngủ của Tuấn, tiếp tục là những tràng hôn tới tấp, có phần bạo dạn hơn lúc đầu. Quần áo họ tuột nhanh khỏi thân thể, da thịt cọ xát vào nhau khiến họ càng thêm hưng phấn. Bấy giờ Tuấn mới để ý hình xăm tia chớp ở vai Phong, anh thì thảo vào tai cậu chủ:

- Đây thần sấm, cậu đã giáng 1 đòn chí tử vào cuộc đời tôi rồi...

- Vậy à...? Thế thì tôi sẽ không buông tha anh đâu.

Từng hơi thở gấp gáp hòa vào nhau như 1 bản nhạc sôi động. Tuấn thực hiện động tác gọn gàng mà không cần đến sách vở chỉ dạy, còn Phong thì gồng người đau đớn nhưng không thể ngăn được cổ họng bật ra những âm thanh khoái cảm...Trong khoảnh khắc ấy, 2 con người như hòa quyện vào nhau thành một tinh thể trong suốt không bao giờ bị phá vỡ...

—————†—————

Phong tỉnh giấc và cảm thấy lòng mình khoan khoái lạ thường, tuy hơi ê ẩm ở hông 1 chút. Anh nhìn sang đồng hồ lúc này đã điểm 2 giờ trưa rồi chộp lấy điện thoại nhắn tin cho cô bé Vân. Anh bảo hôm nay Sound of Paradise sẽ đóng cửa và thả tự do cho nhân viên 1 ngày. Đối với các cô bồi bàn trong quán thì đây quả thật là điều hiếm có!

Anh nhìn sang chàng trai nằm cạnh mình, âu yếm vuốt tóc người ấy rồi nhẹ nhàng đặt 1 nụ hôn lên trán. Xong anh rời khỏi căn hộ sau khi đã mặc quần áo vào gọn gàng. Hơn 1 giờ sau, Tuấn lờ mờ thức giấc. Anh nhìn sang chỗ trống bên cạnh mà lòng vương 1 chút tiếc nuối. Tuy nhiên, anh không còn khựng hoảng như lần trước nữa, thậm chí anh còn cảm thấy ngọt ngào khi hồi tưởng lại chuyện ấy thay vì ghê sợ. Quả thật tình yêu khi xuất phát từ sự rung động giữa 2 con tim thì tuyệt hơn lúc chịu sự kiểm soát của rượu bia rất nhiều.

Anh vớ lấy chiếc Samsung trên đầu giường, gọi cho Thiên Long

- Gì đó mày? – giọng bên kia đầu dây nghe khá vui vẻ

- Chuyện thu âm và làm MV tao đồng ý, nhưng MV sẽ mời người khác đóng

- Tao biết mày tự ki mà, thôi cũng được, định lằng-xê ai đây?

Tuần thử dài, mặc kệ lời xỏ xiên của Long, anh tiếp tục:

- Diễn viên sẽ là Vũ Phong, được chứ?

- Với tình trạng của cậu ta hiện tại? Ổn không? – Long hỏi sau hồi im lặng

- Ổn! Không lùi được thì phải tiến thôi!

- Ok, nếu không tính đến scandal thì cậu ấy vô cùng vô cùng phù hợp. – Long lái sang giọng điệu bồn chột – mà này, tao phải công nhận “em” Phong của mày đúng là một mỹ nhân luôn đó nha! Tưởng tượng nó khỏa thân nằm trước mặt tao, làm thêm bộ mặt gợi tình chắc tao chịu không thấu mắt.

- Mày muốn chết không Thiên Long?

—————†—————

Chiều hôm đó Lâm về nhà. Anh thấy lạ khi Phong chỉ chăm chú vào màn hình laptop thay vì nằm ườn trên giường 1 cách uể oải như mọi ngày. Đột nhiên, Phong xoay lại nhìn cậu bạn, anh suy tư 1 hồi rồi bỗng nở nụ cười tinh ranh...

—————†—————

Tối hôm sau...

Tại quán trà sữa khá trẻ trung, Thái Hà cầm trên tay gói quà nho nhỏ và tiến đến gần bàn của hội con gái đang nói chuyện rôm rả. Cô ngồi xuống rồi đưa quà cho 1 cô gái tóc ngắn, kèm theo lời chúc mừng sinh nhật. Cạnh Hà lúc này là Trang – 1 cô nàng nghiện máy tính chính hiệu và kì quặc đến mức từng bị bạn trai đá vì sự say mê này. Trang chăm chú dán mắt vào màn hình laptop đến mức không biết Hà ngồi cạnh mình từ lúc nào, cho đến khi Hà chồm người sang bắt chuyện, tỏ vẻ hứng thú với điều khiến trang say mê thì cô mới khẽ giật mình. Cô mở to mắt, háo hức nói ngay:

- Ôi trời, tôi đợi bà mãi đây. Bà phải xem đoạn video này!

Dứt câu, Trang kéo chuột chình qua trang Facebook của mình, trên dòng status cô vừa chia sẻ, 1 đoạn video dài 12 phút rưỡi với dòng tiêu đề “Vũ Phong lên tiếng sau scandal giới tính”, khiến Thái Hà không khỏi bàng hoàng. Cô vội vã mang chiếc phone nhỏ vào tai, nghe như nuốt từng lời của ông anh trai.

“Chào mọi người, đầu tiên tôi muốn nói vài lời về mục đích quay video này. Có thể mọi người không tin, thậm chí cho rằng tôi muốn tạo thêm scandal để nổi tiếng. Nhưng thật sự tôi chỉ muốn nói thật lòng mình về tình yêu của thế giới thứ 3; và tôi tin những điều tôi sắp nói ra sau đây là đúng đắn. Phải! Báo chí không hề sai đâu các bạn, tôi đang yêu 1 người đàn ông; và tôi nghĩ mình có quyền được yêu thương anh ấy 1 cách công khai. Tuy nhiên, báo chí đã quá đà khi làm rầm rộ lên như thể tôi là một tên biến thái không hơn không kém! Tôi – cũng như bao người đồng giới khác – không có quyền lựa chọn giới tính cho riêng mình. Đáng tạo hóa đã định đoạt sẵn con người chúng tôi như thế; thì chúng tôi phải làm sao đây? Ép chúng tôi “giả vờ” cưới 1 cô gái rồi “giả vờ hạnh phúc” đến suốt đời ư?

“Tôi mang vác nỗi bất hạnh mà ngày qua ngày nó đều ăn mòn tâm hồn tôi từng chút một. Tôi đã từng cố gắng chạy trốn khỏi sự thật khi nhận ra mình yêu anh ấy, nhưng trong cơn ác mộng, 1 bước chạy về phía trước cũng đồng nghĩa với 2 bước lùi về. Các bạn à, tôi không phải quái vật, tôi mang hình hài của 1 con người, không làm hại bất cứ ai, và cũng biết yêu biết thương 1 ai khác; thì có sao mọi người lại đồng loạt lên án tôi và tỏ ra miệt thị thế giới thứ 3 như vậy? Mọi người xin hãy suy nghĩ thấu đáo và có 1 cách nhìn khác về những người đồng giới. Hãy cho chúng tôi được tự nhiên tìm kiếm hạnh phúc, yêu người mà trái tim mình hướng về cũng như nhận được sự đối đãi bình thường từ bao người khác.

“Cuối cùng, tôi không dám hy vọng đoạn clip ngắn này sẽ thay đổi tất cả những ai đã xem nó; mà tôi chỉ mong sự thắng thắng của mình sẽ tiếp thêm nghị lực cho những người đồng tính, thậm chí sẽ đánh thức những tiếng nói vốn đã muốn bênh vực thế giới thứ 3 từ rất lâu nhưng không đủ can đảm. Vũ Phong sẽ sớm trở lại và đền bù nỗi thất vọng đã gây ra ọi người. (Đến đoạn này ánh mắt Phong trở nên khá sắc bén) Dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ đấu tranh đến cùng!

Kết thúc đoạn video, cũng là lúc ly trà đá trên tay Thái Hà rơi “xoảng!” xuống nền gạch lạnh ngắt...

—————†—————

Phong ngồi ở Sound of Paradise và liên tục ghé thăm chiếc laptop để cập nhật mức độ lan truyền của đoạn video. Sức lan tỏa trên facebook quả thật vô cùng đáng sợ. Chưa đầy 1 ngày mà đã có hơn 5000 like và gần 2000 lượt share từ wall của Phong và Lâm. Lượng ment thì dài như tấu sớ nhưng thật may mắn là đa số họ đều ủng hộ anh, có người nể phục sự can đảm của anh, thậm chí có anh chàng đồng giới nọ còn gửi cả tin nhắn cảm ơn Phong về thông điệp ý nghĩa ấy. Tuy vậy, vẫn còn những ment đầy ác ý với lời lẽ cay nghiệt không chịu được, họ cho rằng Phong có ý đồ đánh bóng tên tuổi chứ chẳng hề “mang đến thông điệp” tốt đẹp như lời anh nói. Phong mặc kệ, vì anh hiểu 1 điều rằng: việc cố gắng làm hài lòng tất cả mọi người là điều ngu xuẩn nhất thế giới!

Tuấn mang đến 1 ly capuchino do anh tự pha chế và cẩn thận đưa nó cho cậu chủ. Phong vờ nhếch môi chế ổng chê ẻ; rồi lại bật cười khi thấy vẻ mặt Tuấn xụ xuống như 1 chú mèo bị mất ngủ.

- Thôi, trông anh xấu trai hẳn đi với bộ mặt đó đấy! Lần đầu như thế này là khá rồi – Phong an ủi
 - Con người cậu thật khó ưa.! – Tuấn nghiêng răng kèn kẹt
 - Anh cũng từng không ưa tôi còn gì?
 - Thôi đừng bắt bẻ tôi nữa – Tuấn liếc sang chiếc laptop – tình hình thế nào rồi?
 - Hiện tại thì khá khả quan. Tôi chỉ hy vọng thông điệp này sẽ đến được với những người cần nghe nó.
- Chợt, Tuấn mỉm cười, anh nhẹ nhàng nói:
- Tôi nể cậu thật đấy...!
 - Kể cả chuyện tôi quyến rũ được gã cứng đầu như anh à? – Phong thản nhiên vừa nhấm ngậm capuchino vừa bảo
 - Cậu không những khó ưa, mà còn cực kì khó ưa!

Vẫn vẻ mặt phụng phịu, Tuấn giận dữ quay lưng bỏ đi về phía sân khấu trong khi Phong cứ bật miệng cười khúc khích. Thái độ của Tuấn y hệt bị nói trúng tim đen vậy. Anh ngồi xuống, lướt tay trên phím dương cầm và đón nhận 1 dòng cảm xúc dạt dào chảy thẳng vào trong tim...Tuấn cảm thấy lòng mình đã bớt phiền muộn sầu lo, mặc dù cả 2 đang trong một cuộc chiến dai dẳng, cuộc chiến mà nếu chiến thắng, họ sẽ đánh dấu bước ngoặt trên con đường đến với tình yêu chân chính của mình.

Phong đi vòng quanh quán xem xét 1 lượt như mọi ngày. Anh đã quen dần với việc tập lờ đi những lời bàn tán, tâm trí đã cứng rắn hơn và anh cảm thấy nó không còn đủ sức khiến anh tổn thương nữa. Đứng chống tay lên lan can ở trên lầu, anh gửi cho Tuấn ánh mắt đầy sự âu yếm. Ở góc độ này, Tuấn trông thật đẹp và thần thái làm sao...

Rồi Phong miên man đắm mình trong giai điệu du dương phát ra từ chiếc dương cầm, lòng bồi hồi nhớ về khoảnh khắc lần đầu gặp Tuấn, cố gọi lại những rung động mãnh liệt mà trước đó anh chưa bao giờ có may mắn được tận hưởng nó...

—————†—————

Tối hôm đó, Phong về nhà và phát hiện có 1 bức thư rơi ra từ khe cửa. Anh thầm nghĩ chắc nội dung bức thư sẽ liên quan đến đoạn video anh vừa tung sáng nay, nhưng không...bất ngờ thay đó lại là bức thư từ người cha vô tình của anh...

18. Chương 18: Bí Mật Về Sound Of Paradise

Con trai...!

Con có lạ không khi 1 người khô khan như bố lại chọn cách viết thư trong thời đại công nghệ thông tin bùng nổ hiện nay? Bố từng đọc 1 quyển sách, nó bảo rằng: viết thư là cách tuyệt nhất để bày tỏ hay trao gửi nỗi lòng với người khác, bởi những nét chữ tuy mộc mạc, thô sơ nhưng lại đầy ấp sự chân thành. Hơn nữa, ta có thể lưu giữ nó và đọc lại bất cứ khi nào ta muốn.

Từ ngày con rời khỏi ngôi nhà, 1 nửa phần hồn trong bố như chết hẳn. Bố lang thang khắp căn biệt thự mà tưởng như đang đi trên những bậc thang đưa bố về với quá khứ. Bố loáng thoáng nghe được giọng nói của con, mơ màng trông thấy hình ảnh con nghịch ngợm chạy vòng quanh gian bếp, rồi khoanh khắc lần đầu tiên con cất tiếng gọi “bố”, con phải biết là nó thật ý nghĩa với bố làm sao. Bố tự hào về con Vũ Phong à. Từ bé, con đã luôn tỏ ra là 1 đứa trẻ hơn người, 1 thần đồng tí hon của gia đình ta. Con thông minh, lanh lợi và hiếu động hơn hẳn những đứa trẻ cùng lứa khác, nhưng, chính vì thế mà bố sợ sẽ có 1 ngày con tự làm hại mình bởi sự hiếu động, nghịch ngợm đó. Và cái ngày kinh hoàng ấy cũng đã đến khi bố trông thấy con nằm vật ra ngoài sân vì bị cơn đau tim hành hạ. Đó là lần thứ 2 trong đời bố cảm thấy hoảng sợ đến cùng cực. Bố đã làm mọi cách để bảo vệ con, để giữ con ở lại bên bố bằng những lời cảm đoán khắc khe, bằng 1 căn phòng rộng lớn không khác gì nhà ngục, ...Nhưng có lẽ, bố đã sai ngay từ đầu rồi. Với 1 đứa cá tính và liều lĩnh như con, cách làm tiêu cực này chỉ khiến con dần đánh mất sự ngoan ngoãn mà thôi.

Trước khi bố đi, con đã trách bố vì không bao giờ mở lòng với con và cho con cơ hội để hiểu bố đúng không? Nếu bố kể cho con nghe 1 bí mật lớn nhất đời bố, đến cả mẹ con cũng không được biết, thì con sẽ tha thứ cho bố chứ? Bố không biết là do vô tình hay cố ý mà con lại có cảm tình đặc biệt với Sound of Paradise, cứ như con được hưởng tình yêu của nó từ bố vậy. Bố yêu Sound of Paradise đến điên cuồng, như tình yêu mà khi xưa bố dành cho 1 người phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Con đừng buồn Phong à, vì người phụ nữ đấy không phải mẹ con, mà là mối tình đầu của bố...người phụ nữ bố luôn khao khát nhưng không thể cưới làm vợ. Vì nghèo, vì không có tương lai xán lạn nên gia đình cô ấy phản đối bố kịch liệt, khiến 2 người phải chia tay trong tiếc nuối. Rồi bất ngờ cô ấy đi lấy chồng, bố chỉ nghe nói chồng cô ấy là 1 giám đốc giàu có. Bây giờ nghĩ lại bố cảm thấy mình thật bất lực và nhu nhược! Nỗi đau ăn mòn tâm hồn bố mỗi ngày và dần biến bố thành 1 con người hoàn toàn khác. Sau đó, lòng kiêu hãnh và tự tôn của 1 gã đàn ông đã giúp bố quyết tâm làm giàu bằng mọi cách. Bố muốn khẳng định vị trí trong xã hội, cũng như đem đến 1 cuộc sống sung túc nhất cho gia đình trong tương lai của bố, rồi bố sẽ dễ dàng quên đi mối tình đầu thôi. Lúc đấy quả thật bố suy nghĩ rất lạc quan. Nhưng khi lấy mẹ con rồi, bố vẫn điên cuồng lao vào công việc khi nhận ra mình chưa thể quên người phụ nữ ấy. Nhiều năm sau, bố hay tin cô ấy đã mất trên giường bệnh; rồi đột ngột bố nhận được bức thư của cô ấy sau biết bao năm xa cách. Vũ Phong à, cô ấy đã để lại cho bố 1 món quà, nhưng bố xin giấu bí mật này vì vài lý do khác... Còn lý do xây dựng nên Sound of Paradise thì bố nghĩ mình chẳng cần giải thích nữa. Và nó sẽ là bí mật tuyệt đối giữa 2 chúng ta, bố biết con là người rất trọng lời thề, đúng không con trai?

Hôm qua, bố lang thang trong căn phòng của con cả ngày; và bố vô tình phát hiện trong ngăn học bàn có rất nhiều bản phác thảo chân dung 1 người thanh niên trẻ. Thật nực cười, suốt 23 năm trời bố không hề biết con trai mình lại vẽ đẹp đến như thế. Người thanh niên trong những bức phác thảo đó là người con yêu đúng không? Bố nghĩ thế, vì hơn ai hết bố hiểu rõ cảm giác lưu giữ quá nhiều hình ảnh của một người; cũng như nỗi đau khổ khi không thể sống bên người mình yêu. Hiện giờ bố không biết phải nói hay xử lý thế nào, nhưng nếu bố lại dùng lý trí để giải quyết mọi việc như trước; thì chỉ gây thêm bất hòa giữa 2 cha con ta. Thế nên giờ đây, bố chỉ muốn con hạnh phúc. Hãy làm bất cứ điều gì con thích, bất cứ mọi điều, con trai của ta.

Tái bút: tối mai mẹ sẽ nấu món cari mà con thích, về nhà nhé.

Bố của con.

Trang giấy trắng tinh đã bắt đầu thấm ứ giọt lệ trong suốt. Những dòng chữ viết tay mộc mạc dần nhòa đi trong nước mắt lẫn sự xúc động của Phong. Thẩn thẩn hồi lâu, anh gấp cẩn thận lá thư lại rồi bước

vào nhà, miệng vẽ nên nụ cười hạnh phúc...

—————†—————

Trong căn phòng của mình, Thái Hà điên cuồng ném tất cả mọi đồ vật trong tầm với vào bức tường tội nghiệp. Cô thô bạo lùa hết đồng sách vở, ống đựng bút, tạp chí trên bàn rơi tràn lan xuống nền đất; rồi còn hất đổ cả hồ thủy tinh chứa đầy ngôi sao giấy, khiến nó vỡ tan tành. Những mảnh vỡ cùng các ngôi sao đều nằm ngổn ngang, lẫn lộn trong đồng tạp chí thời trang. Xung quanh căn phòng giờ đây như hiện thân cho sự phẫn nộ của Thái Hà, vô cùng bừa bộn và rối bời. Thái độ tự cao, ngạo mạn của ông anh lúc nào cũng khiến cô điên tiết! Từ bé đến nay vẫn thế, ánh mắt Phong nhìn cô chưa bao giờ có 2 chữ “khuất phục”, lúc nào cũng khinh khỉnh và tỏ ý xem thường cô. Người anh trai ấy luôn tạo cho cô có 1 cảm giác rằng : cô sẽ không bao giờ chiến thắng được anh ta.

“Chẳng lẽ...không có cách nào để anh ta buông xuôi và nhường Tuấn à sao?”, Thái Hà nghiêng răng kèn kẹt, tay cô vò mái tóc thô bạo đến tưởng chừng như chân tóc sắp đứt lìa khỏi da đầu vậy. Cô ngồi phịch xuống kệ sách, 1 mảnh vỡ thủy tinh vô tình sượt ngang và rạch 1 đường khá dài ở chân cô. Máu bắt đầu rướm ra rồi chảy loang xuống nền nhà. Nhưng cô vẫn ngồi im bất động như không hề cảm thấy đau đớn... Cùng với đôi mắt long sòng sọc, trông cô lúc này không khác gì 1 người điên cả. Cảnh tượng trở nên hoang dại đến mức khiến ta phải rùng mình khi lỡ đặt chân vào căn phòng ấy...

—————†—————

Kết quả của đoạn video thật đáng ngạc nhiên. Những lượt like, lượt share và lượng ment ngày càng gia tăng không ngừng, thậm chí trở thành tiêu điểm bàn tán sôi nổi của cộng đồng mạng. Các hội hủ nữ (chỉ những cô nàng “cuồng” tình yêu giữa nam và nam) bắt đầu được thành lập; và chẳng dừng lại ở đó, Phong với “chàng người yêu giấu mặt”. Cơn sốt ấy đã khiến các cánh nhà báo chú ý, họ đánh hơi được mùi “đáng giá” trong sự kiện này và tranh giành nhau đưa tin về đoạn video. Bằng 1 cách đơn giản, thông điệp quý giá của Phong đã được đến với nhiều người hơn. Tiếng vang lần này không thua gì scandal vừa rồi nhưng nó xoáy theo chiều hướng tích cực. Trong giới showbiz, tuy đầy rẫy những người đồng tính; nhưng đa số họ luôn cố phủ nhận nó hoặc chọn cách im lặng. Vì thế việc làm của Vũ Phong được xem là: rất dũng cảm và đặc biệt.

Ở trường quay MV “Tìm em trong ký ức”

Phong vui vẻ tiếp thu lời chỉ dẫn của đạo diễn và thể hiện cảm xúc rất đúng ý ông; nên buổi quay MV diễn ra khá trôi chảy. Anh cảm thấy lòng mình lâng lâng và khoan khoái đến lạ thường. Chỉ cần được diễn xuất thôi, là từng tế bào trong cơ thể anh trở nên sôi nổi như cùng nhau hát dần đồng ca thánh thót. Đến phân đoạn lãng mạn nhất trong kịch bản, Phong phải bông cô nàng Lana (1 hotgirl Hà Thành) từ trên hàng rào xuống rồi ôm eo cô 1 cách thật âu yếm. Cô bạn diễn có vẻ thân thiện, thậm chí cứ quấn lấy Phong vào giờ ăn trưa. Cậu ấm này tuy đã công khai giới tính của mình, nhưng có vẻ sự quyến rũ đối với phái nữ vẫn chưa mất hẳn.

Mọi thứ đều rất ổn, chỉ riêng Tuấn là không ổn 1 chút nào! Theo anh, kịch bản MV này hơi nhiều cảnh thân mật; và anh không thích khi thấy Phong diễn cảnh “yêu đương” quá đạt với người khác như thế. Cảm giác ngứa ngáy như kiến bò trong bụng, anh tuy muốn tạm rời mắt khỏi Phong nhưng không thể. Cậu nhóc tóc vàng này bình thường trông đã điển trai, nên khi chỉ cần diện lên 1 tý là trông không khác gì bạch mã hoàng tử cả.

Thiên Long mon men đến gần Tuấn lúc nào không hay, rồi nghịch ngợm vung tay hù dọa bạn. Xong anh đi gương mặt lộ rõ vẻ thích thú vào sát mặt Tuấn và bắt đầu giọng điệu châm chọc:

- Ghen với Lana lắm chứ gì?

- Biết...làm sao được – Tuấn thở dài – miễn tốt cho Phong thôi. Đạo diễn rất thích cậu ấy, còn bảo MV lần này sẽ đẹp lung linh như phim Hàn Quốc.

- Vũ Phong...đúng là 1 gã điên – Long phì cười - Gặp tên nào yếu bóng vía là đã lặn ngụp sau scandal tai tiếng đó rồi.

Bỗng, Tuấn cười lớn

- Haha, gã điên. Bao phen cậu ta làm tim tao muốn rút ra ngoài. Toàn có những hành xử không ai ngờ đến thôi.

- Phải, toàn những chuyện không ai ngờ được – Long nói về khôi hài, lòng vẫn cay cú vụ anh bị Phong bắt cóc.

- Đôi khi như vậy mới thú vị đấy.

Ngay khoảnh khắc ấy, đột nhiên ánh mắt của họ giao nhau. 1 luồng điện vô hình được phóng thích rồi khéo léo hóa thân thành chiếc cầu nối hai con tim đang loạn nhịp. Phong khẽ lau mồ hôi rồi gửi tặng Tuấn nụ cười hiền hòa, khiến những nỗi hờn ghen trong anh đều dần dần tan biến...

Tối hôm đấy, Tuấn đưa Phong về nhà. Phong mệt mỏi đến mức suýt ngủ quên trên lưng người yêu vài lần. Khi Phong bước xuống xe, Tuấn bảo rằng anh rất vui khi cậu chủ trở về đoàn tụ với gia đình. Phong không nói gì, anh chỉ chạm lên tay Tuấn rồi siết chặt thay cho lời cảm ơn từ tận đáy lòng. Hành động tuy giản đơn nhưng lại có sức tác động vô biên, đối với Tuấn nó còn ý nghĩa hơn cả 1000 câu nói :”em yêu anh”... Thật kì lạ, mọi điều ở cậu nhóc này đều bắt đầu khiến Tuấn tò mò và âm thầm lôi cuốn anh 1 cách say đắm.

Khi Phong quay lưng bước về phía cổng nhà, Tuấn liền cất tiếng gọi:

- À...Phong, Phong ơi...!

Chàng mỹ nam ngoáy đầu lại, ánh mắt lộ rõ vẻ tò mò khiến Tuấn thêm bối rối. Anh muốn nói 1 câu ngọt ngào với Phong, nhưng chẳng hiểu sao cổ họng anh cứ như bị đóng băng cấp tốc vậy. Ngập ngừng mãi, cuối cùng anh cũng cất lời:

- Tôi...à... không có gì..., cậu... vào nhà đi.

- Nhưng tôi thì có gì đó – Phong nhướn mày

- Sao...?

- Tôi thích anh gọi tên tôi như thế, nghe thật ấm áp.

Dứt câu, Phong vui vẻ vẫy tay chào Tuấn rồi mở cổng bước vào. Hôm nay Phong cười nhiều hơn mọi ngày, lại có những cử chỉ và thái độ dễ thương đến điên đảo khiến Tuấn khó mà kìm chế nổi lòng. Ngẩn ngơ 1 hồi, anh tặc lưỡi về tiết trời, rồi tự lẩm bầm trách móc:

- Khỉ thật! Chỉ mỗi câu nói “tôi yêu cậu” mà cũng không nói được sao?

Reng...Reng....

Thái Hà uể oải với tay lấy chiếc Iphone trên đầu giường. Cô bắt máy nhưng im lặng. Tâm trạng cô vừa chán nản vừa bức tức đến nỗi chẳng buồn mở miệng. Nhưng khác với cô, bên kia đầu dây lại liếng thoảng với những âm thanh nghe vô cùng thích thú:

- Em gái! Chị tìm được thông tin về người đàn bà đó rồi.

- Vậy à? – giọng Hà ngán ngẩm – kết quả thế nào?

- Người này tên Mỹ Linh, có mối quan hệ rất mật thiết với bố em. Theo 1 số bạn bè của bà ấy, thì 2 người từng yêu nhau nhưng phải chia tay do gia đình bên gái phản đối. Sau đó, bà ta lấy 1 ông chồng giàu sụ.

Hà khẽ bật lên cười vẻ khinh khỉnh, rồi đáp:

- Kiểu đàn bà thường thấy mà. Vậy hiện giờ ả còn qua lại với bố em không?

- Không thể có chuyện đó, vì bà ta mất rồi em à.

- Mất ư?! – Hà ngạc nhiên

- Biết được bà ấy là ai, em còn ngạc nhiên hơn cho xem!

- Trời ạ, chị nói nhanh đi!

- Bà ấy là...

“Cụp!”. Chiếc Iphone của Hà lại giở chứng hết pin. Trong khi cô đang cầm sạc cho nó thì chiếc điện thoại bàn chợt reo liên hồi. Cô chạy nhanh đến, nôn nóng nhấc máy và cất tiếng ngay:

- Chị, chị Nga phải không?!

- Điện thoại em sao vậy? Làm chị tụt hứng dễ sợ!

- Hết pin ấy mà. Chị nói tiếp đi, người đàn đó là ai?!

- Hừm! Được rồi. Bà ta là mẹ của ca sĩ Thiên Long đấy.

- Ôi... - giọng Hà thú vị, có phần châm biếm – bố em trông thế mà lại từng là người yêu của mẹ ca sĩ nổi tiếng sao?

- Chị cũng ngạc nhiên đây– giọng bên đầu dây kia tỏ vẻ cảm thông – nhưng kể ra cũng tội bà ấy, nghe nói do xích mích với chồng, khiến bà buồn phiền rồi lâm bệnh mà chết.

- Em kể trình độ tìm kiếm thông tin của chị thật đấy.

- Bình thường thôi em. Vậy là từ giờ em không phải lo chuyện bố em trắng hoa nữa rồi.

- Vâng, cảm ơn chị. Chào chị ạ

- Chào em. Hôm nào café nhé.

“Cụp”. Gác máy xong, Thái Hà thở phào nhẹ nhõm. Phía bên kia hành lang, trong căn phòng của mình. Vũ Phong cũng gác máy chiếc điện thoại bàn trong sự bàng hoàng tột độ...”Món quà” mà bố nhắc đến trong bức thư, lẽ nào lại là Thiên Long?!

19. Chương 19: Hãy Nói Yêu Em

Phong có 1 cảm giác mãnh liệt rằng mối tình dai dẳng của bố vẫn còn chứa đựng 1 điều gì đó bí ẩn. Không thể vì ngẫu nhiên mà bà ta lại gửi thư cho bố sau ngần ấy năm xa cách, hơn nữa cả 2 đều đã có gia đình. Bà ấy muốn tiết lộ điều gì trước khi mất chăng?

“Xích mích với chồng rồi lâm bệnh mà chết ư? Chắc hẳn nguyên nhân xung đột rất trầm trọng”, Phong vừa đi lang thang quanh căn phòng vừa lẩm bầm như đọc kinh vậy. Càng nghĩ anh càng cảm thấy mâu thuẫn chần chịt; và sự tò mò đến cực hạn đã đẩy những bước chân anh đến phòng bố. Vì quá vội vàng nên Phong quên gõ cửa mà xông thẳng vào bên trong.

- Bố! Con muốn hỏi bố 1 việc!

Từ chiếc bàn làm việc ngổn ngang giấy tờ, ông Dũng xoay người lại. Ông hạ cặp kính xuống và trừng mắt với con trai. Phong mặc kệ sự trách móc về phép lịch sự của mình, anh tiếp tục giọng điệu nôn nóng:

- Người đàn bà đó, ý con là mối tình đầu của bố, có phải là mẹ ca sĩ Thiên Long không?!

Chiếc bút bi đen trên tay ông rớt xuống mặt bàn, khác hoàn toàn với vẻ mặt điềm tĩnh thường ngày. Ông kinh ngạc trợn mắt lên, miệng thì lắp bắp:

- Cái...gì...? Làm thế nào mà con...

- “Món quà” mà bố nhắc đến trong thư thật ra là gì vậy? – Phong lấn tới – chắc chắn không phải dây thắt lưng hay cà vạt đúng không? Vì như thế thì bố chẳng việc gì cả giấu con cả!

Ông Dũng im lặng thật lâu, rồi nhẹ nhàng đứng lên tiến về phía kệ sách. Trong góc bìa cuốn tiểu thuyết của Dan Brown, ông lấy ra 1 bức thư đã nhuộm màu thời gian rồi đưa nó cho Phong. Khi cậu con trai chăm chú đọc bức thư sau cùng của mẹ Thiên Long, ánh mắt ông Dũng trở nên suy tư khi phóng ra khung cửa sổ; và hòa tan vào bầu trời đầy sao. Ông nói 1 cách trầm tĩnh:

- Thiên Long là anh trai con. Anh cùng cha khác mẹ.

Thấy Phong khựng lại và ném ánh mắt kinh ngạc về phía mình, ông liền cao giọng:

- Đừng hỏi gì cả, cứ đọc hết bức thư đó; rồi con sẽ biết nguyên nhân vì sao 3 anh em con lại thất lạc nhau.

- Có vẻ bố và Long đã gặp nhau? – Phong vừa đọc thư vừa hỏi

- Phải, nhưng nó đã hiểu sai mọi chuyện. Long nghĩ bố bỏ rơi 2 mẹ con nó. Nên bây giờ nó đang rất căm hận bố.

Khoảng nửa giờ sau, Phong trở về phòng mình. Cả đêm hôm đó anh không tài nào ngủ được; vì mãi nghĩ đến người anh trai thất lạc suốt hai mươi mấy năm. Tuy không ưa gì Thiên Long, nhưng khi nghĩ đến sự ghẻ lạnh của người bố hiện tại, anh lại cảm thấy chạnh lòng hộ người thanh niên ấy...

—————†—————

Tiếng đập cửa ầm ỉ sáng sớm làm náo động của khu chung cư. Tuấn vác bộ mặt ngáy ngủ rời khỏi giường một cách lười biếng, bộ dạng lúc này trông không được duyên dáng cho lắm. Cánh cửa vừa mở toang thì Phong đã nhào đến ôm chầm lấy Tuấn. Anh háo hức reo lên vài câu gì đó mà bộ não Tuấn chẳng thể phân tích nổi vì cơn mơ màng chưa dứt.

- Em...em bị làm sao vậy...? – Tuấn hơi chau mày, nhưng giọng không khó chịu

- Tôi được đạo diễn mời trở lại đoàn kịch rồi – Phong nói trong sự vỡ òa – tôi sẽ vào vai nam chính trong vở kịch sắp tới!!! Hura!!!

- Hả?! Em nói thật chứ?

Tuấn như tỉnh hẳn cơn mơ màng. Đôi mắt anh sáng lên, thậm chí trông anh háo hức hơn cả chủ nhân của tin vui ấy nữa. Nhưng chưa kịp chúc mừng Phong thì đã bị anh chàng ném cho bộ mặt cau có

- Ôi trời, từ nãy giờ tôi đã hôn bộ mặt ngáy ngủ này sao? Sau này muốn lại gần tôi phải đảm bảo sạch sẽ hoàn toàn nghe chưa?!

Tuấn có vẻ tụt hứng, anh lăm bầm trạch móc:

- Thiệt tình...không dễ thương xịu nào hết.

- Thôi, không nhiều lời. Đi theo tôi.

Dứt câu, Phong kéo người yêu vào phòng tắm; rồi...vệ sinh cá nhân hộ anh chàng luôn. Mặc cho Tuấn có cố gắng đẩy Phong ra ngoài cửa, nhưng Phong vẫn lì lợm bám trụ lại, thậm chí anh còn nhanh tay tóm lấy bàn chải đánh răng để làm tín vật. Tuấn đành chịu thua và để chàng người yêu tự tung tự tác. Khi Phong đang cạo râu cho Tuấn, anh hớn hỏ kể về vở kịch sắp tới sẽ bắt đầu tập dợt vào tháng sau. Nội dung nói về 1 chàng trai bị người yêu phản bội. Vì đau khổ nên anh ta trở về vùng biển sinh sống; và khi đó, anh đã gặp lại cô nàng mà anh từng thầm thương trộm nhớ từ thời trung học, nhưng cô ấy giờ chỉ còn là một hồn ma.

- Có vẻ kết thúc sẽ buồn – Tuấn lau sạch gương mặt rồi nói băng quơ

- Vì sao?

- Tình yêu giữa người và ma vốn dĩ không bao giờ có kết quả.

- Anh đoán đúng lắm, cuối cùng chàng trai trầm mình xuống biển để ra đi theo người yêu.

Đột nhiên, Tuấn lia ánh mắt sang Phong, ánh mắt tình cảm đến mức khiến cả người anh nóng rần rần như có lửa lướt khắp da thịt. Tuấn vừa vuốt vuốt mái tóc ương ướng, vừa vui vẻ nói:

- Này, chúng ta đi chơi xa không? Qua đêm luôn ấy.

- Đi đâu?

- Biển Nha Trang – Tuấn cười híp mắt

- Sao?? – Phong ngạc nhiên, giọng đầy mừng rỡ – anh nói thật hả?!

Bống, Tuấn mơn nhẹ những ngón tay lên má người yêu, cử chỉ toát lên sự nhẹ nhàng vô cùng chứ không còn gượng gạo như trước.

- Tôi sẽ cố gắng làm tất cả cho em...khi tôi còn có thể.

Xúc động khôn cùng, Phong mím môi và ôm Tuấn chặt cứng đến mãi 15 phút sau mới chịu buông tay...

—————†—————

Sáng hôm sau

Tuấn và Phong lái xe quãng đường dài đến biển Nha Trang. Đầu giờ chiều, họ ghé vào tiệm thức ăn nhanh rồi đến 1 khách sạn gần bờ biển. Tuấn trong hoàn cảnh nào cũng thể hiện sự ga-lang chết người của mình, anh giành mang hết hành lí nặng với Phong và luôn nhường anh chàng đi trước. Tuy nhiên, anh lại khá bực bội khi ông khách người tây cứ nhìn người yêu của anh chằm chằm bằng cặp mắt đầy ý đồ.

Riêng Phong chưa bao giờ được đàn ông đối xử ân cần, dịu dàng như thế nên cũng cảm thấy khá lạ lẫm, nhưng cảm giác được nâng niu này không hề tệ một chút nào.

Hai người đứng trước quầy tiếp tân, trùng hợp thay, anh chàng tiếp tân lại là người quen của Tuấn. Anh ta có ngoại hình rất khá, nhưng khổ nỗi miệng mồm không được duyên dáng cho lắm. Mặc dù cả 2 thuê phòng đôi và Phong đứng sừng sững ra đây mà hấn cứ hỏi mãi không ngừng về 1 chủ đề :”Chùng nào lấy vợ”. Phong cau có, ném cho anh ta ánh mắt tóe lửa, nhưng ngay khoảnh khắc ấy, anh vô tình trông thấy bức ảnh nhỏ của Phương Nhi trong ví Tuấn. Lòng hơi nhói đau, anh xoay mặt sang nơi khác như 1 phản xạ tự nhiên...

Vào căn phòng số 205, Tuấn quẳng hành lí lên giường và hậm hực bảo:

- Thề với em, nó là thằng vô duyên nhất anh từng gặp!

- Có khi anh ta nói đúng đấy, anh già quá rồi còn gì – Phong đáp hơi lạnh lùng

- Này, em nói vậy là sao?

- Không có gì hết.

Phong định bỏ vào nhà tắm thì liền bị Tuấn kéo lại. Càng gần gũi bên Phong, anh càng khó kiềm chế bản thân hơn trước. Có lẽ con người ta khi đã sống thật với chính mình thì chuyện gì cũng thành dễ dàng cả. Anh áp lưng Phong gọn trong lòng mình; rồi lướt lên cổ người yêu những nụ hôn ướt át, đầu lưỡi khẽ múa may 1 cách khiêu khích, còn tay thì bắt đầu mò mẫm thân thể hoàn mỹ kia như lời mời gọi đầy sự gợi tình. Phong hơi rùng mình, cơ thể nóng hừng hực như sắp mất kiểm soát, tuy nhiên khi bắt chợt nhớ lại bức ảnh của Phương Nhi, Phong lại cố vùng ra khỏi vòng tay Tuấn. Anh giả vờ bảo:

- Ra biển chơi đi anh.

- Ở đây cũng được mà... - Tuấn năn nỉ

- Thế anh ở 1 mình đi.

Tuấn không còn cách nào khác ngoài việc chạy theo người yêu, đến nỗi quên cầm theo chiếc máy ảnh; mà anh dự định sẽ mang hình ảnh của Phong cũng như những kỷ niệm nơi đây về nhà.

Bờ biển uốn lượn thành 1 đường cong tuyệt mỹ và kéo dài dường như bất tận. Những bọt biển li ti tô điểm thêm cho ranh giới giữa biển và cát. Ánh hoàng hôn phủ lên mặt biển 1 màu cam nhẹ nhàng; khiến nó trở nên thật huyền ảo đến mức muốn nhấn chìm Phong vào thế giới mộng mơ của nó. Càng bước gần về phía biển, gió càng quật tới tấp vào cơ thể nhỏ bé kia và khiến anh lạnh run người, nhưng không vì thế mà anh lùi bước về. Khi đôi chân trần đã chạm nước, 1 chút hôn của biển đã thâm nhập vào trong anh. Anh đứng khựng lại rồi nhắm nghiền mắt để cảm nhận hơi thở, cảm nhận nhịp đập trái tim của nó. Sau đó, anh giang 2 tay ra như muốn hứng trọn cảnh tượng hoa mỹ này vào lòng. Nhưng tất cả hình ảnh lung linh đó đã lọt vào con người đen tuyền của Tuấn từ lúc nào. Anh không tiếc về việc quên mang máy ảnh nữa, vì đã có 1 chiếc máy ảnh khác trong tâm trí của anh rồi

- Nếu bây giờ tôi giang tay ra giống như em, thì chúng ta không khác gì Jack và Rose cả.

- Đừng đùa nữa – Phong nhẹ nhàng đáp – cảnh tượng này rất ý nghĩa với tôi, thật đấy.

- Em thích nhiều chứ?

Đột nhiên, Phong chộp lấy tay Tuấn rồi hất anh chàng ngã xuống mép biển. Nhìn bộ dạng nửa ướt nửa khô kia, Phong làm bộ mặt khoái chí và bảo:

- Câu trả lời đấy!

- Em thật quá đáng.!

Dứt câu, Tuấn kéo Phong ngã cùng với mình. Cả 2 thi nhau vật lộn trên cát rồi lặn dần ra biển khiến thân thể họ đều ướt sũng. Khi đã mệt đứt hơi sau trận cười giỡn hết trẻ con, cả 2 nằm luôn ra đấy; để mặc những cơn sóng nhỏ lần lần đánh nhẹ vào da thịt. Rồi họ xoay mặt vào nhau, tuy không ai nói gì nhưng lòng họ lại dậy sóng mãnh liệt. Bần thần, họ đắm chìm vào sâu trong ánh mắt nhau lâu đến mức tưởng như đã lạc lối vĩnh viễn ở nơi tận cùng thế giới. Ánh hoàng hôn trải lên cơ thể Phong 1 màu sắc cổ kính, khiến mọi thứ ở anh đều lấp lánh như viên kim cương vô giá...những đường nét trên gương mặt Phong trở nên thật khả ái, làn da trắng ngần đó, ánh mắt mê hồn đó, đôi môi xinh xắn đó, nó thôi thúc sự chiếm hữu xấu xa trỗi dậy của 1 gã đàn ông, ngay lúc này đây, Tuấn chỉ muốn Vũ Phong mãi mãi là của riêng mình. Nỗi khát khao vô cùng này chưa từng xuất hiện trong anh, kể cả khi anh còn bên cạnh Phương Nhi...

Như 1 bức tranh mà người họa sĩ đang tẩy dần đi những khung cảnh thừa thãi, tạo cho Tuấn có cảm tưởng như chỉ còn lại mỗi 2 người trên thế giới này...những người xung quanh trở thành không màu và tiếng xì xầm của họ lại biến hóa du dương như 1 bản nhạc không lời. Sau hồi mãi mê ngắm nhìn, Tuấn kề sát mặt Phong hơn. Anh thủ thỉ:

- Lần đầu trông thấy em trên sân khấu, tôi không nghĩ lại có người đẹp đến thế. Trước giờ tôi chưa từng có cảm giác này với đàn ông, thật kì lạ...

- Anh không phải gã đầu tiên bị tôi quyến rũ đâu, nhưng trông tôi ảo lả lắm sao?

- Em đúng là hồ li tinh mà – Tuấn cắn yêu lên chóp mũi Phong

Phong mỉm cười, nói trong sự ghen ngào:

- Cám ơn anh, vì đã đi cùng tôi đến đây...

- Đừng nói nghe xa cách thế. Nghĩ lại cũng thật trùng hợp, em và Nhi đều rất yêu biển.

Phong cảm giác như có thứ gì đó sắc nhọn vừa chọc vào ngực và xuyên thẳng vào tim mình. Anh thu lại nụ cười trên môi; rồi đột ngột đứng lên bỏ về khách sạn mà không nói 1 lời.

—————†—————

Tuấn chạy theo Phong lên căn phòng 205. Anh níu chặt tay người yêu lại, gặng giọng hỏi:

- Em bị làm sao vậy?!

- Tôi đang tự hỏi... – Phong đáp lạnh lùng – liệu anh vì tôi nên mới đến đây, hay chỉ vì cô Phương Nhi đó...? Định biến tôi trở thành người thay thế sao?

Tuấn khựng lại, bấy giờ anh mới vỡ lẽ những thái độ kì lạ của Phong khi anh vô tình nhắc đến Nhi...

- Sao? Trả lời đi chứ? – Phong nhếch mép khinh khỉnh, nhưng lại xen lẫn sự tổn thương sâu sắc

- Lúc trước tôi có suy nghĩ như thế, nhưng hôm qua khi ngỏ ý với em, tôi không hề nghĩ sẽ sử dụng em như 1 người thay thế!

Vẫn thái độ bướng bỉnh, Phong tiếp tục đáp trả:

- Thôi đủ rồi, tôi mệt lắm. Tôi đi ngủ đây.

- Ngủ?! Chưa đến 8 giờ cơ mà?!

- Nếu thích, anh có thể ra ngoài ngắm các cô em xinh tươi, tiện thể kiếm 1 cô vợ nhỏ bé như sự mong muốn của người bạn tiếp tân duyên dáng kia!

Dứt câu, Phong bỏ vào phòng tắm, khóa cửa rồi đến hơn 30 phút sau mới bước ra. Suốt cả buổi tối hôm ấy cả 2 biến không khí căn phòng trở nên căng thẳng, ngột ngạt vì sự im lặng đến tê người. Một mặt Tuấn rất muốn bắt chuyện làm hòa với Phong, mặt khác lại nổi nóng vì lời lẽ vô tình vừa rồi. Anh từng ghê sợ chính mình, từng bị cảm giác tội lỗi khủng khiếp vây bám; và từng muốn rũ bỏ tất cả để chạy trốn như 1 lối thoát duy nhất. Tuy nhiên, tình cảm này đã quá lớn trước khi anh có cơ hội khước từ nó, sự chấp nhận bản thân đã biến nỗi sợ hãi trở thành niềm hạnh phúc vô bờ vì được yêu thương. Một quãng thời gian dài đấu tranh tư tưởng, anh hiểu tình yêu mình dành cho Phong là từ tận đáy lòng. Tuy anh chưa bao giờ nói trực tiếp bằng lời lẽ ngọt ngào, nhưng lẽ nào những biểu hiện ân cần trong thời gian qua không đủ để chứng minh cho tình cảm của anh sao?

Tuấn ra sân thượng làm vài điều thuốc; rồi quay trở vào phòng. Phong nằm xoay lưng về phía anh, cái dáng vẻ tuy nằm yên bất động nhưng vẫn toát lên sự khiêu gợi khó cưỡng. Tuấn mon men đến gần nằm cạnh người yêu, cẩn thận vòng tay ôm lấy anh; nhưng liền bị anh hất ra ngay lập tức. Phong ngồi bật dậy rồi thô lỗ đuổi Tuấn ra khỏi phòng:

- Anh đi đi! Tôi không muốn thấy mặt anh nữa!!

Vẫn đứng chặn chân ngay ngưỡng cửa, Tuấn cau có:

- Này, em nữ để tôi ngủ ở ngoài thật sao? Em thật quá...

Chưa kịp nói hết câu, Tuấn đã bị Phong dùng hết sức lực để đẩy ra ngoài hành lang và nhanh chóng đóng sầm cửa lại. Tuấn đập cửa réo gọi liên tục mà Phong nhất quyết không cho vào. Tầm 10 phút sau, bỗng dưng Tuấn im bật, tiếng đập cửa cũng ngưng hẳn tạo thành 1 bầu không khí vừa đáng sợ vừa gây tò mò.

- Hắn đi thật rồi sao...?

Phong chậm rãi hé cánh cửa ra để quan sát. Quả thật, Tuấn đã không còn ở đấy nữa. Khá hụt hẫng, Phong đóng sầm cửa lại 1 cách tức tối và tự lằm bằm:

- Tên khốn vô tâm! Mặc xác hắn.

Đoạn Phong nhảy phóc lên giường rồi cuộn mình gọn gàng trong tấm chăn êm ái. Không khí lạnh lạnh khiến nỗi cô đơn nhanh chóng vây bám lấy anh. Vốn là người có lòng tự tôn rất cao, nên việc bị xem là kẻ thay thế đã khiến Phong khó kiểm soát được lý trí. Anh tự cảm thấy mình hành xử thật trẻ con, thậm chí khác hẳn với vẻ điềm tĩnh thường ngày, nhưng anh không muốn để Tuấn trông thấy sự yếu đuối ngay lúc này. Anh vừa trách bản thân thật khờ khạo, vừa thất vọng về Tuấn vô cùng...Nghĩ đến chuyện Tuấn chưa bao giờ nói yêu mình, Phong lại cảm thấy hoang mang và đắng cay hơn bao giờ hết. Nỗi buồn man mác bất giác khiến sống mũi anh cay nồng, anh hét lên khi không còn kìm chế được nữa:

- A A A!!! tên khốn!!!

Rồi anh bật khóc...

Một hồi lâu sau, anh thiếp đi lúc nào không hay

—————†—————

- Phong!!! Phong ơi!!!

Phong giật mình tỉnh giấc. Anh chạy đến cửa sổ; nơi vừa phát ra tiếng ai gọi tên mình và thật sự phát hoảng! Tuấn đang khố sở bám víu vào sợi dây thừng, cách Phong chỉ bằng 1 sải tay dài và có nguy cơ rơi từ lầu 2 xuống vì đã quá...mỏi tay. Anh thở hổn hển, nói như không ra hơi:

- Kéo...kéo tôi lên đi,...tôi rơi xuống mất...

Phong vươn người ra, nắm tay Tuấn rồi cuống cuồng kéo anh lên. Vì Tuấn quá nặng nên cả 2 cùng đổ xuống sàn như quân cờ domino.

- Anh bị ĐIÊN rồi hả?!!!! – Phong quát

- Em mới là người điên ấy! – Tuấn vừa thở lấy thở để, vừa quát theo

- Cái gì?!

- Chúng ta ở 1 nơi đẹp như thế này, trong căn phòng chăn ấm nệm êm; và em, em đứng đó, trước mặt tôi với sự dễ thương diên đảo như thế, mà em nỡ đuổi tôi ra ngoài sao. Em thật tàn nhẫn quá đấy!

Phong tròn xoe đôi mắt, vẻ mặt giận dữ đã dịu xuống được phần nào. Anh thở dài và nhìn sang hướng khác. Tuấn tiếp tục:

- Tôi xin lỗi...

- Chết tiệt, sao lúc nào đối diện với anh tôi cũng như 1 tên ngốc vậy?! – giọng chàng mỹ nam run run

Lòng Tuấn quặn thắt lại khi thấy khóe mi Phong đã rưng rưng nước mắt. Anh bước đến nhẹ nhàng ôm người yêu

- Còn giận tôi cũng được, nhưng hãy để tôi ở bên cạnh em đi.

Biết mình không thể chống cự nữa, Phong dúi đầu vào ngực người yêu thả thả 1 câu gì đó rất nhỏ. Tuấn nghech mặt ra 1 lúc rồi mỉm cười, anh vừa vuốt tóc Phong vừa nói:

- Tôi cũng yêu em.

20. Chương 20: Ràng Buộc

Phong tỉnh giấc trong vòng tay của Tuấn. Anh ngắm người yêu thật lâu bằng ánh mắt âu yếm, rồi chậm rãi ngồi dậy, vươn mình đón nhận những tia nắng ấm đang tràn qua khung cửa sổ. Khi Phong đặt chân xuống sàn nhà, bỗng Tuấn ôm chặt lấy anh từ phía sau. Anh chàng tựa cằm lên vai Phong, nói bằng giọng ngáy ngủ:

- Đừng mặc quần áo vào mà...

Phong hơi chau mày

- Anh muốn tôi bị cảm lạnh chết sao?

- Tôi sẽ làm cho em ấm lại là được chứ gì..? – Tuấn cười gian

- Cái...

Không đợi Phong phản kháng, Tuấn khéo léo vật anh xuống tấm nệm êm ái. Tuấn hôn lên trán, lên mắt, lên môi; rồi lướt khắp ngực người yêu không ngần ngại. Phong khẽ rùng mình, co người lại và miệng vô thức bật ra những âm thanh cực kì gợi cảm. Khi đôi môi nóng bỏng của Tuấn rê qua phần bụng Phong 1 tý; thì đột nhiên chiếc điện thoại trên đầu giường reo liên hồi. Phong khẽ đẩy người yêu ra, khiến anh chàng hơi cau có; rồi chớp lấy điện thoại và bắt máy

- Con nghe đây mẹ.

- Phong ơi... - bà nước nỡ – bố con bị tai nạn rồi...! Máu...bệnh viện không có máu để truyền cho ông ấy...

Toát mồ hôi lạnh, Phong sửng sốt hét lên:

- Tai nạn??! Không có máu để truyền là sao?! Bố bị nặng lắm hả mẹ??!

Bà tiếp tục khóc lóc, nói tiếng được tiếng mất khiến Phong thêm bồn chồn, lo lắng. Bà bảo chồng bị mất máu khá nhiều, nhưng bệnh viện không thể tiếp máu cho ông ấy, vì máu của ông thuộc vào nhóm hiếm! Bản thân bà nhóm máu A nên đành bắt lực, còn Thái Hà đã đi thực tập ở tận Hà Nội.

Đầu óc Phong quay cuồng, anh choáng váng đến nỗi suýt ngã ngửa về phía sau. Nỗi sợ hãi dâng lên và lấn át tâm trí anh đến kinh người. Dẫu bây giờ Phong lái xe bạt mạng về thành phố, thì cũng thành ra quá trễ. Hai chữ “làm sao?” cứ liên tục trấn áp tâm trí Phong, khiến anh càng lúc càng hoảng loạn. Nhưng rồi, 1 tia sáng chợt lóe lên trong đầu anh. Anh lay mạnh vai Tuấn với vẻ mặt mừng rỡ

- Cho tôi số Thiên Long, mau lên!!!

- Sao...em lại cần đến Long vào lúc này...?

- Anh sẽ hiểu ngay thôi, nhanh đi Tuấn, nếu anh không muốn bố tôi chết!

Bị cuốn theo giọng điệu vội vã của Phong, Tuấn cuống cuống lấy điện thoại, bấm số Thiên Long rồi đưa cho người yêu. Đầu dây bên kia bắt máy chỉ sau 2 hồi reo chuông. Không chờ đợi, Phong nhảy bổ vào nói ngay:

- Thiên Long! Tôi Vũ Phong đây. Không còn thời gian nữa nên xin anh hãy lắng nghe tôi nói thật ngắn gọn. Ông Vũ Mạnh Cường – bố của 2 chúng ta hiện đang cần truyền máu gấp trong bệnh viện Gia Định. Cả tôi và đứa em gái đều đang ở rất xa, nên chỉ còn mỗi 1 mình anh là có thể cứu được ông ấy. Long à, chúng ta cùng chung 1 dòng máu, chắc chắn anh biết điều này!

Đầu dây bên kia im lặng 1 cách đáng sợ, nhưng Phong vẫn cảm nhận được sự bàng hoàng của anh trai

- Trả lời đi!!! Xin anh hãy cứu ông ấy!

- Không có lý do gì... - Long nói giọng cay nghiệt – để tôi phải cứu người đã từng bỏ rơi tôi cả.!

- Hiểu lầm rồi! Do mẹ anh mất quá đột ngột nên anh chẳng biết gì hết! Làm ơn đi, ông ấy hấp hối lắm rồi!

Long ngưng 1 hồi, rồi lạnh lùng đáp:

- Xin lỗi cậu.

Và cúp máy...

- Thiên Longgggggg!!!!!! - Phong hét thật to

Anh bấm gọi lại nhưng Long đã tắt cả nguồn điện thoại. Quá uất ức, anh mím môi thật chặt đến suýt bật máu môi. Tuấn lúc bấy giờ vẫn sững sờ vì sự kinh ngạc tột độ. Mọi chuyện bất ngờ bỗng dừng đồng loạt kéo đến như 1 cơn siêu bão, nó cuốn phăng đi niềm hân hoan, lẫn dư âm của sự ngọt ngào về đêm hôm qua... Tuy nhiên, anh không hỏi gì thêm; mà chỉ khẽ ôm Phong vào lòng và trấn an người yêu. Anh nói bằng giọng đáng tin cậy:

- Đừng sợ, bây giờ chúng ta sẽ về thành phố. Trên đường đi anh sẽ cố gắng liên lạc với Long, còn em phải lái xe thật nhanh, nhưng vẫn đảm bảo an toàn, được chứ?

—————†—————

Thiên Long ôm chặt di ảnh của mẹ trong lòng, như muốn sẻ chia mọi nỗi đau mà người mẹ bạc mệnh phải gánh chịu. Anh cảm hận người đàn ông nhẫn tâm đó, ánh mắt anh sắc lên nhưng rồi lại trở nên bức xúc như sắp khóc. Thuyền Trâm gõ cửa đến lần thứ 5, Long mới giật bản mình và đáp lại cô. Trâm khuyên anh nên khẩn trương, vì 20 phút nữa sẽ phải có mặt ở buổi họp báo. Long nhẹ nhàng đặt di ảnh xuống bàn, tay này siết chặt tay kia để ngăn đi sự run rẩy. Anh nhắm nghiền mắt lại, rồi dần hé ra...ánh mắt đã chai sạn cảm xúc bởi những năm tháng bị dày vò tinh thần 1 cách khủng khiếp. Anh thở dài, thản nhiên cất cao giọng:

- Cô chuẩn bị xe đi, 10 phút sau chúng ta đã đến buổi họp báo.

—————†—————

Rất lâu sau...

Phong và Tuấn hốt hơ hốt hải chạy thật nhanh trong hành lang bệnh viện. Khi đến trước phòng ông Dũng, cả 2 đều trợn mắt kinh ngạc. Trên băng ghế nhựa đã phai màu, Thiên Long đang ngồi với dáng vẻ khá thất thểu. Nghe tiếng chân càng lúc càng gần, Long ngước lên, ánh mắt trông rất nhiều trần trở và suy tư. Anh cất lời:

- Quá trễ...

Nỗi đau như tiếp thêm sức mạnh cho cơn cuồng nộ bùng phát mãnh liệt. Nét mặt đã trở nên mất bình tĩnh, Phong xông đến túm chặt lấy cổ áo Long 1 cách thô bạo. Anh quát:

- Chỉ vì lòng hận thù, vì thứ sĩ diện rẻ rách mà anh chần chừ phải không?! Mẹ kiếp! Tên sát nhân! Trả bố lại cho tôi!!!

Tuấn ôm ghì người yêu lại, đồng thời cũng trừng mắt nhìn cậu bạn vẻ giận dữ và đáng trách. Tuy nhiên, Long lại phì cười rồi thản nhiên đáp:

- Hai đứa này...! Tôi bảo 2 người đến quá trễ. – đoạn, anh liếc sang Phong – ông ấy đang trong phòng hồi sức. Tôi xong việc rồi.

Phong thở phào nhẹ nhõm, cơ mặt anh giãn ra, xen lẫn sự vui mừng khôn xiết. Anh buông cổ áo Long, không quên kèm theo 1 lời cảm ơn.

- Tôi nợ máu ông ấy, thì bây giờ sẽ trả bằng máu. Đàn ông nên sòng phẳng như thế – Long cười gượng – thôi tôi về đây.

Phong níu chặt tay anh trai lại, ném cho anh ánh mắt cương quyết như thể bắt buộc Long phải nghe theo lời của mình. Anh bảo Long nên đến nhà anh, vào phòng ông Dũng và tìm 1 lá thư trong cuốn tiểu thuyết của Dan Brown.

- Bức thư đấy của mẹ anh. Đọc xong hãy gọi cho tôi. Long à, bố không có lỗi gì cả.

- Tại sao tôi phải tin cậu? – Long bướng bỉnh đáp

- Vậy tại sao anh lại đến đây?!

Thiên Long khựng người, cùng lúc ấy, Tuấn đặt tay lên vai bạn, khuyên bạn nên tin Phong và đọc thử bức thư đó. Vì ít nhất Long không thể nào nhận lầm nét chữ của mẹ. Long không nói gì, mà chỉ quay lưng bỏ đi...mỗi bước chân như mang 1 nỗi niềm khác nhau.

Phong bất chợt ngã đầu vào vai người yêu, lòng tràn ngập niềm hân hoan không thể nói thành lời. Mặc dù công sức anh điên cuồng chạy về đây thành ra cong cóc, nhưng bù lại, anh biết bố đã được an toàn...

Ở góc rẽ hành lang, Thái Hà xoáy ánh mắt chết người như những tia laze vào anh trai và Tuấn. Cô không ngờ tình cảm của họ lại tiến triển nhanh đến thế, cái vòng tay hờ kia, đôi mắt đầy sự quan tâm kia, bờ vai đầy sự chở che kia...là những thứ cô luôn khát khao, mong mỏi ở Tuấn mà chưa bao giờ được đáp trả. Cô bước đến gần họ, nắm tay không thôi siết chặt...Tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà khiến Tuấn và Phong đều giật mình, Thái Hà cười khẩy, cô bảo người y tá ngoài kia vừa cho cô hay tin bố đã an toàn. Tuy nhiên, để cô trông thấy cảnh tượng chẳng hay ho gì trước phòng bệnh; khi bỏ dở cả chuyến thực tập để về đây thì thật quá quắt!

- Mặt anh dày hơn tôi tưởng đấy – Hà rút qua kẽ răng

- Mày thật đáng thương, tao thấy tội mày rồi đấy – Phong đáp trả vẻ khinh khỉnh

Bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng, khiến Tuấn phải chen vào giữa để ngăn lại 2 tia mắt đang đấu đá nhau. Bất chợt Thái Hà liếc sang Tuấn, lấy lý do đau đầu chóng mặt, cô nhờ anh chở đi mua thức ăn và trái cây cho bố. Nhưng thật ra, cô chỉ muốn có không gian riêng với anh mà thôi. Tuấn thủ thỉ vào tai Phong điều gì đó rồi xoa đầu người yêu. Xong anh đi cùng Thái Hà. Đứng nhìn theo bóng dáng thân thương xa dần, lòng anh bất giác lại dâng lên 1 nỗi lo lắng đến cồn cào...

—————†—————

Ngồi yên vị trong chiếc Mercedes đen tuyền, gương mặt Tuấn vẫn lạnh băng và chỉ tập trung nhìn thẳng về phía trước. Anh đáp lại những câu hỏi của Hà 1 cách hờ hững, ngoài ra, anh không hề chủ động bắt chuyện. Khi đã mất hết kiên nhẫn với thái độ lạnh nhạt của Tuấn, Hà bỗng lớn giọng:

- Đồ cứng đầu! Anh nghĩ mình có thể yêu 1 người đàn ông đến suốt đời sao?! Vớ vẩn! Anh vốn là trai thẳng, chỉ vì tò mò nên anh mới như vậy. Sau này khi có gia đình rồi, anh sẽ vứt bỏ anh ta như 1 món đồ chơi hết hạn sử dụng!

- Anh không quan tâm, anh chỉ cần biết là hiện tại anh rất yêu Phong – Tuấn đáp, thậm chí không thèm nhìn vào mặt Hà

Hà đột nhiên bật lên cười như điên dại, cô tiếp tục giọng điệu cay nghiệt:

- Yêu 1 thằng khốn như anh trai em ư? 1 gã hư hỏng, đẽo cạo từng đùa giỡn với biết bao cô gái ư? Gu của anh tệ hơn cả rác rưởi nữa đấy!

Máu giận trong Tuấn sôi lên sùng sục, anh liếc mắt sang Hà và quát lên:

- Em im đi! Em chẳng hiểu 1 thứ gì về Phong hết!!!

- Em hiểu, em hiểu anh ta là dạng người dễ chán chường. Nếu anh không sớm vứt bỏ con người ấy, thì cũng sẽ bị anh ta vứt lại thôi

- Thật đê tiện, chính vì thế nên tôi không bao giờ yêu nổi cô!

- Đồ khốn! Anh thử nói lại xem!?!

Ánh mắt Hà trở nên điên loạn đến mức khiến Tuấn hơi hoảng. Cô túm lấy áo anh và khăng khăng bắt anh lặp lại lời nói liều lĩnh vừa rồi...Trong đời người, 1 khoảnh khắc nhỏ cũng rất quan trọng, đôi khi nó có thể thay đổi cả vận mệnh của người ấy. Và chỉ 1 phút sơ sẩy để lạc tay lái, chiếc Mercedes lao thẳng vào chiếc xe tải đang chạy ngược chiều...hàng đồng âm thanh kinh hoàng vang lên làm rung động cả lòng thành phố...cặp thanh niên trai gái nằm bất động, máu từ từ chảy trên da họ và rỉ xuống nền đất...

—————†—————

Trong gian phòng bệnh

Tuấn hơi khó chịu bởi cái mùi đặc trưng nồng nặc này ám ảnh suốt mấy tháng qua. Ánh sáng chói chang càng lúc càng len lỏi vào đôi mắt anh, khiến chúng phải mất vài phút sau mới hé mở được. Anh cảm thấy đầu óc mụ mẫm hẳn đi, thậm chí anh chẳng nhớ mình bị tai nạn ô tô và ngủ li bì gần 2 ngày trời. Ê ẩm toàn thân, anh cố cử động để ngồi dậy, nhưng mọi thứ đều trở nên thật nặng nề và khó khăn. Bần thần anh sờ lên vầng trán nhói buốt, rồi đến cánh tay trái băng chần chịt và bắt đầu hoảng hốt! Anh đã nhớ ra vụ tai nạn đó, nhớ như in về mặt điên loạn của Thái Hà, lẫn tiếng thét của cô...

Tuấn cuống cuống rời khỏi giường bệnh, anh choáng váng suýt ngã ở cạnh cửa nhưng vẫn gượng dậy bước tiếp. Xộc thẳng ra ngoài hành lang, theo lời cô y tá, anh lao đến căn phòng gần đây và xông cửa vào. Thái Hà ôm mẹ khóc nức nở, còn ông Dũng vẫn trong trang phục bệnh nhân ngồi võ về 2 mẹ con. Nhưng khi vừa trông thấy Tuấn, sắc mặt ông liền trở nên giận dữ đến kinh người. Bằng những động tác vụng về, như vẫn chưa hồi phục hoàn toàn sau đêm xảy ra tại nạn, ông Dũng nhích từng bước về phía Tuấn rồi bắt ngờ túm lấy cổ áo anh. Ông hét :

- Thằng khốn! Mày định như thế nào với con gái tao đây?!

- Cháu xin lỗi, nhưng trông Hà có vẻ vẫn ổn. Xin bác bình tĩnh...

- Bình tĩnh?!!! Mày khiến nó bị liệt cả 2 chân rồi! Nó sẽ phải ngồi xe lăn cả đời! Mày phải chịu trách nhiệm với con gái tao, mày phải cưới nó!!!

Hỗn loạn trong mớ nước mắt, Thái Hà liên tục đánh vào đôi chân đã mất cảm giác của mình 1 cách đau khổ, rồi tiếp tục ôm mặt khóc. Tuấn chết lặng người đi, trong khoảnh khắc đó, mọi giác quan trong cơ thể anh như đều bị cách li với thế giới bên ngoài. Những lời buộc tội của ông Dũng, tiếng khóc oai oán của Thái Hà bắt đầu trộn vào nhau và khiến đầu óc anh đau như phải hứng chịu hàng trăm nhát búa bổ.

“Cưới?”, Tuấn suýt tý nữa không thể định nghĩa nổi từ ngữ lăng mạn đó. Lòng anh nghĩ ngay đến Vũ Phong như 1 thói quen, nhưng cố sao nổi nhớ nhung này lại đau đớn khôn xiết...! Anh cảm tưởng như mình bị ép buộc phải diễn vai chính trong vở kịch bi đát nhất mọi thời đại, anh phải cắn răng chấp nhận làm em rể của người mình yêu ư?...rồi cảm lạnh lướt qua nhau trong 1 ngôi nhà; hay thậm chí không thể chào nhau nổi 1 câu chỉ vì trái tim còn mang nặng bóng hình người kia ư? Cõi lòng anh tuy gào thét phản đối kịch liệt, nhưng miệng không thể buông nổi 1 lời nào. Vì sự bất cần của anh, Thái Hà phải mãi mãi chôn vùi tuổi trẻ, nhan sắc vào chiếc xe lăn kia. Anh hiểu mình không nên bỏ mặc cô, hơn nữa, 2 chữ “trách nhiệm” đã đè nặng lên vai anh kể từ lúc bước chân vào căn phòng này rồi...Không thể chịu thêm được nữa, anh loạng choạng mở cửa; rồi bước ra ngoài...

- Bảo...Lâm?!

Tuấn giật bắn người và ngạc nhiên thốt lên. Nhưng Lâm chỉ đứng yên bất động, cúi gằm mặt xuống. Mái tóc khá dài che phủ cả đôi mắt khiến Tuấn không thể đọc được cảm xúc của Lâm, nhưng cái siết tay thật chặt kia dường như đã bộc lộ giúp Lâm nỗi dằn xé nội tâm từ tận đáy lòng rồi. Bằng cử chỉ e dè, Tuấn chạm vào vai Lâm nhưng liền bị anh chàng hất ra 1 cách lạnh lùng. Rồi không nói 1 lời, Lâm quay lưng bỏ đi...Khi Tuấn định chạy theo để giải thích rõ mọi chuyện thì 1 giọng nói chợt vang lên, giọng nói đầy yêu đã luôn quyến rũ anh 1 cách kì diệu...:

- Anh cứ để nó đi, nó ở 1 mình sẽ ổn hơn

Quay lưng lại, gương mặt nhợt nhạt và thiếu sức sống của Phong khiến anh không khỏi ngạc nhiên

- Em...em đã biết hết mọi chuyện rồi phải không?

Phong gật đầu.

- Chúng ta phải làm sao đây... - Tuấn thở dài

Đột nhiên, Phong phì cười rồi thản nhiên nói:

- Trời, còn làm sao nữa? Anh phải cười nó chứ sao. Đâu thể phủ bỏ trách nhiệm được đúng không?

Dẫu biết người yêu nói không sai, nhưng thái độ thản nhiên, điềm tĩnh kia cứ như xát muối vào trái tim Tuấn vậy.

- Em có thể thốt ra câu nói ấy 1 cách đơn giản thế ư?

Phong im lặng 1 lúc, rồi lơ đãng nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay. Xong, anh bảo mình có việc phải đi, và cứ thế quay gót cất bước mà chẳng thêm ngoáy lại nhìn Tuấn 1 lần...

Khi đến góc rẽ của hành lang, Phong tựa mạnh lưng vào tường rồi dần dần thả lỏng người tuột xuống sàn bệnh viện lạnh ngắt. Đôi mắt anh vẫn mở, môi anh vẫn cười, nhưng cơ sao nước mắt anh lại rơi nhiều đến như vậy...? Lòng anh tuy dậy sóng mãnh liệt nhưng vẻ mặt vẫn điềm nhiên như mặt sông tĩnh lặng. Anh tự nể bản thân mình theo 1 cách mỉa mai, màn diễn kịch trước mặt Tuấn vừa rồi hoàn hảo đến mức khiến lòng anh đau đớn tê dại.

Cả ngày hôm qua, anh không thể nào chợp mắt dù chỉ là 5 phút. Khi bố quyết định ép Tuấn phải cưới Thái Hà, điều duy nhất anh muốn làm ngay lúc ấy là cùng người yêu bỏ trốn đến 1 nơi thật xa...nơi mà không ai biết họ là ai và họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau trọn đời. Tuy nhiên, lương tâm của 1 người anh trai không cho phép Phong làm điều hèn hạ ấy, cũng như anh không hề muốn Tuấn trở thành “gã khốn thiếu trách nhiệm” trong mắt bố mẹ và cô em gái. Hoàn toàn bế tắc, anh đau đớn khi nhận ra mình gần như đã thua Thái Hà, nói đúng hơn, anh đã bị quật ngã bởi định mệnh đắng cay này...

21. Chương 21: Trái Tim Anh Vẫn Luôn Hướng Về Em

Từ khi bị liệt 2 chân, Thái Hà càng ngày càng dựa dẫm và phụ thuộc vào Tuấn hơn. Cô ép buộc Tuấn phải đến thăm cô hằng ngày, thậm chí cho đến lúc xuất viện về nhà; luật lệ đó vẫn không bị bãi bỏ. Sau khi dần dần tập quen với chiếc xe lăn, cũng như việc chấp nhận không thể đi lại bằng hai chân nữa, Thái Hà cũng đỡ khủng hoảng tinh thần hơn lúc đầu. Riêng Tuấn mặc dù biết mình nên tử tế và có trách nhiệm với cô; nhưng anh bắt đầu cảm thấy bức bối, khó chịu khi bị cô “vợ chưa cưới” điều khiển như 1 con rối...Nên khi nào có thời gian là anh tìm ngay đến Vũ Phong.

Phong tuy bề ngoài vẫn cười nói bình thường, nhưng Tuấn biết cõi lòng người yêu đang chết dần chết mòn bởi sự thật quá nghiệt ngã này. Người ta có thể cười khi buồn, nhưng không thể giấu được nỗi khổ tâm qua ánh mắt. Bức tường vô hình bỗng xuất hiện và âm thầm tạo nên 1 khoảng cách - 1 khoảng cách mà đến chính họ cũng không thể định nghĩa được. Hạnh phúc của cả hai dường như đang treo lủng lẳng dưới 1 sợi dây thừng đã mục nát. Chỉ cần sơ sẩy một chút, họ có thể đánh mất tất cả...

—————-†—————

Đêm Noel, ngày 24 tháng 12...

Trong phòng mình, Thái Hà ngồi trên xe lăn, vừa thêu tranh chữ thập vừa ngân nga giai điệu bài hát Tinker Bell. Đôi lúc, cô nhìn sang Tuấn bằng ánh mắt âu yếm, xen lẫn sự mẫn nguyện rồi nhoẽn miệng cười. Anh chàng chỉ im lặng ngồi đọc sách, nhưng cứ 5 phút lại nhìn vào đồng hồ. Bỗng, Hà ngưng việc hát hò, rồi cất giọng:

- Hôm nay anh chở em đi dạo phố nhé?

Vẫn dán mắt vào quyển sách, Tuấn đáp lạnh nhạt:

- Anh lái xe không an toàn, em biết đấy.

- Lần đó tại em làm anh phân tâm thôi mà... - Hà nài nỉ

- Xin lỗi, anh có lịch diễn rồi.

Dứt câu, Tuấn liền đứng lên, mở cửa rồi bước ra khỏi phòng Thái Hà. Xong anh giả vờ nện mạnh bàn chân ở những bậc thang; để cô nghĩ anh đã xuống dưới nhà rồi rón rén đến phòng Vũ Phong mà không gây 1 tiếng động. Phong lúc này đang ngồi đánh cờ...một mình. Anh chỉ mặc mỗi chiếc quần lửng, để lộ cả phần thân trên trắng toát đẹp hết chỗ chê. Tuấn đến ngồi đối diện với Phong, anh mời người yêu đi chơi đêm Noel nhưng Phong liền từ chối với lý do không được khỏe. Tuấn khẽ thở dài, bởi anh biết rõ Phong đang cố nói rộng mối quan hệ với mình. Tuy nhiên, Phong càng cố buông tay, Tuấn lại càng siết chặt chàng mỹ nam hơn. Gọi anh là tên lì lợm cũng được, anh không quan tâm. Bởi anh biết mình không thể mất Phong thêm một lần nào nữa.

Tuấn ra điều kiện nếu anh thắng Phong 1 ván cờ, thì chàng mỹ nam phải đồng ý hẹn hò với anh đêm nay. Nhưng...1 ván, 2 ván rồi 3 ván, Tuấn đều chúc lấy thất bại nặng nề.

- Không thể tin được! em đánh cờ còn siêu hơn cả bố anh.

- Tôi là thiên tài mà. - Phong tự hào đáp

Bỗng, Tuấn chồm người về phía trước, nói vẻ tinh ranh:

- Mình thi gồng tay đi.

- Đẹp! trâu bò như anh ai mà thắng nổi!

- Biết về khoảng sức mạnh không thể thắng nổi anh thì nhanh chóng thay đồ đi. Anh đợi em ở đầu hẻm. Vậy nhé.!

Bất ngờ hôn lên má người yêu, Tuấn mở cửa bước ra ngoài. Phong khẽ thở dài, lòng vừa cảm thấy vui vui, vừa pha lẫn chút mệt mỏi. Nhưng sau hồi lưỡng lự, anh cũng chịu đứng lên và tiến về tủ quần áo...

10 phút sau, cả 2 gặp nhau ở đúng nơi hẹn. Tuấn chở Phong lượn vòng quanh thành phố bằng chiếc Airblade đen ngầu điên đảo. Vì muốn kéo Phong ra khỏi tâm trạng nặng nề, nên miệng Tuấn cứ liếng thoăn hết câu này đến câu kia, khác hẳn vẻ trầm tính mọi ngày, nhưng chàng mỹ nam chỉ im lặng lắng nghe mà thôi. Thay vì trò chuyện với Tuấn, anh chỉ lặng lẽ quan sát người yêu từ phía sau, ngắm phần đuôi tóc đang bay trong gió, đến tấm lưng rộng lớn của anh; rồi tự cảm thấy như vừa có vật gì đó nhọn hoắc đâm vào tim mình. Linh tính không lành, Tuấn hơi ngoảnh đầu lại và hỏi đùa:

- Này, không ôm anh sao?

- Muốn lên báo nữa không hả?

Cả hai lên sân thượng của 1 tòa nhà lớn. Thành phố về đêm tràn ngập trong những ánh đèn lung linh y hệt như 1 bầu trời thứ hai vậy. Cơn gió mang theo không khí mùa giáng sinh ủa đến, thổi tung vạt áo của 2 chàng trai đang đứng cạnh nhau, đầu dây ngân vang giai điệu bài hát "We wish you a Merry Christmas". Phong vuốt mái tóc vừa tía ngắn của mình, bấy giờ anh mới hiểu vì sao con gái thường hay cắt tóc mỗi khi có chuyện buồn phiền. Anh cho 2 tay vào túi áo khoác và quay sang nói với Tuấn:

- Này, giả sử không có ca phẫu thuật đó, chẳng biết tôi có yêu anh không nhỉ?

- Đây là câu hỏi không có câu trả lời.

- Vậy sao? – Phong nhếch mép – tôi thì nghĩ là không.

Bổng Tuấn trừng mắt nhìn Phong vẻ rất giận dữ. Đạo gần đây, anh phát ngát với những lời nói bóng gió kiểu như muốn chia tay này lắm rồi.

- Em đừng cố khích anh làm gì!

- Anh không hiểu chúng ta đang trong tình huống nào hay sao? Lẽ nào phải đợi tôi nói trực tiếp ra à?

Tuấn vịn chặt vai người yêu, xoay hẳn về phía mình. Có lẽ vì quá bức xúc nên anh hơi mạnh tay, khiến Phong chau mày lại vì đau đớn.

- Em trốn tránh anh, lại còn âm thầm cắt tóc! Thay đổi sau lưng anh như vậy; lẽ nào em thật sự muốn quên anh rồi sao?! Ai là người đã nói sẽ luôn bên anh? Ai từng tuyên bố phải có được anh bằng mọi giá? Em là người không có trách nhiệm! Em tệ lắm.!

Đôi mắt đã ngấn lệ, Phong hét lên trong sự vỡ òa:

- Anh sắp cưới vợ! Và trở thành em rể của tôi! Anh có hiểu không vậy?!!!

- Thì sao?! Chúng ta ngoại tình là được chứ gì!

- Càng ngày anh càng điên không chịu nổi! – Phong vùng khỏi 2 bàn tay cứng cáp của người yêu

- Phải! Anh sẽ phát điên thật nếu em cứ bất bình thường như thế này đây. Em có còn là Vũ Phong-bản-lĩnh mà anh từng biết không vậy hả?

Phong ngồi phịch xuống sàn gạch cầu bần của sân thượng, rồi úp mặt vào 2 lòng bàn tay. Cổ họng anh khê bật ra những âm thanh đã bị trộn lẫn vào sự thổn thức:

- Tôi...không biết...! Khi nhận ra tôi có thể mất anh mãi mãi...tôi đã thật sự hoảng sợ. Hoảng sợ đến mức tôi phải tìm cách rời bỏ anh... trước khi...tôi không thể buông tay anh ra được nữa...

Tuấn cảm giác sống mũi mình cũng bắt đầu cay nồng, nhưng vốn cứng rắn và hiem khi để lộ những giọt nước mắt, anh nhanh chóng kìm lại rồi nuốt ngược chúng vào trong...Anh ngạc nhiên vì tối hôm nay anh mới nhận ra được mặt yếu đuối của Vũ Phong, và điều đó bỗng thối bùng trong anh cảm giác muốn được che chở, được bảo vệ cho người yêu. Tuấn ngồi xuống quàng tay ôm lấy anh, bàn tay rắn chắc vỗ nhẹ nhàng lên lưng chàng mỹ nam, mọi cử chỉ đều toát lên sự ân cần sâu sắc. Đoạn được vài phút sau, Tuấn bỗng gối đầu lên đùi Phong và trái lưng nằm dài trên sân thượng. Anh nhìn thật sâu vào ánh mắt kia, và thì thầm:

- Chúng ta sẽ không bao giờ chia tay...không bao giờ...

Rồi anh bắt người yêu hát ỉn nghe. Ban đầu Phong từ chối, nhưng do Tuấn nài nỉ mãi nên anh đành hát bừa. Giọng Phong hay và trong không thể tả, giai điệu ngọt ngào của bài hát “It’s not goodbye” khê đưa Tuấn vào giấc ngủ êm đềm...

“ Until the day I let you go

Until we say our next hello

It’s not goodbye...

‘Til I see you again, I’ll be right here remembering when...

And if time is on our side

There will be no tear to cry...on down the road...

There is one thing I can’t deny

It’s not goodbye...”

Bất chợt,...giọng hát lạc nhịp dần, nó trở nên nặng nề và đau buồn hơn bao giờ hết...âm điệu như vỡ òa thành từng mảnh thủy tinh nhỏ,...rồi đột ngột ngừng hẳn...

—————†—————

Rời khỏi phòng bố, Phong đi ngang phòng Thái Hà rồi chợt dừng lại. Tay anh giữ nắm cửa đã khá lâu nhưng vẫn chưa dùng sức vặn nó. Sau hồi lưỡng lự, anh rời tay khỏi nắm cửa, miệng lầm bầm :”Vẫn còn sớm, để sau cũng được”, rồi anh quay gót về phía cầu thang.

Tối hôm ấy, ông Cường cứ nằm trằn trọc mãi không ngủ được. Những cú trở mình liên tục của ông khiến vợ tỉnh giấc. Bà khẽ chạm vào vai chồng, hỏi han xem ông có làm sao không. Ông gác tay lên trán, nói về suy tư:

- Thăng Phong muốn đi du học bà ạ.

- Sao?! - người vợ kinh ngạc – sao tự dưng lại đòi đi du học?!

- Nó bảo sẽ học thêm về kinh doanh để kế thừa tập đoàn Cát Vũ. Vì Thái Hà bây giờ...bà biết đấy - ông thở dài – thằng con ngỗ nghịch thật sự trưởng thành rồi.

- Nhưng...không phải nó ghét kinh doanh lắm ư?

Ông Cường im lặng. Dù Phong không nói ra, nhưng ông hiểu anh ra đi vì muốn trốn tránh lễ cưới của Tuấn và Thái Hà. Trông thấy con trai đau khổ như vậy, lòng người cha nào mà không cảm thấy xót xa...? Đồi lức, quyết định của ông bị lung lay khi tình cờ bắt gặp ánh mắt thương yêu của Tuấn dành cho Phong. Tuy nhiên, Hà lại nằng nặc đòi tự vẫn nếu Tuấn không chịu trách nhiệm với cô. Sự thật là Tuấn đã gây ra lỗi lầm quá lớn đối với con gái ông, nhưng việc chàng trai ấy chỉ dành tình yêu sâu đậm ối một người thì hoàn toàn không có lỗi.

- “Cháu không biết phải xin lỗi bác như thế nào cho đủ, sai lầm của cháu thật không đáng thể tha thứ.” – Trong 1 lần đến thăm Hà, Tuấn đã thốt ra câu nói này với ông...

Nhưng ông nghĩ...trong tình yêu làm gì có đúng, có sai? Nếu 1 người đang hạnh phúc thì bất cứ việc gì cũng trở nên đúng đắn, và ngược lại, 1 trái tim khổ đau sẽ chỉ thấy toàn những điều sai trái...

—————-†—————

Một buổi sáng đẹp trời, Lâm quyết định đến thăm Thái Hà. Từ lúc xuất viện cho đến nay, 2 người vẫn chưa gặp nhau. Anh tự dặn mình phải quên cô, bởi không lâu nữa, cô sẽ chính thức thuộc về 1 người đàn ông khác. Nhưng cảm xúc không phải lúc nào cũng ngoan ngoãn tuân lệnh lý trí. Anh thương Hà lắm, nghĩ đến việc người mình yêu bị mất đi đôi chân là lòng anh đau không thể tả...

Đến nhà Thái Hà, Lâm ôm chào mẹ cô rất thân thiết, rồi xin phép bà lên thăm cô...

Trong phòng mình, khi tiếng chân của chị giúp việc mất hẳn, Thái Hà mới thở phào nhẹ nhõm. Cô xoa bóp 2 chân mình rồi...đứng lên một cách nhẹ nhàng. Đứng hiên ngang đối diện trước tấm gương lớn bằng đôi chân vẫn lành lặn, Hà nhìn vào chính bản thân mình với vẻ mặt đầy thỏa mãn. Dù không phải diễn viên, nhưng cô diễn xuất chẳng thua gì ông anh trai cả. Lúc tỉnh dậy 1 mình trong phòng bệnh, tâm trí cô ngay lập tức lóe lên 1 kế hoạch – 1 kế hoạch mà chắc chắn sẽ giúp cô chiếm đoạt được Thiên Tuấn mãi mãi. Rồi sau đó, cô đã dùng tiền để mua chuộc lão bác sĩ tham lam, nhằm bưng bít bí mật động trời này.

Hà giang 2 tay ra, đi đi lại lại quanh căn phòng với 1 cảm giác như có được cả thế giới vậy!

Bỗng, tiếng bước chân khá mạnh vang lên ngoài hành lang khiến Hà giật bản mình. Cô cuống cuống chạy đến chiếc xe lăn và ngồi xuống. Ngay khoảnh khắc đôi mắt nhìn vào cánh cửa, cô thầm nguyện rửa ả giúp việc vì đã sơ ý để cánh cửa khép hờ, dù chỉ là 1 khe hở rất nhỏ...

- May cho chị là tai tôi thính đấy – Hà lầm bầm về tức giận

—————-†—————

Một hồi sau, Lâm bước xuống cầu thang, tươi cười chào mẹ Hà rồi ra về. Biết rõ chàng trai dễ mến này yêu quý con gái mình, nên bà không thể ngăn bản thân xúc động trước sự gượng cười của anh. Khi tiễn Lâm ra ngoài cổng, bà vào nhà pha 1 cốc sữa đem lên phòng con gái, rồi vui vẻ bắt chuyện:

- Hai đứa nói chuyện ít vậy?

- Hai đứa? – Hà ngạc nhiên

- Thăng Lâm đấy, khi nãy nó vừa lên thăm con cơ mà?
- Con không gặp anh ta – bỗng cô sững sốt – nhưng...không lẽ những tiếng chân ban nãy là của Lâm sao...?!

—————†—————

Lâm chạy xe trên đường mà tâm trí cứ trôi dạt về phương nào. Hai tai anh ù đi, và lòng cảm thấy hoang mang hơn bao giờ hết... Hình ảnh Thái Hà đi đi lại lại qua khe cửa nhỏ cứ lảng vảng trong tâm trí anh mãi không chịu dứt ra. Anh bàng hoàng lắm, nhưng đồng thời cũng vô cùng tức giận! Giận vì sự tàn nhẫn và ích kỷ của Hà. Cớ sao cô có thể thản nhiên dấn đạp lên hạnh phúc của người khác như vậy? Vừa rồi nếu không giới kìm chế, thì anh đã xông vào và mắng cô 1 trận. Nhưng...chẳng hiểu sao anh lại quay gót ngược về...Những bước chân mạnh đó chính là âm thanh Hà đã nghe thấy, và đã quá muộn để cô che giấu thêm sự thật nữa rồi...

Anh dừng lại bên Sound of Paradise, bắt giắc phanh lòng khi nghĩ đến những nỗi đau mà cậu bạn thân đang gánh chịu. Không chỉ riêng Phong, mà cả Tuấn, cả anh, lẫn Thái Hà đều đau khổ như nhau mà thôi. Anh nghĩ mình nên nói cho Phong biết sự thật. Tuy nhiên, khi đứng trước cửa quán, lòng anh lại dâng lên 1 nỗi lo lắng khôn xiết...! Giả sử Phong biết được cô em gái giả vờ thương tật để ràng buộc Tuấn cả đời; thì chắc chắn Phong sẽ điên tiết và làm ầm ĩ lên, chưa kể gia đình Hà sẽ thất vọng về cô như thế nào nếu biết họ bị cô lừa dối trong suốt mấy tháng qua...

Nghĩ đến đó, Lâm dần rời tay khỏi nắm cửa. Anh mím chặt môi leo lên xe và phóng đi...

22. Chương 22: Hẹn Gặp Lại Em...

Thời gian trong những tháng ngày này trôi vùn vụt như bánh xe trượt dốc. Vở kịch mang tên “Cuộc đời” vẫn được trình diễn đều đặn theo vòng tuần hoàn ngày và đêm. Vũ Phong – 1 diễn viên tài ba – luôn hoàn thành xuất sắc vai diễn khó khăn của mình, dù việc đánh đổi mỗi 1 nụ cười giả tạo là cảm giác đau đến mức không thể bật khóc... Mọi thứ xung quanh cũng dần đổi thay, ngày nắng nhẹ, ngày thì mưa lâm râm,...nhưng những nhân vật xoay quanh vở kịch ấy lại cảm thấy như mọi chuyện chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua thôi...

Cho đến 1 ngày...có thể gọi đó là ngày của “định mệnh”.

Các bạn vẫn còn nhớ khu rừng ma quái trong truyện cổ tích “Bạch Tuyết và bảy chú lùn” chứ? Tuấn đang lạc trong 1 khu rừng u ám, đáng sợ không khác gì khu rừng ấy cả. Với dáng người cao to, anh phải liên tục khom lưng xuống, vừa chống trả lại những cành cây ma thuật cố bấu víu lấy anh; vừa gỡ từng nhánh dây leo chằng chịt để mở rộng đường đi. Bộ dạng Tuấn trông vô cùng gấp gáp, 1 vài vết xước rất nông ở tay cũng không làm anh phân tâm. Anh chỉ hướng đôi mắt về phía trước và cố gắng đuổi theo cô gái trong chiếc váy trắng tinh khôi...

Khi thoát khỏi khu rừng ma quái, Tuấn đặt chân lên thảm cỏ xanh mướt mà lòng không khỏi ngỡ ngàng. Cảnh vật trước mắt lung linh, huyền ảo đến mức khiến con người ta phải ngất ngây vì nó. Cơn mưa kim tuyến khẽ rơi rơi và bay lượn khắp bầu trời trong xanh, cánh đồng cỏ mang màu xanh tươi sáng 1 cách kì lạ, nó trải dài dường như bất tận, Tuấn dù cố gắng lắm nhưng vẫn không thể thấy được giới hạn của chốn bồng lai tiên cảnh này...

Phương Nhi đột ngột dừng bước, cô quay lại nhìn anh và cất giọng nói nhỏ nhẹ:

- Em đã trở về đúng với nơi của mình, anh biết đấy...Thiên đường...!
- Trông em vẫn khỏe – Tuấn mỉm cười

Bất chợt, Nhi bước mạnh về phía anh, đôi mắt ánh lên 1 chút tức giận

- Nhưng anh không thuộc về nơi này! Người anh nên đuổi theo không phải là em. Quay về đi! Nhất định anh phải giữ lấy cậu ấy!

- Em nói sao...? Khoan...khoan đã...

Nhanh như cắt, Nhi lao đến xô Tuấn ngã ngược về phía khu rừng ma quái. Anh chàng ngay lập tức bị những cành cây ngoằn ngoèo như cánh tay của quỷ phụ thủy vồ lấy; và kéo vào trong màn đêm tăm tối...

- Chúc anh hạnh phúc...!

Cô nói trong sự nghẹn ngào đến tận cùng. Từng giọt lệ rơi xuống những ngọn cỏ và ngay lập tức, cảnh tượng như hình ảnh 1 quyển vở lật sang trang mới, cả 1 thảm cỏ mênh mông đều đồng loạt nở rộ lên những đóa hoa hướng dương rạng rỡ... Nhi nhắm nghiền mắt lại, vẻ mặt cô trở nên thanh thản hơn bao giờ hết... Rồi dần dần cơ thể cô tan ra và hóa thân thành những hạt kim tuyết li ti...nhẹ nhàng cuộn mình dưới nền trời xanh thăm thẳm...

—————†—————

Bình tĩnh giấc, Tuấn bỗng cảm thấy lòng mình hoang mang không thể tả. Hình ảnh Phương Nhi và khu rừng ma quái cứ lượn lờ trong tâm trí anh, khiến sự bồn chồn, lo lắng càng lúc càng dâng cao. Anh vớ lấy điện thoại gọi cho Phong, nhưng chỉ có câu nói lạnh lùng trôi vào tai :“Số mấy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”.

10 phút sau, Tuấn lao ra khỏi nhà. Tay lướt danh bạ tìm số của Bảo Lâm, chân thì đi như bay xuống chiếc cầu thang cũ kĩ. Chuông reo 1 hồi lâu, Lâm mới chịu bắt máy

- Lâm hả?! Phong có ở chỗ ông không vậy?!

- Không, tối hôm qua thì có, mà sao thế?

- Tôi không liên lạc được với Phong, tự dưng tôi lo quá! - giọng Tuấn trở nên cuống quýt

- Bình tĩnh - Lâm trấn an - có khi điện thoại nó hết pin đấy.

- Bây giờ tôi sang nhà Phong, ông đi cùng chứ?!

- Ok.!

—————†—————

Trên ghế sofa của căn phòng khách rộng thênh thang, hai anh chàng liên tục đảo mắt nhìn nhau như kiểu có ý nghĩ tương đồng. Ông Dũng tuy bảo rằng Phong chỉ tạm vắng nhà, và điện thoại có thể nổi chứng hư hỏng đột xuất. Nhưng thái độ ấp úng, lẩn tránh của ông đều rất không tự nhiên. Cảm thấy chuyện này có điều gì đó mờ ám, Lâm đảo mắt suy nghĩ rồi đề nghị Tuấn cùng mình đi tìm Thái Hà để hỏi cho ra nhẽ. Có khi Hà sẽ biết thông tin quan trọng về sự biến mất kì lạ của ông anh trai.

Theo lời ông Dũng, 2 anh chàng vòng ra phía sau khu biệt thự, nơi chứa 1 bể bơi khá lớn và bắt gặp Thái Hà đang ngồi 1 mình. Cô yên vị trên chiếc xe lăn, chỉ cách mép bể bơi 2 sải chân dài. Tiếng bước chân càng lúc càng gần khiến Hà phải bỏ dở công việc thêu thùa, cô ngẩng mặt lên, đôi mắt sáng rõ khi trông thấy “chồng chưa cưới”

- Anh đến rồi à! Lại đây đẩy em đi dạo đi. - Hà nũng nịu

Tuấn khẽ tắc lưỡi vẻ ngán ngẩm đến cực độ, nhưng cũng đành phải chiều lòng cô. Bảo Lâm đứng cạnh đó với gương mặt đã đánh lại trông khá đáng sợ. Anh lia ánh mắt vào đôi chân Hà, rồi đến nét mặt khổ sở của Tuấn mà lòng không chế ngự được cơn tức giận. Thay vì ghen ghét với Tuấn, anh lại mang cảm giác cảm thông. Bởi anh hiểu, Tuấn cũng chỉ đơn giản là 1 con rối dưới sự điều khiển của người con gái anh yêu.

- Em xuống đây bằng cách nào vậy? 1 mình à? - Lâm đứng chặn trước đầu xe lăn

- Liên quan gì đến anh?

- Liên quan chứ! - Lâm đột ngột cao giọng - bởi anh là người hiểu em nhất mà.

Hà chau mày, rồi bất chợt cười lên như nắc nẻ:

- Hài quá! Anh thì hiểu gì về tôi nào?!

- Có lẽ chúng ta cần 1 nơi để nói chuyện riêng.

Dứt câu, Lâm tiến đến gỡ tay Tuấn ra khỏi tay cầm xe lăn, dự đẩy Hà đến 1 nơi kín đáo khác nhưng cô nằng nặc tức tối quát lên:

- Tên điên này! Tôi không thích! Tôi muốn ở cạnh chồng chưa cưới của tôi!!!

- Em nên dẹp cái cùm từ “chồng chưa cưới” được rồi đấy!

- Vớ vẩn, anh có quyền gì?! Dừng lại! Không được đẩy tôi đi đâu hết!

Kể đẩy người cựa quậy khiến chiếc xe khó mà đi theo 1 đường thẳng. Tuấn xông vào cản 2 người đang to tiếng với nhau, nhưng lại vô tình vấp phải hòn đá to dùng dưới mặt sân. Anh mất đà ngã nhào về phía Lâm, khiến chàng nhiếp ảnh lơ tay và...vô tình đẩy cả chiếc xe lăn rơi “ùm!” xuống bể bơi.

Nơi Hà vừa rơi xuống bắt đầu nổi bong bóng liên tục. Tuấn dự định nhảy xuống cứu thì bất ngờ thay...Lâm lại ra tay ngăn cản. Với đôi mắt rực lửa, anh buông giọng điệu cương quyết:

- Để đó! Rồi tôi sẽ cho ông biết sự thật.!

Dứt câu, Lâm tiến đến sát mép bể bơi và cao giọng:

- Em có thể làm anh đau khổ, nhưng em không có quyền lôi những người khác vào nỗi bất hạnh do chính em tạo ra. Anh âm thầm làm tòng phạm suốt mấy tháng qua là vì cái gì? Bởi anh sợ em sẽ đau khổ 1 lần nữa, bởi anh bị cảm xúc che mất lý trí rồi! Giống như em đấy!

Mặt nước vẫn không ngừng nổi những bọt bong bóng đáng sợ, và Thái Hà dường như chẳng có dấu hiệu gì cho là sẽ tự đứng lên cả. Thế nên Lâm càng lúc càng phần nộ, anh thỏa sức hét to:

- Nhưng cũng chính vì em mà anh gần như đã phản bội người bạn thân nhất của mình! Dừng lại đi, chúng ta đang giết chết lẫn nhau...! Anh không thể chịu đựng thêm được nữa....nên xin em,...xin em...

Đến đây, Lâm khụy 2 chân xuống, đôi mắt anh đỏ hoe như sắp bật khóc. Tuy nhiên, anh vẫn quyết không mềm lòng nhảy xuống cứu Thái Hà, mà lại tự bầu vào da thịt mình đến rỉ máu...

- Xin em hãy đứng lên...anh van xin em,....

Tuấn xanh mặt bởi cảnh tượng hãi hùng trước mắt. Một anh chàng nhẩn tâm ngồi nhìn người mình yêu chìm dần dưới mặt nước. Anh không biết Lâm định làm gì, có thể đã hóa điên khi bị Thái Hà cự tuyệt, tuy nhiên dù thế nào đi chăng nữa anh cũng không để án mạng xảy ra được. Tuấn lao đến định nhảy xuống bể bơi nhưng Lâm 1 lần nữa quyết liệt ngăn cản. Tuấn giận dữ hỏi xem ông bạn có bị thần kinh hay không, trong khi đó, Lâm tiếp tục thét lên, tiếng từ tận sâu nơi đáy lòng, từ những tháng ngày âm thầm dõi theo cô, từ 1 trái tim đã chịu quá nhiều tổn thương vì mối tình đơn phương...:

- Vũ Thái Hà!!!!!!!

Trước sự kinh ngạc đến cực độ của Tuấn, Hà trồi lên khỏi mặt nước bằng chính đôi chân của mình! Cô thở hồng hộc và xoáy tia mắt vào Lâm vẻ rất ảm ức, nhưng lại xen lẫn 1 chút gì đó gọi là...rung động. Sau khi ném cho Tuấn ánh nhìn vô cùng xấu hổ, cô nhanh chóng trèo lên khỏi bể bơi và bỏ chạy. Hai anh chàng cùng đuổi theo, tuy nhiên, Tuấn bất ngờ bị ông Dũng giữ lại. Hóa ra ông đã đứng quan sát mọi chuyện từ bao giờ. Với đôi mắt vẫn còn nguyên sự bàng hoàng, ông thở dài và bảo:

- Bác sẽ nói cho cháu biết về Phong, xem như...lời xin lỗi của gia đình bác đối với cháu trong những tháng ngày qua.

—————†—————

Thái Hà chạy đến 1 ngôi nhà nhỏ bỏ hoang – nơi mà cô thường hay lui đến những lúc muộn phiền; cũng như nơi chỉ riêng mình cô biết. Hà ngồi phịch xuống, úp mặt vào hai lòng bàn tay mà khóc nức nở. Cô oán trách định mệnh vì đã quá tàn nhẫn. Cho đến lúc cuối, thứ mà cô tưởng như chắc chắn sẽ thuộc về mình lại dễ dàng vụt mất khỏi tầm tay. Bao nhiêu nỗi phần uất, thất vọng, đắng cay đều đồng loạt vỡ òa, khiến cô túng quẫn nghĩ đến cái chết...! Cô không còn mặt mũi nào để đối diện với mọi người nữa...

Bỗng, tiếng bước chân khá mạnh vang lên khiến Hà giật bản mình. Lâm mở cánh cửa gần như đã mục nát và đặt chân vào. Anh nhìn cô với ánh mắt đã dịu dàng hơn, ánh mắt mà anh đã luôn dành trọn cho cô như thuở nào...

- Sao...sao anh biết tôi ở đây...? – Hà ngạc nhiên, nói trong mớ nước mắt hỗn độn
- Chẳng phải anh đã bảo rồi sao? Chỉ 1 mình anh là hiểu em nhất.

Nụ cười thanh khiết nhưng đầy ụ lực kia 1 lần nữa khiến con tim Hà rung động thật sự. Như biết mình đã chính thức thất bại, cô òa khóc...tiếng khóc tức tưởi đến cồn cào cõi lòng...

—————†—————

Mỹ, Boston

Bước vào căn phòng trong 1 khách sạn khá tiện nghi, Phong buông mớ hành lý xuống sàn, rồi thả lưng nằm dài trên chiếc giường êm ái. Cơ thể anh mệt mỏi rã rời, cả tâm hồn anh cũng vậy; nặng nề và dường như không còn lối thoát

Một hồi lâu sau, Phong mở vali tìm điện thoại để gọi về cho bố. Khi lục lọi giữa mớ quần áo đã xếp gọn gàng, vô tình sợi dây chuyền mặt chữ W lộ ra từ túi của 1 chiếc áo sơ mi. Không gian xung quanh bỗng trùng xuống khiến anh lặng người đi... Dù đã trốn chạy sang nơi đất khách quê người, nhưng mọi thứ dường như chẳng có gì thay đổi. Tình cảm vẫn còn đây, chứ không hề mất đi như anh đã từng mong ước. Bần thần, những kỷ niệm ngọt ngào ùa về, Phong có thể nghe thấy giọng nói của Tuấn rất rõ, cảm nhận hơi ấm của anh thật gần mặc dù cả 2 đã không còn chung hơi thở trên 1 mảnh đất nữa...

“ Anh nể em thiệt đó!”

“Em là thụ, anh là công, không cãi.”

“ Giai điệu này thế nào? Hay hơn đoạn đầu đúng không?”

“Tối nay anh sẽ nấu cho em vài món ngon”

“Tôi không ghen! Nhưng...em cũng đừng vì thế mà thân mật với thằng khác trước mặt tôi chứ.”,...

”Tôi cũng yêu em...”

Ngay khoảnh khắc đó, Phong bàng hoàng nhận ra anh nhớ thương Tuấn biết bao...lòng ngực anh quặn đau như bị cơn đau tim hành hạ. Cảnh vật lạ, con người lạ, ngôn ngữ cũng hoàn toàn lạ lẫm, đâu đâu cũng đầy ắp nỗi cô đơn đến rợn người...Chạy trốn không có nghĩa là quên hết tất cả, mà lý do khiến ta trốn chạy sẽ ám ảnh ta cả đời.

Phong quệt ngang dòng nước mắt đang chảy dài trên má, cố lờ sợi dây chuyền đi; rồi lấy điện thoại gọi cho bố. Mãi nghĩ suy, anh khẽ giật mình khi bố đột ngột lên tiếng

- À...dạ...! Con đây, con đến nơi rồi.
- Đã thuê được khách sạn chưa?
- Rồi ạ, ngày mai con sẽ đi xem trường học mới, sẵn tiện tìm 1 chung cư rẻ hơn
- Có cảm thấy khó khăn gì không?
- Không, thoải mái lắm...! - Phong nghẹn lại - ngoại ngữ của con rất tốt nên bố không phải lo
- Ủ bố biết rồi.

Phong im lặng vài giây, rồi tiếp tục giọng buồn buồn:

- Nếu Tuấn có hỏi về con, bố chỉ cần nói con đi xa thôi. Có khi sẽ không về.
- Công nhận, em tàn nhẫn thật đó Vũ Phong!

Giọng nói quen thuộc bất ngờ vang lên khiến Phong giật bản mình, suýt đánh rơi cả điện thoại. Thậm chí anh còn nghĩ mình đang ảo tưởng vì quá nhớ nhung về con người ấy...

- Sao...sao anh có thể...
- Khỏi thắc mắc về chuyện đó. Giờ thì nói anh nghe chừng nào em về đi.
- Tôi sẽ ở bên này luôn, tiện thể kiếm 1 anh chàng nào đó đẹp trai hơn cả anh - Phong bướng bỉnh đáp
- Cái gì?? Nói gì ngon nói lại coi?! - Tuấn nổi đóa
- Anh đi mà lo chuẩn bị cho đám cưới ấy, đỡ hơi quá!
- Cưới cái gì mà cưới? Không có cưới hỏi gì hết!

Thật vắng tắt, Tuấn kể người yêu nghe về chuyện Thái Hà. Rằng Hà chỉ giả vờ thương tật để ràng buộc anh, nhưng nhờ sự liều lĩnh của Lâm mà mọi chuyện đã sáng tỏ. Phong im lặng lắng nghe, miệng há hốc vì kinh ngạc. Ban đầu, anh cảm thấy giận vô cùng, tuy nhiên sự vui mừng khi biết người anh yêu không thuộc về 1 ai khác lại khóa lấp đi cơn giận dữ đó.

- Anh sẽ đợi em, 5 năm, 10 năm, bao nhiêu lâu cũng được.
- Anh chắc không? Khoảng cách địa lý là cả 1 vấn đề đấy.

Sau cái tăng hấn, Tuấn lên giọng :

- Nghĩ đi nào, ban đầu thì anh cho chúng ta cơ hội, sau đó là em. Còn bây giờ, để công bằng, cả 2 sẽ cùng cho nhau 1 cơ hội nữa. Được không?

Phong mím môi thật chặt, nét mặt anh trông vô cùng xúc động. Anh đáp:

- Nếu...đến lúc đó anh còn yêu tôi, trái tim vẫn còn hướng về tôi thì...3 năm sau, hãy đợi tôi ở chiếc ghế đá màu trắng. Anh chưa quên đâu, phải không...?
- Ghế đá màu trắng - Tuấn mỉm cười - anh hiểu rồi. Hẹn gặp lại em.

Gác máy, Tuấn quay sang cúi sát đầu tỏ ý biết ơn ông Dũng vô cùng. Ông thoáng nở nụ cười hiếm hoi, rồi đặt bàn tay đầy sự tin tưởng lên vai anh...

-----+-----

Việt Nam, 3 năm sau...

Quá mệt mỏi sau chuyến bay dài, Phong ngủ quên trên xe bus lúc nào không hay. Anh sau 3 năm trông lịch lãm và trưởng thành hơn trong bộ quần tây áo sơ mi, mái tóc vàng nghịch ngợm ngày nào giờ đã được thay bằng màu nâu sậm trang nhã; và dĩ nhiên, nhan sắc của chàng mỹ nam này vẫn không hề phai nhạt.

Lúc giật mình tỉnh giấc, anh phát hoảng khi nhận ra mình đã đi lỡ những 5 trạm xe! Trên bờ vực tiêu tủng cuộc hẹn với Tuấn, anh đành phải xuống xe và kéo chiếc vali chạy bộ ngược về công viên Hoàng Văn Thụ. Đường xá bắt đầu hỗn loạn vì Phong, thậm chí có gã còn quay hẳn đầu lại chửi rủa anh vì dám hiên ngang băng qua đường mà chẳng ngoái nhìn sau. Tuy nhiên anh mặc kệ, trong tâm trí anh giờ đây chỉ có duy nhất hình ảnh chiếc ghế đá trắng muốt mà thôi. Phong tự hỏi rằng liệu Tuấn có đang ngồi trên chiếc ghế đá ấy? Liệu anh có vác theo cây ghita như mọi khi? Và liệu...anh có thật sự chờ đợi cậu hay không? Cầm giấc cồn cào, nôn nao như thúc ép những bước chân anh chạy nhanh hơn và gấp gấp hơn...

Đến nơi thì đã trễ hơn 30 phút so với cuộc hẹn. Mồ hôi thấm ướt hết lưng áo, Phong hoàn toàn thất vọng khi chẳng thấy Tuấn đâu cả. Anh ôm ngực thở lấy thở để, mắt lảo liên ngoảnh trước ngoảnh sau nhưng chỉ trông thấy những bóng dáng xa lạ...Ghế đá đây, cảnh vật đây, kỷ niệm vẫn đây, nhưng sao người lại không còn...Giống như 1 bức tranh đã bị xé ra làm đôi, và mảnh tranh thứ hai kia, đã vô tình quên đi lời hẹn ước...

“Anh ta không còn yêu mình nữa...”

Khi ý nghĩ đắng cay ấy chỉ vừa hiện lên trong tâm trí Phong, thì tiếng bước chân quen thuộc bỗng vang lên phía sau lưng anh. Xoay người lại, đôi mắt ương ướng của chàng mỹ nam ngay lập tức ánh lên 1 niềm hạnh phúc vô bờ. Tuấn với mái tóc dài hung đỏ được buộc lên gọn gàng, ở anh trông vẫn đậm chất lãng tử như thuở nào. Ánh nắng nhạt phủ nhẹ lên con đường mòn. Chàng trai trong bộ trang phục quần jean, áo thun giản đơn, lưng vác cây đàn ghita đang nhìn Phong mỉm cười.

- Em đến muộn, nhóc con.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-thay-tim-dinh-menh>